

Донко Найденов

Ударите на съдбата

ДОНКО НАЙДЕНОВ

УДАРИТЕ НА СЪДБАТА

НОВЕЛИ НА УЖАСИТЕ
София, 2012

Ударите на съдбата

© Донко Найденов, автор, 2012

© Йордан Янков, корица, 2012

© е-Книги, 2012

Весислава Савова, редактор, 2012

ISBN 978-954-497-053-6

еКниги

Съдържание

В дълбините на подсъзнанието – *Весислава Савова* / 4

Изчезналият близък / 7

Сборището на ренесансовите сатанисти /136

Въплъщението на сатаната / 207

В дълбините на подсъзнанието

В дълбините на подсъзнанието си можем да открием много причинно-следствени връзки, които някога, поради незнание или нежелание да приемем, сме нарекли „случайности“. Но не към случайностите – достатъчно задълбочено и професионално анализирани и обяснени от Карл Густав Юнг и последователите му, – ни повеждат трите хорър-новели, които младият автор Донко Найденов предлага на вниманието на читателите си. Вече утвърден като писател, той ще ни отведе до нашите страхове, пазени в тайна, за да даде нова насока на отношението ни към тях.

На пръв поглед, наситените с кървави сцени, парализиращите съзнанието влияния на свръхестествени сили и бавното, но сигурно изпускане на контрола от волевите му герои – все силни личности, – е занимание за садистично настроени хора. Крехките, лесно раними натури се притесняват за спокойствието на съня си. Но ако преодолеете тези първични притеснения (нали не сте забравили приказките на братя Грим от детството, например, или зловещия Пясъчен човек на Е.Т.А. Хофман, който не ни даваше мира през тийнейджърските години?), ще откриете една фина нишка, която ще ви отведе точно там, пред онази заключена врата в съзнанието, която не смееете да откряхнете.

Символиката, използвана в трите новели, които съвсем умишлено няма да маркирам дори, като съдържание, е многообразна, нетипична и лишена от всяка клишираност.

Кръвта, като символ на прераждане и обогатяване на живота, у Донко Найденов има и нови измерения. Срещите с полтъргайст, вдъхновени от филма „Смененото дете“ (The Changeling) от 1980 година с Джордж С. Скот не са самоцелно търсен ефект за по-лесна продажба, а предлагат единствен възможен изход – „само напред“.

Похватите използвани от автора са многообразни. Най-добре е застъпен „потокът на съзнанието“ (У. Джеймс) под формата както на монолог, така и на вътрешен диалог, на появили се „чужди“ гласове в съзнанието. Съчетан с умели диалози и красиво подбрани описания, направени „като по учебник“, този поток ни отвежда към нашите собствени мисли, чувства и скрити емоции. Направил читателите си съпричастни към обстановка, герои и действие, Донко Найденов успява да преодолее и най-често срещания проблем за един писател. Той не погубва така наречената от Валтер Бенямин „аура“ на творбата. Пресъздавайки отдавна отминали събития и пренасяйки ни във вече несъществуващи местности и обиталища, той успява да улови както мястото, така и времето на случване така, сякаш читателят може да се озове в тях всеки момент.

Докато редактирах новелите, бях изкушена от това да коригирам един съвсем новаторски похват, използван от автора, а именно – главните букви и то не в диалог, а в описание. Прекарвайки достатъчно време в интернет-общуване, знаем, че подобен похват означава само едно – крещене! Недопустимо е от гледна точка на етиката на социализация. От друга страна, обаче, реших, че по този

начин Донко Найденов успява да въведе своя личен принос към именно тази съпричастност на читателя, така необходима ни във времето на графомания, когато дори сме се отказали да търсим твореца сред толкова много писачи. Кой днес би осъдил Джеймс Джойс за липсата на препинателни знаци в неговото пресъздаване на „потока на съзнанието“ в „Одисей“? А какво би се случило, ако редакторът на тази книга бе сложил педантично всички нужни препинателни знаци? Не би ли „убил“ по-голяма част от очарованието на това произведение? Ето защо, реших, че би било по-добре да уважава този подход на автора и да заложи на интелигентността на читателя, който ще разбере достатъчно добре използването му.

„Школувана“ да погледна професионално на творбите, които Донко Найденов е събрал в една книга, проследих внимателно и онези два антиномични аспекта, с които се възприема едно произведение – култова и изложителна стойност. Култове, останали в забрава или винаги крити от обществото, заживяват свой тайнствен живот, толкова осезаем, че ни изкушава да надникнем в тайни кътчета на родината или света и да съпреживеем постулатите им, колкото и налудничави да са те на пръв поглед. Е, щом подобно желание се появява, то определено изложителната стойност на произведението е на ниво и няма опасност да остане един апокриф, който би бил от значение години след издаването на новелите.

*Весислава Савова (член на СНБП),
редактор*

Изчезналият близък

I

По всичко личеше, че тази вечер ще се съберат доста хора. Все пак партито беше страхотно организирано. Както винаги. Важни ВИП-персони, аристократи, бизнесмени и други известни личности прииждаха в огромното дворно място около басейна. Том Гайгер, собственикът, лично посрещаше гостите с усмивка, Бети, съпругата му, помагаше на прислужниците в подготовката на партито. Всичко тук се правеше с усмивка, именно поради това обстоятелство, на забавите, организирани от фамилията, винаги имаше много посетители. Такава беше традицията, създадена още от Рандолф Гайгер – баща на Том и основател на компанията. Неговият седемдесетгодишен юбилей бе причината за партито тази вечер.

Малко по-късно, когато вече всичките гости бяха на лице, Том Гайгер се намираше в просторната баня пред огледалото. Сърцето му биеше по-учестено от друг път, понеже възнението му беше достигнало връхните си точки. Не го биваше особено в речите, а след малко трябваше да излезе и да направи точно това. Също така, цялата процедура по организирането му отне време и средства, но за сметка на това всичко дотук вървеше перфектно. Сега обаче Стария (така Том наричаше своя баща) нямаше как да му помага, защото

събитието трябваше да бъде изненада за него.

В двора на огромната къща живееше той, съпругата му Бети, малкият им син Роби, Рандолф Гайгер и Летисия – вярна съпруга на Рандолф и прекрасна майка на Том. Рандолф и Летисия вече бяха пренесли багажа си в лятната им резиденция в Патън, на брега на Тихия океан, и повечето време прекарваха там. Те искаха да се радват на старините си и да „оставят младото семейство на мира“, както се изразяваха. Но нямаше как да им се натрапват, защото имението беше огромно, имаше предостатъчно място, а и едва ли наоколо имаше по-сплотено аристократично семейство от тяхното, дори в целия Лос Анжелис.

Том стегна вратовръзката си и излезе от банята. Мина през тълпата, като раздаваше поздравии и усмивки, и пристъпи към импровизираната сцена

Когато се качи на нея, по лицето му бяха избили ситни капчици пот. Той носеше в джоба на самото си листа с речта, която трябваше да произнесе, въпреки че я знаеше наизуст. Мислеше да я извади, ако заради напрежението се запъне някъде. Том се изправи пред микрофона, отново си намести вратовръзката, въпреки че нямаше нужда от това, и започна:

– Уважаеми гости, приятели и роднини, благодаря ви, че ни уважихте и отнехте от ценното си време да дойдете на юбилея на баща ми. Радвам се, че има толкова много хора, отдаващи почит на скъпия ми татко. Искам да се обърна и към него, за да му кажа следното: „Благодаря ти татко за всичко, което направи за нас. Ти не само, че буквално от нищото, създаде компанията „Gamestorm ltd“, която в

момента е сред четирите най-големи производители на детски играчки в света и която сега управлявам аз. Ти, в знак на съпричастност, основа и фондацията “Подкрепа за болните деца”, чрез която даде надежда на толкова много страдащи деца, без да искаш отплата, при което спечели уважението на цяла Америка и на целия свят. Също така, ти си страхотен баща, великолепен дядо на малкия Роби, приятел на целия свят. Благодарим ти от сърце”.

Последваха бурни аплодисменти, които показваха, че речта му навярно е минала отлично. Видя, че очите на стария Рандолф се насълзиха, явно вълнението от изненадата беше огромно.

Отнякъде се чуха викове:

– Рееч, рееч...! Искаме реч от Рандолф...

Стария помахаше с ръце, че в момента не желае да излиза, но сетне овладя вълнението си и тръгна към сцената.

– Благодаря ви, благодаря ви! – започна с дрезгав, развълнуван глас Рандолф, – Благодаря ви за уважението, драги мои приятели! Това беше една огромна изненада за мен. Това беше нещо наистина прекрасно. Не зная какво да кажа, вече съм стар, нямам тази енергия. Забавлявайте се! Забавлявайте се, приятели мои!

Партито мина много добре, както всяко едно (Рандолф беше научил Том още от преди да му завещае компанията, да прави всичко перфектно или изобщо да не го започва). Имаше разнообразна музика – джаз, поп, кънтри, рок, класика, а за финал, беше организирано нощно къпане в

огромния басейн, както и състезание за най-красиво гмуркане. Цялата забава беше една истинска ВИП веселба, в която почти всички гости вземаха участие. Рандолф Гайгер също беше на гребена на вълната и въпреки седемдесетте си години, се забавляваше като тийнейджър.

Към седем сутринта всички гости се бяха изнесли, оставяйки разпилени празни или полупразни бутилки от шампанско, уиски, скоч, картини и остатъци от храна, всякакви опаковки. Дори част от голямата торта беше на земята, а басейнът се нуждаеше спешно от смяна на водата. Цялото разтребване и събиране на боклуците оставиха на помощния персонал, а домакините се приготвиха за лягане. И петимата бяха изморени, защото трябваше да останат до края на партито.

Роби се събуди към обяд от някакъв шум, идващ от съседната стая. Затича се към всекидневната, където видя дядо си седнал на земята. Той се държеше за гърдите, лицето му беше изкривено от гримаса, показваща силна болка и задух. Детето побягна, като викаше силно:

– Мамоо, таткооо, бабоо, на дядо му има нещо!

Отгоре се отвори врата.

– Какво става Роби?

– Дядо! Седнал е на пода и стене!

Том и Бети заслизаха по стълбите, Летисия тръгна след тях. Минаха покрай Роби и влязоха във всекидневната. Детето ги последва.

Старият Рандолф Гайгер лежеше свит на пода, като ръцете му бяха на гърдите. Кожата му бе придобила бледорозов цвят

– Бети, бързо, извикай доктор Винсент! Аз ще стоя при него. Роби, ходи в стаята си.

Бети отиде до телефона и набра номера на доктора. След половин час Рамон Винсент беше тук и опипваше пулса на Рандолф.

– Няма пулс. Мъртъв е. Получил е масивен инфаркт и е умрял за секунди. Съжалявам. – изрече той и сведе унило глава в знак на съболезнование...

Така стария Рандолф Гайгер, основателят на „Gamestorm ltd” и на “Подкрепа за болните деца” , уважаваният и помогналият на толкова много хора, умря на шестнадесети април, две хиляди и трета, ден след седемдесетгодишния си юбилей.

На погребението му, два дена след трагичната случка, дойдоха хиляди хора - все едно погребваха президент. А тялото му беше поставено в красив черен ковчег, инкрустиран със златни украшения. Том избра скъп ковчег, защото баща му, въпреки грижите си към всички тях, не бе получил почти нищо в отплата. Ето защо, той искаше да му осигури поне прилично последно пътуване.

Няколко деца, на които бе помогнал да оздравеят, както и техните родители, бяха съчинили сърцераздирателни слова,

показващи огромното съжаление, че техният ангел пазител вече не е сред тях, и така му благодариха за всичко, което е правил за хората. При поставянето на ковчега в гроба, намиращ се в двора на семейното имение до параклиса, всички присъстващи плачеха.

След печалното шествие следваше равносметката. Едва след смъртта на баща си, Том започваше да разбира какъв човек е загубил. Като единствено дете не му беше липсвало нищо. Когато стана на деветнадесет, Рандолф го изпрати в Хюстън, в „The Cildoom University“, който имаше славата на един от най-скъпите университети и Том получи много добро икономическо образование. След като се завърна в Ел Ей, точно в красивото предградие Белоуз, недалеч от тихоокеанския бряг, баща му се зае да го обучи за помощник и евентуален заместник. Том схващаше бързо и след около година работа на щат като изпълнителен директор, той стана новият собственик на компанията. Младият мъж се справяше отлично със задачите си, но, разбира се, Стария винаги му помагаше и го съветваше по всички въпроси.

Рандолф Гайгер беше роден на петнадесети април, хиляда деветстотин тридесет и трета година в малкото градче Прегин, щата Колорадо. За миналото си почти не говореше, освен че е живял в някаква стара къща, завещана от неговия баща. Рандолф е бил пехотинец в армията и съответно – голямата гордост на баща му. На тридесет годишна възраст се е оженил за Летисия Моудли, която след това станала Летисия Гайгер. По-късно, през хиляда деветстотин шестдесет

и четвърта, за първи път е проплакал Том. Малко след раждането на детето, Рандолф напуснал армията, продал къщата и заедно със семейството си се преселил в Лос Анжелис, където създал компанията. В големия град отначало живеели на квартира, но когато компанията започнала да регистрира големи печалби, построили имение с красив двор, след това купили друга къща, в централен квартал на Лос Анжелис, лятна вила в близост до океана и двадесетина хектара земи.

След кончината на Рандолф, Том и Бети притежаваха две огромни къщи, лятна резиденция в Патън, земи и плантации по протежението на калифорнийския бряг. Рандолф се гордееше с това, което има и обичаше да го обсъжда с познати и приятели. Все пак, Стария не желал да говори за живота си в Прегин. И Летисия, която също беше от там, мълчеше по тази тема. „Вероятно – мислеше си Том – животът им там никак не е бил лек и затова не му даваха гласност“.

Рандолф ръководеше компанията интелигентно. Когато сключваше сделките, беше откровен – споменаваше не само хубавите страни, но и лошите. Затова повечето клиенти му се е доверяваха, а и той се стремеше да оправдава доверието им. Никога не ламтеше за богатство, не гонеше голямата печалба, винаги беше честен и прям. Затова и достигна до това ниво.

Том управляваше не по-зле. Отначало всички работещи се отнесоха скептично към него, но след време започнаха да му имат доверие. Най-добрата му проява обаче беше по време на финансовата криза през хиляда деветстотин

деветдесет и четвърта, когато те имаха десет конкурентни компании. Тогава покупателната способност на населението рязко бе спаднала и фирмите масово съкращаваха персонал. В „Gamestorm ltd“, обаче, нещата не стояха така. Том свали цените на играчките с цели двадесет процента, при което не само че не загуби клиентите си, но и спечели нови. И така, с малко повече работа, той успя да задържи персонала, а накрая дори вдигна заплатите на повечето от подчинените си, защото производството се беше увеличило многократно. От тези десет компании две фалираха, други две бяха на ръба, обявявайки несъстоятелност. Но „Gamestorm ltd“ спечели от тази криза. Спечелиха и хората, работещи за компанията. И сега тя беше една от четирите най-големи производители на детски играчки.

Преди седем години Том се сдоби със заместник. Казваше се Хари и беше негов приятел и колега от университета. Пъргав, словоохотлив и дарен със способността да се сприятелява бързо, той спечели симпатиите на персонала. С течение на времето, Том установи, че може да му има пълно доверие. За това, с лекота позволяваше Хари да поема неговите задължения през почивките и отпуските. И той се справяше много добре.

С Бети се запознаха през хиляда деветстотин деветдесет и втора на един виенски бал. Том рядко беше виждал такова съчетание от красота и интелект, а Бети имаше и от двете качества в завидно количество. Освен това, беше скромна, разбрана, отговорна. Той веднага я привика като главен експерт по въпросите за маркетинга, където работеше и

досега. Тя имаше визията на фина жена с, черна коса, ясно и красиво лице, висока около метър и седемдесет, с тънка талия до преди раждането на Роби. Том пък беше висок метър осемдесет и седем, строен мъж с кестенява коса. Притежаваше рядко чувство за хумор и красива, заразителна усмивка, която се харесваше много на Бети. Обличаше се винаги елегантно, в крак със съвременните модни тенденции.

Ожениха се шест месеца след запознанството, а десет месеца след сватбата се роди Роби. Момчето беше плодът на тяхната любов, нещото което ги свързваше завинаги. Роби растеше в охолство и, също като Том, не бе лишаван от почти нищо. Беше безгрижно и весело дете, дори родителите му се страхуваха, че като порасне ще му бъде трудно да се справя сам в живота.

Летисия и Рандолф приеха с охота компанията на Бети. С Летисия дори станаха приятелки, винаги ходеха заедно на пазар или на екскурзия в някой друг град. Това радваше неимоверно Том, чийто страх от евентуално неразбирателство между майката и жената на живота му не се оправда.

Но ето че сега цялото семейство бе подложено на изпитание от съдбата – смъртта на Рандолф. Той беше главата на фамилията, човекът с точните наставления, човекът който можеше да разбере всеки и винаги вземаше правилната позиция. Преди смъртта му всички се чувстваха по някакъв начин защитени, след като знаеха, че той е с тях. За него никога не се споменаваха лоша дума, всички го удостояваха с уважение и почит.

Но Рандолф вече не бе сред живите. Том трябваше да

поеме неговата роля и в живота, а не беше сигурен дали ще се справи.

II

Две седмици след смъртта на бащата, Том беше привикан от Джони Гостуидж – семейния адвокат, занимаващ се с недвижимите имоти.

– Влез Том – каза Гостуидж след като Том почука на кантората му

– Защо ме викаш така ненадейно, Джони?

– Искам да ти покажа всичко, което е притежавал баща ти. Все пак като наследник е нужно да се запознаеш с имотите му. Трябва да кажеш и на майка ти, защото тя също има дял от наследството.

– Добре, но мисля че зная кои са имотите му. Все пак съм част от фамилията.

– Така е, но виж това – и посочи регистъра – огромна масивна къща в Прегин, викториански стил, с десет декара дворно място, построена през хиляда деветстотин тридесет и девета от Франк Гайгер.

– Не знаех, че е била толкова голяма. Но мисля че отдавна е продадена. Поне така ми беше споменато. Татко я е продал и с парите от нея е дошъл тук.

– Не е продадена – заяви Джони – ела и погледни тук, всичко е записано в регистъра. Била е обявена за продан, но никой не я е купил.

– Интересно. Навярно татко е поставил твърде висока

цена. А и в малък град като Прегин няма толкова богати хора, че да си позволят да я купят.

– Единадесет хиляди долара, първоначална цена.

– Какво?! – учуди се Том – Да не искаш да кажеш, Джони, че се е продавала за толкова?

– Абсолютно. При това е била в много добро състояние. Но никой не се е възползвал от офертата. А през хиляда деветстотин деветдесет и осма се цената е смъкната на пет хиляди.

– И отново никой не я е купил?

– Ами да. Бих казал, че е странно.

Когато Том се прибра, завари майка си да чисти всекидневната. Това беше любимото занимание на Летисия и тя не позволяваше на друг да го върши. Том подхвана темата:

– Мамо, ти знаела ли си, че татко не е продал къщата в Прегин?

Жената го се изправи рязко и го погледна:

– Кой ти го каза?

– Бях при Джони Гостуидж. Той беше проверил всичко, което татко е притежавал.

– Когато се преместихме тук, я обяви за продан. По думите му някакъв предприемач я е купил Мислех, че тази работа е свършена. Да няма някаква грешка? – учудено попита Летисия

– Не мамо, няма грешка. Странното е, че татко на няколко пъти спомена, че се е отървал от къщата. Той обичаше да се хвали с това, което притежава, а тази къща,

доколкото узнах, изобщо не е малка.

– Баща ти не обичаше да говори за миналото. Къщата в Прегин беше част от него.

– Обявил е къщата за продан за единадесет хиляди, накрая е смъкнал на пет хиляди. И никой не я купил. А ни казваше, че я продал и с парите е започнал този бизнес.

– Ами... – запъна се майка му – Франк му остави наследство. Освен това, спести пари и от армията.

– Зная, че моят дядо му е оставил хубаво наследство. Няма значение, мамо. Важното е, че притежаваме още една къща и другия месец ще прекараме там отпуската ни.

– Н-не знам – неуверено отговори майката, – къщата е за ремонт, така поне мисля. Все пак са минали много години.

– Затова аз и Бети ще си вземем два месеца отпуска. Искам да направим ремонта и да си спретнем една хубава почивка. Ти също имаш нужда от релакс, затова ще дойдеш с нас.

– Не. Аз имам работа тук. Кой ще се грижи за къщата? Кой ще те замества в компанията за това време?

– За къщата ще се грижат от персонала – Тифани, Фредо и Клаус ще са тук. А Хари ще ме замести напълно, много е добър. Мамо, чуй ме – всички имаме нужда от почивка. Искам да отидем някъде, където ще се отпуснем за известно време; където и аз, и ти, и Бети, и Роби ще бъдем доволни.

– Аз не искам да ходя там! – отсече възрастната жена – Ако желаете, вървете, но аз няма да дойда.

– Прегин е родният ти град, мамо. Мен също си ме родила там. Не искаш ли да го посетиш отново? Аз никога не

съм бил на това място, а една от детските ми мечти е да видя града, в който съм живял като бебе.

– Вървете вие. Аз вече съм стара, не желая да ви преча. Най-добре ще е да се усамотите като едно семейство. А и разберете, просто не мога да отида там. Не мога.

– Повярвай ми, няма да ни пречиш. Никога не си ни пречила. Но щом си твърдо решена, нека поне да те закараме до Патън. Ще пратим и Тифани с теб. Искам и ти да си отпочинеш.

– Съгласна съм. А Бети знае ли това, което си намислил?

– Когато дойде, ще ѝ кажа. Сигурен съм, че ще се зарадва.

Както Том очакваше, Бети прие с охота това необичайно предложение, най-вече защото обичаше природата. А Роби направо засия. Той обожаваше новите неща и приключенията, беше сигурен, че там ще открие много от тях.

Месец и половина преди да започне отпуската му, Том, ориентирайки се по картата, отиде до Прегин с личния си „Форд“. Искаше да види състоянието на къщата и да прецени как да направи ремонта.

Прегин се намираше навътре в голямата планинска верига Кордилери. Около него, в радиус на двеста километра, нямаше големи градове – само тук там се срещаха къщурки от някое малко селище. Родното му място имаше запуснат вид, с неоправени пътища, олющени от времето къщи, все едно бе

спряло развитието си през шестдесетте или седемдесетте. Голяма част от хората бяха възрастни, вероятно тук раждаемостта беше ниска. Когато спря по средата на малка улица и попита някакви мъж и жена къде се намира къщата на Рандолф Гайгер, те ококориха очи в недоумение, спогледаха се и продължиха по пътя си, без да продумат нищо. Със следващия човек – възрастен, зле изглеждащ мъж – се получи нещо подобно. Той също го изглежда странно, след което отвърна поглед и продължи да крачи безмълвно. Явно живеещите тук не бяха особено общителни. Той спря на един площад в центъра, слезе и се запъти към едно магазинче, за да си вземе вестник и нещо за ядене. Вестници нямаше, но си купи хот дог и тъкмо отхапваше от него, когато чу глас:

– Здравейте господин Гайгер. Радвам се, че посещавате градчето ни.

Том се обърна и видя млад мъж, на около тридесет и пет години. Средно висок, с черна коса и очила, той се отличаваеше със своята приветливост.

– Здравейте господин...

– Дилън, Тревор Дилън. Аз съм кмет и шериф на Прегин. Това значи, че съм този, който контролира изцяло града.

– Приятно ми е да се запознаем, господин Дилън – усмихна се Том.

– Сигурно искате да отидете до къщата на баща ви.

– Да, но не зная къде е. Бихте ли могли да ме насочите?

– Разбира се. Погледнете към онзи хълм – посочи шерифът. – Онази, голямата къща е на баща ви. Тръгнете по този път, карайте само по него и той ще ви отведе точно там.

На върха на хълма се виждаше внушителна сива къща. В мига, в който я зърна, Том трепна. Тя му се стори доста странна и невзрачна. Може би защото там от години не е имало живот. Той се обърна към кмета с думите:

– Благодаря ви много. Аз ще тръгвам. Мисля да прекарам отпуската си тук.

– Много добре. Това е правилен избор – усмихна се Тревор. – Тук е изключително красиво. Ако имате нужда от нещо, можете да ме намерите през деня в жълтата сграда.

– Благодаря ви отново. Довиждане, ще се видим пак.

Том се добра до къщата през мрежата от тесни и криви улички и спря пред входа. Тогава видя, че дворът е доста голям – почти колкото този в Лос Анжелис. Той отключи дворния портал с ключовете, които майка му беше дала, и влезе. В началото имаше малка горичка, фонтан, ниска постройка, вероятно някоя от бараките на прислугата. След това започваше гористо хълмче, което се издигаше встрани от главната алея. Самата къща представляваше голяма и сива двуетажна сграда, с олющена фасада и с три купола, (два малки, от двата ѝ края и един голям, среден). На входа ѝ, около входната врата се издигаше внушителна колонада, а над нея – два големи прозореца, достигащи чак до началото на средния купол. По краищата, под двата странични купола, се простираха тераси с балюстради. Подобни красиви парапети с равномерно подредените бетонни стълбчета можеха да се видят и под всеки прозорец. По всичко личеше, че за това жилище са похарчени не малко средства.

Когато отключи и отвори вратата, го лъхна неочакван

хлад. „Кой знае кога за последно са отваряни тези врати“ – помисли си той. Озова се в малко антре, по пода на което бяха разхвърляни кашони. Следваше друга врата, водеща до огромно помещение, което вероятно е служело за всекидневна. Имаше площ от около стотина квадратни метра, а таванът се намираше много високо, може би под основата на купола и от него висеше внушителен полилей. Големи портрети на Рандолф, на Франк и на Линда (съпругата на Франк и майка на Рандолф) украсяваха стените. Имаше и един рисуван портрет, на който бяха Рандолф и Летисия на младини, които държаха бебето Том. Обзеха го носталгични чувства. Навсякъде беше мръсно, мухлясало и пропито с влага, разстилах се огромни паяжини и течове, част от стъклата бяха пукнати и през тях заради полепналата мръсотия едва влизаше светлина. Имаше множество врати за различните стаи и помещения, стълби за втория етаж, както и стълби за подземие.

Том тръгна към вътрешността на къщата. Много от нещата бяха запазени, но обезличени от времето. На долния етаж имаше осем врати за стаи, и една за баня. Имаше и метална врата към подземие, но тя беше заключена с катинар. В края се виеха стълбите за втория етаж, където коридорът правеше красив вестибюл около стените на всекидневната. Стаите бяха десет, по пет от двете страни на стълбището за таванските помещения. Те, също като и всекидневната, бяха мръсни, прашни, студени, с олющени стени, по които имаше безброй паяжини.

„Няма кой знае колко за ремонт, но определено има

нужда от почистване и освежаване“ – помисли си Том.

Усещаше, че температурата вътре е много по-ниска от тази отвън, което означаваше, че къщата ще бъде прекрасен оазис в летните горещини.

Той трябваше да идва още няколко пъти преди отпуската си, за да търси строителна бригада за ремонта, също така и да почисти където може. Едва ли ремонтът щеше да приключи до първи, но можеше да достигне поне до някой етап.

В Прегин имаше три строителни фирми, които можеха да направят тази процедура, но и трите му отказаха под претекст, че не могат да работят на това място. Тогава се принуди да потърси фирма от Лос Анжелис. Работниците заминаха на двадесет и четвърти май, като Том им разреши в дните, в които работеха да ползват къщата за спане. Ала вместо да останат десет дена, както се бяха разбрали, те се върнаха още на двадесет и осми май. Според думите им, имали друга работа и не могли да останат повече. На въпроса кога ще се върнат да довършат започнатото, те отговориха кратко, но ясно:

„– Няма да се връщаме повече“.

Том остана изненадан, беше им предложил доста крупна сума за тази работа. А те сега дори отказаха да вземат пари и за това, което са свършили.

„Много интересно, дори странно – каза си Том. – Хубавото е, че бяха измазали вътрешните стени“.

На първи юни, около обяд, Том, Бети и Роби вече бяха в

Прегин. Пътуваха със семейния „Крайслер“, който побра доста багаж. Том спря пред кметството, за да поздрави Тревор Дилън:

– Ела те да ви запозная с кмета – той подкани останалите членове от семейството.

На площада пред жълтата сграда имаше няколко човека, наблюдаващи ги с втренчени погледи. Роби наведе глава. На стълбите седеше една жена, която щом ги видя стана, облещи се зловещо и ги заговори:

– Не ходете в къщата на хълма! Там витае злото! Ако отидете там сте в опасност!

Том се стресна, очите на тази жена бяха ужасяващи. Видя, че Роби и Бети също я гледат уплашено.

– Не я слушайте – чу се гласът на кмета отвътре. – Ела те с мен. Тя е луда, не ѝ обръщайте внимание.

– Не съм луда! Аз съм медиум и говоря с духовете – със странен, мистичен глас отвърна тя.

– Добре, добре – ѝ отговори шерифът, а после се обърна към семейството – заповядайте вътре.

Той им направи кафе, след което седнаха в неговата канцелария. Том му каза:

– Тук ще прекараме два месеца. Има ли някъде нещо да се разнообразим. Виждам, че природата е хубава, но инфраструктурата е доста зле.

– Така е, това е беден район, градчето е отдалечено и идват малко туристи. Заведенията почти липсват, но на три километра в онази посока има много красиво езеро. Трябва да го посетите.

– Ще го направим с удоволствие, но първо трябва да намерим майстори – съгласи се Том. – Имаме още малко неща да свършим. Забелязах, че местните не искат да работят в къщата.

– Наистина – кимна Тревор, – хората са особени. Вярват в някакви предразсъдъци. Щом има голяма стара къща, веднага ѝ лепват лошо име.

– Оная жена отвън каза, че в къщата дебне злото. Вярно ли е? – попита Роби. Том му направи знак да мълчи.

– Разбира се, че не е вярно. Къщата ви е просто една обикновена, стара и достолепна къща, а призраци не съществуват – усмихна се Тревор.

– А защо тогава тя го каза? – не се предаваше Роби.

– Тя е... как да ти кажа... не е съвсем добре. А и тук някой злонамерен е пуснал неприятни слухове и хората им се връзват. Спокойно, моето момче, в дома ви не витае никакво зло. Тази къща е много красива и е един чудесен паметник на архитектурата в този район. Трябва да се гордеете с нея.

– Еее... – Роби извърна глава и тръсна ръката си във въздуха. В гласът му се долавяше леко разочарование.

– Роби, престани – каза Бети, след което се обърна към шерифа. – В такива малки отдалечени населени места подобни предразсъдъци са нещо характерно. Хората отдавна са вярвали в духове, обаче с развитието и урбанизацията, тези вярвания са изчезнали – най-вече поради липса на доказателства. Но все още има и такива места, при които новите технологии идват с голямо закъснение, където населението пази ревностно традициите си. Прегин е точно

такова място.

Тревор Дилън не скри възхищението си от тези думи, а Том започна да ръкопляска.

– Така е, традициите са много хубаво нещо, а тук определено се спазват – съгласи се кметът-шериф.

– Но защо именно на нашата къща се гледа с такива очи?
– попита Том

– Може би, защото е голяма и изоставена. Изоставените сгради малко по малко се рушат, вероятно някой е минавал от там, когато нещо е паднало. До колкото зная, никой не я е купил дори и за символична сума, и със сигурност този факт допълнително засилва чувството за неприязън у хората. Аз съм тук от три години и съм чул много такива истории, но така и никой не доказва нищо.

– А защо никой не я е купил за пет хиляди долара? – запита Том – Това е смешно малка сума, дори и за бедния американец.

– Тук хората са изключително бедни, но въпреки всичко, всеки притежава по едно или две жилища. Не съм наясно с историята на Гайгеровата къща, както я наричат, но може би рязкото напускане или евтината цена са предизвикали у тукашните тези странни схващания. Поне така предполагам. Лошото е, че местните са студени хора и рядко общуват с непознати, че дори и с мен, макар че съм тук от три години.

След това разговорът им премина към темите от живота. Том чувстваше приятелската близост на този човек, усещаше, че може да разчита на него. Тревор беше прям, откровен, а това са качества, които се харесват у хората. Накрая кметът го

посъветва, ако има желание, може да мине по по-дългият път, за да разгледа градчето – имало интересни неща. Том му поблагодари и си двамата взеха довиждане.

По пътя Том и Бети разглеждаха Прегин. Градчето беше малко, но доста интересно. По главната централна улица бяха разположени сгради в различни архитектурни стилове – необарок, неоренесанс, неокласицизъм, дори и сгради в стил ‘рококо’ и виенски сецесион, редуващи се с характерните за Америка постройки от републиканската и викторианската епохи. Имаше и по-съвременни сгради, които обаче се вписваха доста хармонично в обстановката. Колкото повече се движеха напред, толкова по-тясна ставаше улицата, а асфалтът бе изместен от паваж. Накрая стигнаха до малък старинен площад, където се извисяваха три големи църкви – католическа, методистка и баптистка. Католическата беше с много висока и остра кула, с красиви позлатени скулптури около голямата входна врата, другите две бяха по-малки и по-обикновени, но в никакъв скучай по-грозни. След това започваше възвишение с многобройни тесни павирани улички, което напомняше на Том за малките старинни градчета в Австрия, Полша и Словакия. Ефектът се засилваше и от голямата стара викторианска къща на върха на хълма. Неговата къща.

Крайслерът спря пред масивния портал и семейството влезе в двора, а после и в къщата. Първоначалното впечатление на Бети беше, че вътре е доста неуютно и негостоприемно, понеже отвсякъде лъхаше студенина. Улавяше се миризма на мухъл, на старост. Робин също сви

вежди.

– Спокойно – ведро изрече Том, видял не особено доволните погледи на Роби и Бети, – само ще почистим, ще пооправим и къщата ще светне.

След това пренесоха багажа. Имаше четири стаи, за които майсторите се бяха погрижили и които бяха в добро състояние. И четирите бяха на втория етаж. Том и Бети си избраха голямата спалня, а Роби – по-малката съседна стая. Двете бяха близо до стълбищата към таванските стаи и към огромната всекидневна. Вече се стъмваше и тримата новодомци решиха да се изкъпят в старата баня, а след това да поспят. На другия ден трябваше да започнат масово почистване и боядисване на всички помещения.

Спаха дълбоко, непробудно. Когато станаха на другата сутрин се почувстваха бодри и отпочинали. Голяма заслуга за това имаше и чистият въздух в градчето. Въпреки странното усещане за старост и разложение, тази миризма не беше тежка като смога над Лос Анжелис. Още от рано се заловиха за работа.

Том намери отвън голяма стълба и зачисти високите стени на всекидневната, а Бети започна стаите на първия етаж. Роби също искаше да действа и захвана някои от стаите горе. Всички работеха усърдно и до обяд Бети беше изчистила пет стаи, Том – цялата всекидневна, а Роби по свое желание избърса едно от малките помещения на горния етаж. Към пет следобед бяха готови със задачите си. Уморени от работата, те седнаха да отпочинат, като Бети направи две кафета и мляко с какао за детето, и членовете на семейство Гайгер седнаха на

масата да обсъдят отминалия ден.

В разгара на разговора се случи нещо интересно. Голямата кана, в която беше млякото с какао на Роби, започна да се клати без никаква външна намеса! След това падна върху масата и течността се разля. И тримата загледаха смаяни съборената кана.

– Мамо, призрак! – обади се Роби – Виж как каната падна сама.

Бети погледна Том, който каза:

– Какво толкова има? Може да е имало леко земетресение. Никакви призраци няма тук, призраци не съществуват. Колко пъти трябва да ти го казвам, момчето ми?

– Най добре е да изчистя масата – отвърна Бети, след което веднага се зае с работата, за да прикрие смущението си.

Бети бе неспокойна. Нещо тук не беше както трябва. Тя си спомни думите на лудата жена, странните погледи на хората, историите с духове, свързани с къщата. Може би щеше да ги подмине и да ги хвърли в кошчето на душата си, ако преди малко каната с какаото не бе паднала сама. Тя не вярваше в истории за духове, но тук нещо не беше наред. В студената къща имаше тягостно усещане, увиснало във въздуха, пропито в атмосферата, завладяло цялата околна природа.

Един огромен портрет във всекидневната, на който беше изобразен Рандолф Гайгер като млад, я ужасяваше изключително много. Когато по-късно сподели опасенията си с Том, той ѝ отговори, че все още са изморени от

настаняването – чистене, пренасяне, пътуване – и за това гледат с такива очи. Обеща ѝ, че на другия ден всичко ще премине.

Вечерята беше в осем. Бети бе направила патешко филе с картофи и всички поемаха храната равнодушно. Чувстваха се много изтощени от уморителния ден. Навън духаше силен вятър, облаци бяха затъмнили небето. В далечината отекваха гръмотевици, което беше предпоставка за приближаваща буря.

Изведнъж се чу звук. Представляваше нещо между пицене, свистене и свирене. Всички замръзнаха, а Роби дори зяпна в трескаво очакване.

– Том! – извика Бети стресната – Какво е това?

– Не знам, сега ще проверя.

– Това е дух! – отсече Роби, но Том го погледна ядосано.

– Казах ти, че има нещо в къщата – каза Бети.

– И ти започваш да хленчиш като Роби – скастри я Том – Ей сега ще видя какво се случва.

Стана и тръгна към голямата стълба. Свиренето продължаваше, Бети стоеше неподвижна, като че ли тялото ѝ бе сковано. Роби гледаше към баща си, който с привидно спокойствие се качи по стълбата и тръгна по малкия вътрешен парапет, опирайки се на стената. След малко се спря, протегна ръка и помести нещо в горната част на един прозорец. Звукът моментално спря. Том се върна до стълбата, слезе долу и дойде усмихнат на масата:

– Нашият призрак се оказа някаква стара ламарина. Най-горе стъклото е счупено и са поставили ламарина, която от

вятъра се е обърнала с острия си ръб срещу него и оттам идва това пицене.

– Наистина ли? Как ме стресна – видимо успокоена отговори Бети. Само Роби изглеждаше леко разочарован, понеже очакването му за приключение и този път не се оправда.

Всички спаха спокойно, с изключение на Том. Той сънуваше баща си на млади години. Беше с армейска униформа, досущ като на огромния портрет във всекидневната. Баща му протягаше ръце като го викаше за помощ! Лицето му беше кърваво, в очите му се четеше отчаяние и гняв. Том се събуди стреснат, целият беше плувнал в пот. До него Бети беше заспала непробудно. Той стана и отиде до чешмата в в стаята да си налее вода. На сутринта, когато слезе, завари Роби да гледа в големия портрет.

– Кой е този човек? Прилича на дядо.

– Той е. Тогава е бил в армията.

– Снощи го сънувах.

Том го погледна озадачено:

– Аз също. Как го сънува?

– Ами беше на някакъв военен полигон, изглеждаше весел, радваше се за нещо. Каза ми че чака бебе, сигурно теб.

– О, интересно.

– И ти ли сънува такъв сън?

– Да, подобен – излъга Том.

III

На трети юли около девет часа тръгнаха към града, защото искаха да видят забележителностите, както и невероятните изгледи към околните планини. Пътуването до езерото отложиха за следващия ден. Навсякъде около Прегин имаше красиви пейзажи и Том направи множество снимки с дигиталния си фотоапарат. После седнаха на една скала над градчето, от която се разкриваха чудесни гледки към далечна река. Бяха донесли и храна. Да се храни човек сред природата е нещо наистина великолепно. Това може да го потвърди всеки, който го е правил поне веднъж в живота.

Тук прекараха четири часа, след което отново слязоха в града. Разгледаха централната част, стария град, католическата катедрала. Прегин наистина се оказа много красиво градче и Том изпита гордост, че е роден тук. А по всичко личеше, че на Роби също му харесва. Обаче хората по улиците бяха някак унили, студени. Те ги наблюдаваха с особени погледи, в които се четяха страх, съжаление, дори омраза. Той никога не беше виждал такива мрачни хора, сякаш тук беше една затворена система, подвластна на някакви свои виждания, вярвания и предразсъдъци.

Преди да се приберат, те посетиха съседите, които живеяха в една къща, от лявата страна на имението им, чийто двор бе допрян неговия. Къщата им беше в по-нов стил, вероятно строена през седемдесетте или осемдесетте, но много по-малка от тяхната. Съседите бяха възрастна жена,

преминала седемдесетте, мъж на около четиридесет години и момиче, горе-долу на възрастта на Роби.

– Влезте, заповядайте – каза мъжът, като отвори вратата.
– Господин Гайгер, чувал съм за вас, знам че къщата е ваша, но не си представях, че някога ще дойдете. Приятно ми е да се запознаем, аз съм Пол Стивънс, това са майка ми Дора и дъщеря ми Сесил.

– И на мен ми е приятно, това е Бети, а това е синът ми Роби.

– Сега ще сложа кафето и ще ви го сервирам с бисквити, а вие се настанете удобно – предложи им Пол Стивънс.

Том откри в Пол чудесен събеседник, говореха по въпросите за капиталовложенията, за политиката на бизнеса. Оказа се, че Пол е може би най-добрият лекар в Прегин и е непрекъснато в движение, защото има и собствен магазин, но по някаква щастлива случайност днес си е вкъщи. Дора и Бети се запrikaзваха да домакинството, за готвенето, за градините, при което Дора сподели няколко интересни кулинарни рецепти, които Бети записа. Роби и Сесил тичаха в стаите и играеха на различни игри, а момчето изглеждаше щастливо, защото и тук беше намерил приятел.

По едно време, както децата си играеха, Сесил попита Роби:

– Не те ли е страх от вашата къща? Казвали са ми, че има призраци?

– Ами не. Мама и татко казват че няма. А ти защо мислиш че има?

– Чула съм от други хора.

– Има една луда, която ни каза, че витае зло. Но онзи мъж, шерифът, ни каза да не ѝ обръщаме внимание.

– Сесил, ела тук! – извика я Пол, чул явно разговорът.

– А тези истории с призраците колко са верни? – попита неочаквано Бети

– Колкото могат да бъдат верни такива истории – отвърна Пол. – Аз засега не съм видял нищо, макар че съм слушал разни истории. Нали знаете, бабини деветини.

– Важното е да не се обръща внимание. Казват, че по такива места на всяка голяма къща ѝ лепват прякора „къща на духовете“ .

– Вие видяхте ли дух досега, откакто сте тук?

– Не – отвърна Бети.

– Значи няма духове! – усмихна се докторът.

Малко по-късно семейство Гайгер си взе довиждане със семейство Стивънс. „Приятни хора“, казаха си те. Бяха гостоприемни, сговорливи и откровени, за разлика от повечето хора тук. Вече минаваше осем и здрачът се спускаше бавно.

- Колко бързо тече времето, когато разговорът е приятен! – с искрено разочарование констатира Бети.

Когато влязоха в двора и направиха няколко крачки към къщата, Том изкрещя като попарен! Роби и Бети го погледнаха стреснати:

– Игра на светлините, спокойно – каза им той, опитвайки да се усмихне.

– Какво има Том? – попита Бети.

– Видя ми се за миг, че някой гледа от едно прозорче на

подземието. Но ето, че няма никой.

Роби се стъписа и процеди през устни:

– Сесил каза, че тук има призраци. Може да си видял призрак и той да е изчезнал внезапно. Така правят те.

– Роби, ако още веднъж заговориш за призраци, повече няма да ти правя овесена каша. Няма всеки път да ти повтарям, че те не съществуват – скастри го майка му.

Но въпреки забележката, за вечерта на Роби му беше сервирана овесена каша – любимото му ястие. Том и Бети хапнаха по един сочен бифтек с доматиен сос. По всичко личеше, че и тримата бяха доволни от вечерята. Още през деня Бети беше обещала на съпруга си тази нощ да го дари с невероятно сексуално удоволствие – нещо което не бяха правили скоро. Проблемите около местенето, ремонтът на къщата и грижите за Роби ги уморяваха и те нямаха време да обърнат внимание на себе си.

Когато вече бяха сами в спалнята, жаждата за ласки накара телата на Том и Бети да се слеят в едно. Плавните, координирани движения, които описваха инстинктивно и почти едновременно, ги докара до нивото на пълната възбуда. След това те заспаха дълбоко, толкова дълбоко, че не чуваха какво се случваше в съседната стая – стаята на Роби.

А Роби се бе събудил от тракащ звук. Потърка очите си и се огледа. Забеляза, че стаята се тресеше. „Земетресение“ – помисли си той. Изправи се рязко и едва тогава осъзна, че не стаята се тресеше, а само старата секция срещу леглото. Нищо не движеше тази секция, тя се тръскаше сама.

Абсолютно сама! Книги, снимки и други предмети паднаха на земята, една рамка се счупи със силен звук. Той извика:

– Мамоо... мамооо... – но никой не се обади.

Две чаши издрънчаха по пода и се разбиха на парчета. Изведнъж вратата на стаята се отвори. Роби ококори очи, усещайки как космите му настръхват.

– Мамоооо..! таткоооо..! – извика още веднъж.

От съседната стая не се чуваше нищо. Той стана от леглото и предпазливо тръгна към отворената врата, водеща към коридора и стълбите за всекидневната. Отдолу идваше друг шум. Все едно някой ходеше с тежки стъпки по дъсчения под. Роби боязливо пристъпи през прага и отиде до стълбите. На долния етаж нямаше никой, но нещо голямо и невидимо сякаш удряше по пода на огромната всекидневна. Той имаше чувството, че сърцето ще изскочи от гърдите му. С бавни крачки заслиза надолу. Луната хвърляше зловеща светлина върху големия портрет на стената, обливайки го със страховит сивкав оттенък.

Ударите идваха някъде отдолу, откъм подземие. Освен тях се чуваше нещо като човешки говор. Изведнъж се появиха страховити истерични викове, които също дойдоха от тази посока, извисявайки се грозно над всички останали звуци. Роби изтръпна! Тръгна към банята. Подът вибрираше от всеки удар. Той изплакна лицето си със студена вода. След това надигна глава към голямото огледало над мивката и видя уплашеното си лице.

След миг, на мястото на неговото лице се появи друг човешки ОБРАЗ! Страшен и кръвясал, той стоеше от

обратната страна на огледалото и се взираше в момчето със студен, мъртвешки поглед. Устата му се отваряше беззвучно, а ръцете му махаха отчаяно, сякаш искаха да покажат нещо на Роби. От гърлото на момчето излезе панически писък, пред очите му притъмня и то се строполи безчувствено на земята.

Роби бе събуден от Том. Бети стоеше встрани и гледаше загрижено:

– Какво стана момчето ми? Защо си тук?

– Не знам – несигурно отговори детето, докато се оглеждаше учудено.

– Защо си ставал през нощта? – попита Бети.

– Не знам, не помня – отвърна то, но в следващия миг погледна огромния портрет и изкрещя:

– Той... той... видях го на огледалото. Целият беше в кръв. Беше много страшно. Устата и зъбите и очите му бяха страшни... Преди това нещо удряше по пода. Аз затова слязох. Отдолу се чуваха звуци и нещо като говор. А се събудих, защото стаята ми се тресеше. Не стаята, а само секцията... – занарежда отчаяно Роби.

– Успокой се, успокой се, детето ми. Тук няма никой друг освен нас.

– Има, има, в огледалото! Беше оня човек от портрета! Татко, страх ме е тук! Страх ме е!

– Човекът от портрета е дядо ти като млад – започна да обяснява Том. – Какво ще прави тук, след като толкова отдавна е напуснал това място?

– Дядо... да, това е дядо – Роби се отпусна, – но защо го

видях в огледалото като млад?

– Това е внушение, момчето ми – започна да говори Бети – когато изпитваш страх от нещо, то понякога ти се явява като привидение. Прави го единствено съзнанието ти, а в действителност видението не съществува.

– Мен ме беше страх още от самото начало тук. Дали е от съзнанието? А как ще обясните това, че секцията на стаята ми се тресеше и нещо удряше силно по пода тук – отговори Роби, възвърнал обичайната си способност за мъдро изразяване, въпреки крехката си възраст.

– От съзнанието е. Просто си сънувал всичко това, и като сомнамбул си тръгнал надолу. Сомнамбулизмът също е предизвикан от страха. Ще ти мине – обобщи Том и продължи. – Сега стани и нека двамата погледнем в огледалото, да видим какво ще се случи.

Те влязоха в банята и погледнаха в отразяващия светлината предмет, закачен върху стената. Там се виждаха само техните лица и Роби започна да се успокоява малко по малко.

Но Бети продължаваше да бъде неспокойна. В тази огромна къща имаше нещо, което я плашеше. Тя не вярваше в духове, но всичко случващо се ѝ действаше върху психиката. На няколко пъти сподели опасенията си с Том, но той все я убеждаваше, че всичко е наред. Роби също често говореше за духове, може би още беше в потрес от страшната случка и в същото време повлиян от приказките на лудата и от странното отношение на хората към тях. Това никак не ѝ

харесваше.

Философията на Том игнорираше ненормалните истории за духове и вампири. Той смяташе за реално всичко което може да се види и докосне, другото бяха имагинерни измишльотини, имащи цел да направят по-интересен живота на хората. Като глава на семейството трябваше да успокои останалите и да ги вкара отново в правилния път на хармонията.

В интерес на истината, Том също не беше спокоен. Предишния ден, при влизането в къщата, той видя в подземното лице, което го гледаше със страшни, кървави очи. След това лицето изчезна внезапно, сякаш се изпари за миг. Днешната случка засили подозренията му, че тук става нещо нередно. Имаше много въпроси без отговор, като например: защо всички майстори си тръгнаха оттук и дори не пожелаха да получат надниците си; защо хората ги отбягваха, когато разбираха, че отиват към това имение; защо така крещеше онази побъркана жена?

Той трябваше да бъде силен. Трябваше да се справи с това изпитание, което застрашаваше устоите на неговата крепост – семейството му.

IV

Малко преди обяд те тръгнаха на пикник край езерото. Бяха го планивали преди два дена, но едва сега намериха

свободно време за това прекрасно местенце. Искаха вътрешно и да сменят обстановката, която бе доста нажежена през последните дни. Езерото беше на около четири мили от градчето и наистина бе много красиво. Освен това, около брега му имаше изненадващо много хора – нещо нехарактерно за този район. Явно почти всички жители на околността тръгваха към това място при всеки удобен момент.

Пикникът беше изключително приятен. И Том, и Бети се бяха откъснали от мислите, свързани с къщата, и се наслаждаваха на чудесната природа. Бяха си сготвили ястия от месо, картофи и риба и сега опитваха плодовете на своя труд. Роби се беше запознал с няколко момчета и тичаше с тях около езерото. Цялата идилгия им показва, че красотата не винаги означава прелест, блясък, модерни светлини, богатство. На връщане бяха пуснали музика в колата и пееха. Не се беше случвало, особено в последния месец всички те да са в толкова добро настроение.

Но когато влязоха в двора и после в къщата, отново усетиха угнетяващата и злокобна атмосфера. Усмивките по лицата им тутакси замръкнаха и те се отдадоха на потиснатост и лоши мисли, въпреки че не го показваха един на друг.

На вечеря не се случи нищо и за това, когато си легнаха, бяха в малко по-добро настроение. Този път цялото семейство пренощува в спалнята, защото Роби не искаше да спи сам.

Тримата се събудиха в три часа и двадесет минути от силни звуци, идващи откъм всекидневната. Том пръв отвори вратата, запъти се към стълбището и изведнъж спря, поразен

от гледката. Бети и Роби застанаха зад него. Подът на огромното помещение сякаш се тресеше от свирепи удари, идващи отникъде, изящният полилей се люлееше, задействан от неопределима сила, големият портрет на стената трепереше като обезумял, вратите долу се отваряха и затваряха сами, а във въздуха се носеха звуци, приличащи на отчаяни писъци на животно по време на клането му. Том, Бети и Роби бяха втренчили погледи върху ставащото, без да могат да помръднат. Цялата тази какафония, в съчетание със стресовата ситуация в последните дни, парализираха волята им.

Първи помръдна Том, може би около пет – шест минути след като свърши злокобната церемония. Плахо пристъпи по стълбите и заслиза към всекидневната. Бети остана горе, държейки Роби за ръка.

В огромното помещение цареше спокойствие, но вратите на банята, тоалетната на няколко стаи, както и външната, зееха отворени. Полилеят се клатушкаше леко, едва забележимо. Том оглеждаше всичко наоколо, като потъркваше очи. Още не вярваше че видяното е истина. Бети и Роби стояха горе и очакваха обяснение от главата на семейството, макар и ясно да знаеха, че той няма да даде такова. По-късно те смирено се върнаха в леглото си. До сутринта не успяха да заспят.

За закуска Бети беше направила препечени филийки с масло и чай. Тримата членове на семейството седяха на масата, умислени и утрижени, обсъждайки станалото снощи.

– Трябва да се поровим малко върху историята на къщата – наруши мълчанието Бети. – За да се случват такива работи, навярно има някаква причина.

– Но аз зная историята ѝ. Няма какво да се е разиграло тук. Все пак става дума за моето семейство – възрази Том като хапна голям залък от препечената филийка.

– Татко, чел съм в моите книги, че там където витаят призраци, се е случило нещо лошо – обади се Роби. Гласът му трептеше от страх.

– Аз някой ден ще изхвърля тези книги. Няма да позволя да четеш такива глупости! – отвърна Том със сърдити нотки в гласа – Нищо лошо не е станало. Няма и как да е станало.

Бети си досипа чай, отпи от него и след това каза:

– Не е ли странно, че до преди два месеца никой от нас не знаеше нищо за тази къща. Вероятно по някакъв начин родителите ти не са искали да се разбира за нея.

Том стана все по-замислен. Залъците ги дъвчеше бавно, все едно му засядат в гърлото.

– Права си, скъпа. Трябва да опитаме да научим нещо повече за къщата. Сега ще запаля колата и ще отида до шерифа за да го разпитам.

– Може ли да дойда с теб – попита Роби.

– Ела те и двамата – съгласи се Том.

Шериф Тревор Дилън не им съобщи нищо интересно за историята на имението, по-точно – разказа им това, което знаеха. Но на излизане отново срещнаха лудата жена. Погледът ѝ беше втренчен и кръвясал. Тя погледна диво към

тях и опита да ги заговори:

– Вие обитавате голямата къща на хълма, нали?

– Да – плахо отвърна Бети

– Това е злокобно място! В подземиято витае злото!

Изчезвайте от там!

– Какво витае? Какво е това зло? – обезпокоен попита Том.

– В подземиято ли? – зададе въпроса си и Роби.

– Аз съм екстрасенс и усещам местата, обитавани от духове. Има мирни духове, но има и войнствени. Във вашето имение духовете са войнствени. Когато минавам оттам усещам силна отрицателна енергия, идваща от цялата къща, най-вече от подземиято.

– А знаете ли какво се е случило в къщата? Какви са причините за това? – попита Бети.

– Не зная на какво се дължи, но навярно в миналото се е разразило ужасно събитие. Лошото е, че и никой от градчето не знае. Сигурна съм само, че там са живели хора и са напуснали.

– Майка и татко са живели там – каза Том.

– Мегън, остави хората на мира! Колко пъти трябва да ти го казвам? – чу се гласа на шерифа, който идваше към тях. Жената погледна намръщено към него

– Не, няма проблеми, нека говори – обади се Том

– Тази жена пълни главите на хората с всевъзможни глупости. А тук има дете все пак.

Жената се оттегли бавно, след като видя шерифа. Но все пак се провикна:

– Трябва да знаете, че винаги можете да разчитате на мен! Името ми е Мегън Трейси и съм екстрасенс!

Шерифът направи лаконичен жест към жената, показващ, че няма работа там, а след това попита обърканите членове на семейство Гайгер:

– Наистина ли мислите, че може да разчитате на тази жена?

– Най-вероятно, да – отговори Бети.

– Искам да ви кажа, че ако има някакъв проблем, аз също ще ви се притека на помощ.

– Благодарим за това, наистина сме ви признателни.

– Чувал съм разни истории за вашето имение – каза след известен размисъл Тревор. – Мислех че това са бабини деветини, нали знаете какви слухове се носят в малките градчета. Но... наистина ли във вашият дом се случват странни работи?

Том се почеса по главата, направи няколко крачки и отговори:

– Случиха се някои неща, които не успяхме да си обясним. Все пак не казвам, че те са необясними, може би не сме сигурни къде се крие обяснението... – Том се запъна, видимо объркан.

– Дано не се налага, но ако се стигне до там, може да ме търсите по всяко време. Между другото, разказват, че тази Мегън е добър екстрасенс, макар че аз лично не я уважавам.

Малко преди обяд тримата се върнаха в имението. На долния етаж имаше две заключени стаи, които те решиха да

изследват. Разбира се, разполагаха с ключове и за тях, но стаите бяха пълни с разни вехтории и поне досега не провокираха любопитството им. Том и Роби се заеха да разровят вехториите, докато Бети приготвяше храната.

В една от стаите откриха два албума със снимки. Единия взе Роби, а другият – Том.

– Татко, ела да видиш нещо – каза Роби малко след като започна да го разлиства.

– Какво има? – попита Том

– Този човек кой е? – момчето държеше снимка на сватба, където се виждаха много хора. Той сочеше конкретно лице, младоженеца.

– Това е дядо ти като млад.

– А тогава този кой е? – Роби посочи друго лице. Очите на Том се намръщиха, изражението му се промени:

– Това... пак трябва да е той... но как? Боже мой!

Том взе и други снимки. На много от тях бащата на Том имаше двойник, и то не обикновен двойник, а някой много по-близък.

Те разгледаха фотографиите. По всичко личеше, че стария Рандолф Гайгер е имал брат близък. Въпросът бе къде е сега той? Защо никой досега не беше споменавал за него? Повечето снимки бяха от сватбата на Рандолф и Летисия. Имаше и от детството им, как двамата близнаци - единият от които със сигурност бе Рандолф - се бяха прегърнали братски. Те си приличаха като две капки вода, така че трудно можеше да се определи кой кой е.

Въпреки че преровиха всяко кътче от двете стаи, не

откриха друго интересно, освен снимките. Все пак началото на загадката бе поставено.

– Ало! – Том чу гласа на майка си.

– Мамо, ти ли си?

– Да Том, какво има момчето ми?

– Как я караш? Добре ли си?

– Да разбира се, с Тифани си правим компания почти непрекъснато. Не скучая. А вие как сте?

– Добре сме. Мамо, татко имал ли е брат близък? – избрал директния подход, Том предпочиташе да научи истината възможно най-бързо.

Отсреща последва мълчание. Чувахе се само насечено дишане.

– Мамо, добре ли си?

– Д... Да – чу се се слабия глас на майка му – да, имаше брат близък.

– А защо никой не ми го е споменал досега? Къде е той сега?

– Той замина за Швейцария. Откакто напуснахме онази къща, изгубихме всякаква връзка с него – с несигурен глас отвърна Летисия.

– Искам да знам защо чак сега научавам за него? И ако е така, кога е заминал?

– Горе долу по същото време, когато ние напуснахме Прегин. Баща ти не искаше да се знае за него. Той също е част от миналото, а както знаеш, татко ти не обичаше да се рови в него.

- Как се казва този човек?
- Хенри, защо питаш?
- Просто питам, майко – отвърна Том.

Въпреки че думите бяха изречени от Летисия, неговата майка, този отговор не задоволи Том. Тук определено се криеше загадка, свързана с този брат близък. Но каква? Наистина ли бе заминал за Швейцария? Защо духът на Рандолф, или на брат му, витаеше кръвясал из къщата? Може би искаше да разкрие някаква тайна.

До преди лягане се случи още едно неприятно събитие. Невидимата сила се разрази отново – в единия край на всекидневната дочуха неразбираема реч, все едно двама души говореха. Сетне виковете отслабнаха и се превърнаха в шепот. Малко по-късно от всички стени започнаха да кънтят силни удари - толкова силни, че сякаш цялата сграда завибрира. От нищото долетя смразяващ кръвта човешки рев, а след него звуците вече идваха откъм пода.

V

Едно телефонно обаждане разведри атмосферата в къщата. Най-вече се зарадва Том, защото от другата страна на линията беше Фредерик Мендоса – най-добрия му приятел от университета.

Фредерик Мендоса беше с петнадесет години по-възрастен от Том, но двамата бяха в един випуск. Фредерик

тогава учеше усърдно и имаше отлични оценки, а след като завърши остана в университета и защити няколко дисертации. В момента той се славеше като много добър професор по философия. Разбира се, с Том поддържаха връзка и няколко пъти си гостуваха. Бети и Роби харесваха Фредерик, защото той беше много мил и приятен, затова и те се зарадваха че ще го видят. Фредерик имаше съпруга и двама сина, които следваха в Оксфорд, Великобритания.

Това, което правеше Фредерик Мендоса интересен и нестандартен, бяха неговите огромни усилия да докаже на човечеството, че любовта не съществува. Или не е това възвишено усещане, което обсебва хората, а – просто съвкупност от всякакви реални чувства, като приятелско чувство, чувство за власт, чувство за принадлежност, фиксидея и сексуално привличане. Според неговите размисли за живота, човешките любовни чувства не се различават кой знае колко от животинските, но човешкият разум ги възвеличава като неописуеми и възшебни. Той се явяваше в много телевизионни и радиопредавания и излагаше така твърдо теорията си, че рядко някой намираше толкова силни аргументи да я обори. Дори по едно време, след като слушаха дългите му лекции, Том и Бети за известно време повярваха, че не се обичат, а връзката им се крепи на сходните характери и на секса.

Фредерик Мендоса и жена му щяха да наминат утре след обяд и да прекарат една нощ в призрачното имение. Големите опасения на Том идваха от факта, че преди няколко месеца Мендоса беше покосен от инфаркт и бе прекарал

четиридесет и седем дена в болница. Засега, той се възстановяваше успешно, но не трябваше да се подлага на прекалено силни емоции.

Фредерик пристигна със съпругата си Мелинда на шести юли, в петнадесет часа и тридесет минути. До преди идването им, Том и Бети разчистиха и оправиха стаята, предназначена за тях, сготвиха говеждо филе с картофи и сметана, а Роби им помагаше и неотлъчно беше с тях.

Гостите трябваше да спят на горния етаж в крайната стая, съседна на тази на Роби. В този ден, до идването им, не се случи нищо странно. Или поне никой от семейство Гайгер не забеляза.

– Тоооооомииии! – извика Фредерик при слизането си от автомобила.

– Фредииииииии! – отвърна в същия тон Том – Как си, приятелю?

– Много добре. Винаги е така като се видим. Бети, Роби, как сте? Може би не се познавате, това е Мелинда, съпругата ми.

Бети ѝ подаде ръка:

– Приятно ми е, Бети, това е синът ни Роби.

– На мен също ми е приятно – отвърна ведро Мелинда и
добави – Как си Роби?

– Добре – отговори весело той

– Къщата е много голяма и красива, обожавам сгради в бароков или викториански стил – каза Мелинда, която представляваше едра жена, на възраст около петдесет години

– Тя ни е наследство от татко. Научихме за нея едва преди месец.

– Съжалявам за баща ти и за това, че не можех да дойда на погребението – каза Фредерик и добави – тогава, знаеш, бях на специализация във Франция.

– Зная, нали изпрати телеграма. Между другото предлагам ви да влезем. Заповядайте – Том отвори входната врата.

Те разгледаха имението, като Том ги развеждаше из стаите, разказвайки им любопитни факти от живота на баща си (или поне това, което знаеше със сигурност). След това седнаха във всекидневната на раздумка. Том не спомена нищо за странните събития, беше предупредил и Бети и Роби да не се говорят за тях. Вътрешно се молеха духът тази вечер да е благосклонен и да не притесни скъпите гости.

Към осем и половина Бети поднесе вкусната вечеря и сложи на масата две бутилки „Бордо“. След като се нахраниха и опияниха с прекрасното вино, Том и Фредерик заразказваха весели истории от студентските им години, които останалите слушаха с голям интерес. Накрая, видимо замаян от алкохола, Фредерик отново започна да развива теориите си, които отричат любовта и показват колко щастлив може да бъде живота без тези предразсъдъци.

Първо се оттеглиха Бети и Роби, понеже на малкия му се спеше, малко след тях и Фредерик се прибра в стаята си. Том и Мелинда (която също беше интересен събеседник) останаха последни и почистиха масата.

Когато Мелинда влезе в стаята, съзря съпруга, си седнал

на леглото и дълбоко замислен. Очакваше да го види заспал, защото Фредерик често се отдаваше на съня, особено след болестта, която го споходи. Попита го какво му е и той ѝ отговори:

– Усещаш ли нещо в къщата? Нещо нереално?

– Какво искаш да кажеш?

– Ами... хм, не знам, може би съм твърде уморен от пътуването.

– Сигурно е така. Затова хайде да лягаме. Лека нощ, скъпи. Обичам те.

– Аз също те обичам, мила. Лека нощ и приятни сънища – завърши Фредерик, сетне стана и загаси лампата. Двамата се отдадоха на сладкото състояние на тялото и духа, наречено сън.

Фредерик беше буден. Той лежеше на леглото с широко отворени очи. Нещо го бе събудило – нещо, което бе изчезнало от ума му, редом с краткия и преждевременно прекъснат сън. Това място не му харесваше! Когато го порази инфаркта, той беше много близо до смъртта. От тогава съзнанието му си правеше шеги с него, особено в периода, когато лежеше в болницата. Халюцинациите бяха твърде често явление и бяха плод на разстроените му сетива. Но по някакъв неведом принцип съзнаваше, че това тук не са халюцинации! Още при пристигането, той бе зърнал за миг образ, подаващ се през едно от страничните прозорчета на подземие. След това с изненада научи, че подземие е заключено и все още никой от домакините не е влизал там.

Видя също, че големия полилей се залюля от само себе си, но и това не спомена пред никого. Обаче най-странното събитие се случи при посещението му в тоалетната. Когато погледна през отворената врата, някаква сянка премина отвън! Тя не беше на никой от присъстващите, защото по това време всички останали се намираха около масата.

И сега бе събуден от нещо, но не знаеше от какво. Мелинда, като добра съпруга, но и прагматична натура, изпълняваше перфектно задълженията си и вярваше само в това, което виждаше и което наричаше реалност. Другото за нея бяха глупости, измишльотини и бабини деветини. С нея Фредерик не можеше да сподели опасенията си.

Отнякъде се чу звук. Беше силен и приличаше на мъжки глас, обладан от истерия. Фредерик стана и излезе в коридора. Първо си помисли че някой от приятелското семейство крещи или бълнува, но след това отхвърли тази вероятност – гласът идваше отдалече и не беше на никой от тях. Все пак погледна през отворената врата в стаята на Том и Бети, а след това и в стаята на детето, уверявайки се, че всички спят дълбоко. Гласът се чу отново – идваше откъм всекидневната. След това от същата посока се извиси човешка *реч* – все едно двама души си говореха.

Фредерик тръгна по стълбите. Усещаше силните удари на сърцето си, съзнаваше, че тази смелост от негова страна може да навреди на здравето му, но любопитството засега надделяваше над разумните мисли. Като специалист по философия, той винаги се бе стремил да съзре и да открие най-тънките места от заобикалящия го свят.

Беше в огромната всекидневна. От прозорците се подаваше приказната лунна светлина, но за някакъв момент този дял от къщата му се стори неописуемо зловещ. Човешката реч се възнесе отново, този път идваше откъм подземиято, но не под него, а малко встрани - вероятно от онази част, където вчера му се привидя зловещия образ. Не се разбираше нищо. Чуваше се само монотонна и нечленоразделна феерия от гласове.

Фредерик излезе от къщата и се озова в двора. Отново се заслуша в речта. Не се беше излъгал, когато предположи, че звукът идва от подземиято. Той и за миг не си помисли, че може да става дума за живи хора, заключени в тази тъмна паст. Просто тук атмосферата бе злокобна, а енергията - изключително негативна – философът усещаше тези неща с изострените си напоследък сетива.

Изведнъж отнякъде дойдоха виковете! Прозвучаха като страховити излияния на човек, намиращ се пред смъртна опасност! А може би прозвучаха като зов за помощ! Фредерик постепенно се приближи до прозорчето. Виковете ставаха все по-силни и сега идваха отвътре. Прозорчето беше толкова ниско, че за да види какво става оттатък, той трябваше да легне на земята.

Вътре светеше! Светлината не беше силна, но някак си особена, призрачна. Мъжът усети как космите му се изправят. Имаше чувството, че сърцето му ще изхвъркне. Все пак любопитството му отново взе превес - той легна и надзърна през малкия прозорец. И това, което видя, му смрази кръвта! Беше се подготвил за страховито преживяване, но появилата

се пред погледа му картина бе много по-ужасна от най-ужасните му кошмари!

Усети позната пронизваща болка в гърдите, сега притъпена от силната уплаха. Дъхът му спря. Очите му се ококориха...

Мелинда се събуди към пет и тридесет и забеляза, че съпругът ѝ не лежи до нея. Това не беше типично за него. Обикновено, когато не беше на работа, той спеше до късно. Но сега се бе събудил доста рано. Тя стана и тръгна към коридора, като го викаше по име. От другата стая се подаде главата на Бети.

– Фред се е събудил. Не знам как, но той рядко се събужда когато почива и се притеснявам да не му се е случило нещо – сподели Мелинда.

– Спокойно, може да е излязъл на чист въздух,

– Фреди! – викаше Мелинда – Фреди, къде си?

– Хайде да го потърсим навън – предложи Бети.

– Снощи не се чувстваше добре и това ме притеснява най-много.

– Какво му беше?

– Имаше халюцинации. Опасявам се да не е претоварил отново сърцето.

Бети замръзна за миг, но се овладя бързо. Не каза нищо и двете заедно излязоха.

– Фреди! – викаше Мелинда.

– Фреди! – обаждаше се и Бети.

– Ето го! – посочи Мелинда – О Господи!

Том и Роби се събудиха от виковете. Отначало Том си помисли, че злокобният обитател отново ги притеснява, но след това се осъзна, че това бяха гласовете на Бети и Мелинда, които звучаха притеснено.

Том се облече и слезе долу. По същото време двете жени влетяха в къщата.

– Скъпи, идвай бързо... Фред... – притеснено говореше Бети. Том и жените излязоха на двора, като не забелязаха, че Роби ги последва.

Тялото на Фредерик беше неестествено разположено. Главата му беше повдигната, ръцете му - изпънати напред, сякаш е искал да се предпази от нещо. Лежеше скован, гледайки към прозорчето на подземиято – същото прозорче, в което Том преди няколко дена видя зловещия образ. Но най-ужасно беше изражението му – очите бяха толкова ококорени, сякаш някакво чудовище му се бе явило насреща, а устата беше отворена широко и застинала в страховита гримаса.

VI

Прегинският лекар констатира смъртта на Фредерик Мендоса и предложи да му бъде направена аутопсия. Следващите четири дена минаха изключително потискащо и нервно – особено за Том. Още в деня на смъртта той трябваше да успокоява опечалената Мелинда и в същото време да

уведоми синовете и роднините ѝ. Дойдоха лекари, полицаи и дори журналисти от някакъв местен таблоид, на които Том трябваше да отговаря на редица въпроси. В крайна сметка се доказа, че смъртта е настъпила в следствие на масивен инфаркт.

Том помогна на Мелинда да организира погребението в Саулвил – градчето, в което Фредерик живееше, което се намираше на осемдесет мили от Харвърд и на около четиристотин от Прегин, - настоявайки да плати всички разноски. Бети и Роби също присъстваха на печалното събитие. То беше особено мрачно за детето, защото нелепата кончина на този приятен човек му напомняше за смъртта на дядо му. Въпреки всичко, Том предпочете Бети и Роби да са с него, вместо да останат сами на онова прокълнато място. Нито Мелинда, нито синовете им, нито някой от роднините им ги обвиниха за тази трагедия. Не казаха и лоша дума за тях. Всички приеха смъртта на Фредерик като следствие от инфаркта. Разбира се, това по никакъв начин не успокояваше Том, който изпитваше огромна тъга, покруса и гняв.

На десети юли сутринта семейството се върна в имението. Угнетената атмосфера на мястото веднага започна да влияе върху опънатите им нерви. Когато влязоха в огромната всекидневна, Том изведнъж извика:

– Какво искаш от нас, копеле мръсно? Кой си ти бе, нещастнико? Ти уби един от най-добрите ми приятели! Остави ни най-сетне на мира! Остави ни на мира, проклета

сган... – след тези думи Том задиша силно, сякаш бе готов да зариде. Зад него Бети беше гушнала плачещия Роби. Том се приближи до тях и ги прегърна. Внезапен полъх на вятър, идващ от счупената част на големия прозорец разклати леко полилея.

– Искам да се махнем от тук. Искам да се махнем още сега. – каза Бети. – Моля те, Том, не искам повече да стоим тук.

– Ще се махнем, скъпа, и аз не искам да стоя повече тук – изрече Том и целуна съпругата и детето си.

След това и тримата легнаха в спалнята, за да отпочинат от дългия път. Не трябваше и за миг да се отделят един от друг. Смъртта на Фредерик им подсказа, че се намират в опасност и трябваше да действат бързо, за да предотвратят ужасните последици.

Но след обяд, малко след като се събудиха, Том заяви:

– Бети, искам ти и Роби да се приберете в Лос Анджелис. Аз ще остана тук.

– Защо? – изненадана отвърна Бети. – Не мога да те оставя в тази къща.

– Тук се е случило нещо, което е свързано със семейството ми и аз искам да разбера какво е.

– Скъпи, не искам да те сполети нищо. Не мога да те оставя сам на това място. Ако ти останеш, оставам и аз.

– Не! С Роби се прибирате. С мен няма да се случи нищо лошо. Фред умря, защото сърцето му беше слабо. Този дух е част от фамилията и няма да ми стори нищо. Той иска аз да

разгада тайната му. И аз искам да я разгада.

– Добре, скъпи – каза Бети, след като видя дълбоката решителност в очите на съпруга си, – но искам да ни обещаеш нещо.

– Дадено, скъпа.

– Искам само да се пазиш. Не ни оставяй сами.

– Ще се пазя, обещавам. Нали знаеш, че винаги изпълнявам обещанията си, а и вие сте всичко за мен. Не мога да си позволя да ви оставя – и Том отново целуна Бети. В този момент той осъзнаваше, че наистина обича семейството си. Противно на теорията на покойния Фредерик, той чувстваше магическата привързаност към тези хора и осъзнаваше, че не може да живее без тях. Как другояче трябва да се нарича това чувство, освен „любов“?

По-късно Бети вече приготвяше багажа. Тя се беше обадила на Клаус, един от прислужниците, да дойде с някой от автомобилите и да ги вземе. Бяха се разбрали, ако Том не се обади, не отговаря на обажданията или не се прибере до десетина дена, те да се върнат отново.

Том излезе на двора и след малко се върна с голяма ръждясала брадва:

– Сега ще разбия вратата на подземието – твърдо заяви той

– Том, не сега! Моля те!

Но главата на семейството вече беше започнал да удря с тежката брадва по масивния катинар. На петия удар катинарът се счупи и вратата се открехна леко. Том погледна към Бети и Роби.

– Скъпи, не влизай вътре – отчаяно се молеше се жената
– Трябва да го направя, скъпа – отсече той.

В този момент Бети разбра – психиката на съпруга ѝ беше силно потисната. Тя не го беше виждала в това състояние. Вероятно той приемаше нещата твърде лично, или това се дължеше на някакво чуждо, призрачно влияние. Тя само поклати глава в знак на съгласие.

– Татко, искам и аз да дойда – обади се изненадващо Роби, когато Том отвори вратата. Момчето рядко говореше през последните три-четири дена, тъй като и неговата психика беше разстроена. Когато Том влезе, Роби го последва още преди майка му да успее да го спре. Тежката метална врата се затвори след тях.

VII

Том беше взел едно фенерче и то се оказа много полезен предмет, защото в цялото подземие нямаше ток. Той тръгна надолу по стълбите, а подир него се движеше Роби. Единственото, което се чуваше в тъмната паст, беше дишането им. След като стълбите свършиха, започна средно широк коридор. Всичко беше покрито с дебел слой прах и паяжини, миришеше на мухъл и влага, отвсякъде се носеше хлад. Откъм двете страни зееха открити врати, водещи към различни помещения и Том проверяваше всяко едно от тях. По тях имаше рафтове и солидно количество буркани, бутилки,

бурета, сякаш оставена за поколения напред. Роби беше хванал свободната ръка на баща си и двамата се движеха бавно. Колкото повече наближаваха края на прашния коридор, толкова по-силно биеше сърцето на Том. Дори и най-слабия шум или скърцане на прогнилите рафтове, го стряскаха неимоверно силно. Най-лошото беше, че синът му ходеше редом до него, което му създаваше допълнителни грижи. Роби стъпваше безшумно, с широко отворени от страх очи и напрегнат вид, все едно играеше приключенска игра с връстниците си.

В края на коридора видяха метална врата, затворена с райбер. По представите на Том, някъде зад тази врата се намираше зловещият прозорец, пред който намериха Фредерик мъртъв и където преди това той видя призрачния образ. Вероятно там се намираше епицентърът на зловещите събития, които тормозеха него и семейството му. Роби пръв наруши мълчанието:

- Тате, недей. Страх ме е.
- Връщай се веднага! Защо дойде с мен?
- Искам да науча какво е станало.
- По-добре се върни, детето ми. Тук може да стане страшно - Том смекчи острия тон.
- Страх ме е да се върна сам – отвърна отчаяно Роби. – Когато съм с теб ме е страх по-малко.

Том беше прилепил ухо до вратата, опитвайки се да долови някакъв звук. Сърцето му блъскаше в гърдите като чук. Отвътре не се чуваше нищо. Том завъртя райбера, пое дълбоко въздух и отвори вратата!

Стаята представляваше голямо и почти празно помещение. Отдясно имаше гардероб, а по калния под бяха разхвърляни пликове с различни съдържания, повечето почернели в резултат от многогодишното разложение. В средата стоеше малка масичка, отрупана с кутии от консерви, обелки от колбаси и други остатъци от храна. Всичко беше покрито с прах, а от таванът и стените висяха паяжини. Тук сякаш някой е живял отдавна и е изоставил „жилището“ си изведнъж. Том погледна напред и наляво, където трябваше да бъде злокобният прозорец, но не го видя, понеже точно там имаше още едно помещение.

Това помещение вероятно беше баня, защото на входа му, на мястото на вратата, имаше завеса с ресни, както и висок праг – неща, характерни за старите бани. Том пристъпи с плахи крачки, хващайки Роби за ръка. Момчето усети сигурност и страхът му се притъпи. Двамата се понесоха смело напред.

Когато се приближиха до завесата, Том отново спря. През главата му преминаха всевъзможни мисли. Очакваше когато откrexне завесата, пред него да се появи призрачно същество, а защо не луд маниак. Той отново доближи ухо и се заслуша. Отвътре не се чуваше нищо, сякаш помещението беше мъртво от векове. Но въпреки всичко, точно тук той бе зърнал оня зловещ лик, точно тук Фредерик беше видял онова, което е предизвикало инфаркта му. Том съжали, че изобщо бе влязъл в това подземие. Най лошото от всичко беше, че и детето бе него, а поради крехката му възраст, то

едва ли би понесло да е свидетел на ужасно събитие в дълбините на това осквернено място. Ръката на Том бе ледено студена, както и тази на Роби. Том стисна зъби, напрегна цялото си тяло и откряна завесата!

Не се беше излъгал, когато предположи, че това помещение е баня. По стените и по пода имаше стари плочи, покрити с дебел слой прах, отстрани се разстилаше перваз, на който бяха поставени шампоани, четки за зъби и други приспособления за лична хигиена. От закачалките висяха кърпи, а над тях се очертаваше прозореца, който беше потъмнял от мръсотия и паяжини. На пода, по средата на банята, имаше желязна и почти ръждясала вана. Тя, също като цялото подземие, беше покрита с дебел слой прах. Том и Роби се приближиха до ваната и погледнаха вътре. Това, което видяха, ги накара да се вцепенят от ужас! Вътре имаше голям касапски нож, а до него – малка, пропита със старост хавлиена кърпа. Почти цялата вътрешност на ваната бе покрита с някаква пръст, която по стените образуваше засъхнали капки.

– Това е кръв! – извика Роби.

– Да, моето момче, съсирена кръв отпреди много години – отвърна приглушено баща му.

Върху ножа и кърпата също имаше петна от тази пръст. Том усети как въздуха натежава и притиска силно белите му дробове.

„Убийство! – помисли си той – Тук е извършено убийство!“

– Татко, погледни! – каза Роби и посочи пода.

Виждаха се капки от тази пръст, които водеха към прага и навън. Том, след като вдигна завесата, видя, че те се губят в мръсотията на голямата стая. Пред очите на бащата притъмня и той изрече глухо:

– Хайде да се махаме – след това избута сина си през завесата, към голямата кална стая. Роби полетя назад и се удари в гардероба. От там падна нещо и редом с дрънкащия звук от удара на предмета в пода, проехтя приятна звънлива мелодия. Звучеше част от петата симфония на Бетовен. На земята лежеше стара музикална кутия, която някак си се беше задействала от удара. Върху нея, в такта на музиката, се движеха две танцуващи кукли. Момчето я вдигна и прочете на глас надписа върху нея:

– „От Рандолф за Летисия с много любов.“

Първото, което Том си помисли, когато видя написаното бе, че това беше много пестелив надпис – нехарактерен за романтичната натура на Рандолф. Но в следващия миг го налегнаха носталгични чувства, той взе кутията от Роби, разгледа я от всички страни и внимателно я постави върху гардероба.

– Да се махаме – отново предложи Том и двамата с Роби бързо напуснаха помещението.

Когато Клаус пристигна, Бети вече беше събрала багажа. Прислужникът и Том пренесоха саковете в автомобила:

– Пази се – каза Бети на Том и те се целунаха за довиждане. – Ще се видим след няколко дни. И да не забравиш да се обаждаш

– Довиждане и от мен – извика Роби и също целуна баща си. – Когато се видим, ще ни разкажеш какво си открил. Обещай ми.

– Обещавам ти, момчето ми – отвърна Том.

Той наблюдаваше отдалечаващия се автомобил с горчивина. В съзнанието му се прокрадваше неприятната мисъл, че никога повече няма да види семейството си. Той тръсна главата си, обърна се и влезе в двора, като си даде дума повече да не мисли по този начин. Влезе в къщата и погледна часовника, който показваше осемнадесет часа и тридесет минути. Накрая се съблече, легна на голямото канапе и след миг заспа.

VII

Том вървеше сред житата. Всичко бе обляно с кехлибарено-жълт цвят. Някой го преследваше! Някакъв звяр! Той започна да тича. Не гледаше назад, но усещаше, че звярът го настига. Вече тичаше сред пясъците на пустиня. Тичаше бавно, а звярът го гонеше с огромна, бърза крачка. Изведнъж той легна в пясъците и започна да се заравя. Инстинктът никога не го напускаше. Отзад се чу звук от силен удар, след това – още един. Какво правеше това чудовище? Вероятно го търсеше сред пясъка и тези звуци бяха в изблик на ярост. Той

беше закрил очите си и не виждаше случващото се. Беше се свил в една яма, за да не гледа към ужасяващата твар отгоре му. Изведнъж погледна. Пред него в кехлибарената тъма две зеленикави очи го наблюдаваха със стръвнишки взор! Той опита да извика, но от гърлото не излезе звук, сякаш беше онемял.

Събуди се плувнал в пот. Усети се, че крещи като луд. Спря и се изправи. От прозореца се показваше луната, която осветяваше част от огромната зала. Отнякъде проехтя канонада от звуци, все едно някой биеше с чук по железни тръби. Том стана и тръгна към вратата, мислейки че някой тропа по нея. Но отвън нямаше никого.

Тогава се сети: „Духът“! Тази нечиста сила възпроизвеждаше ужасните удари. Том все още не можеше да определи откъде идваха те и затова светна лампите на полилея, след което се заоглежда във всички посоки. Всекидневната беше празна. Огромният портрет на стената зловещо блестеше, отразявайки светлините. Когато тръгна да проверява стаите една по една, разбра, че звукът не идва от никоя от тях, нито от подземие, а от самите стени. При всеки удар те вибрираха. Мозъкът му също кънтеше заедно с тях.

Изведнъж ударите спряха. Том пое дълбоко дъх и се облегна на стената. Колко ли страховити мигове му предстоеше да преживее сам, на това злокобно място? Какво щеше да се случи с него? Едва сега осъзнаваше силата на постъпката си. Той бе останал тук, излагайки се на неизвестна опасност, като мислеше, че духът е на негов роднина, който не

може да му навреди.

Но беше ли напълно сигурен в тази своя теория? Може би не. Страхът постепенно започна да го обзема с ледените си пипала. Ами ако умре, както умря Фредерик? Ако зловещият дух го убие? Нищо не знаеше за призраците, нито се интересувахе от тях, смяташе ги за глупави фантазии и провокативни измишльотини. Ала ето че сега му предстоеше да се изправи лице в лице с точно такова създание.

Космите му се наежиха, тялото му се скова, той се сви още повече, а очите му се разшириха като на сова. Имаше чувството че ще се задуши от прекомерно напрежение. В същия миг една хладна *вълна* мина през него! Това не беше внушение или телесен импулс, просто за миг температурата се понижи с няколко градуса, сякаш студено призрачно същество го обгърна с невидими лапи. Около минута Том стоеше неподвижен и онемял, след което стана рязко и тръгна към спалнята, оглеждайки се панически. Часовникът на стената показваше двадесет и два и четиридесет, което значи, че той беше спал повече от четири часа. Но въпреки това се чувстваше изцеден и искаше да заспи колкото се може по-скоро.

Дали това беше възможно след страха, който преживя?

Опасенията му бяха напразни, защото той се унесе веднага и спа като къпан, въпреки че не беше ползвал банята. Събуди се свеж и отпочинал, съзерцавайки слънчевите лъчи, които ведро осветяваха стаята. Спомни си за преживяванията снощи, но сега те му се струваха някак далечни, нереални. В този момент той чувстваше, че има сили да се изправи срещу

неизвестния обитател и да разгадае тайната му.

Стана и направи кафе. Днес трябваше да отиде при шерифа и да го помоли за помощ. Също така, беше планирал да позвъни на майка си, за да провери как е. Той лежеше и мислеше, а лоши мисли постепенно нахлуваха в разсъдъка му и отново го тласкаха към мрака.

В дома му имаше неспокоен дух. Той принадлежеше или на Рандолф, или (което беше по-вероятно) на неговия близък. Възможно бе – и на някой друг. Странно е, че досега никой не беше споменавал за близка и Том научи за него едва преди три дена, когато с Роби разглеждаха снимките. Още по-интересно беше откритието в подземията. Ножът, напоената с кръв кърпа, както и самата кръв доказваха, че долу е извършено жестоко убийство. Но на кого? Дали тук беше убит братът близък на баща му. Дали той беше заминал за Швейцария, както твърдеше майка му, или се бе случило нещо друго? Защо двамата братя са напуснали къщата горе долу по едно и също време и никога повече не са се върнали? И най-важното, чий е неспокойния дух, обитаващ това имение? Именно тези неща Том възнамеряваше да провери.

Шериф Тревор Дилън слушаше мълчаливо, докато Том подробно му разказваше за всичките си преживявания в къщата. Най-накрая, когато разказът свърши, градоначалникът се почеса по главата и каза:

– Това е наистина странно. Честно да ти кажа, ако не знаех кой си, бих те помислил за луд. Но едва ли човек с твоето положение би съчинил подобна история. А и смъртта на онзи Фредерик... не зная какво да мисля.

– Бих искал да си измислям всичко, но за съжаление това е истината – отвърна Том искрено.

– Тогава аз ще опитам да намеря всичко, свързано с Хенри Гайгер и за това дали е летял за Швейцария преди около четиридесет години.

– Той може да не е летял, може да се е движил с кораб?

– Едва ли. Морският транспорт по онова време е бил бавен и скъп и се е използвал главно за товарни превози. Но мога да проверя и този вариант.

– Ще ти бъда много благодарен – каза Том и стисна ръката на градоначалника.

– Все пак бих желал с твое позволение да прекарам една нощ в имението.

– Заповядай, ще ми бъде много приятно. Но те предупреждавам, че може да стане страшно.

– Това е част от работата ми. Като шериф и градоначалник, аз трябва да предпазвам хората от лошите работи и да се изправям пред всякакви опасности. Мога да дойда утре.

– Добре, ела утре. Ще те чакам.

На излизане Том отново видя странната жена, която и този път го гледаше с особен поглед. Том се приближи до нея. Очите ѝ се разшириха, може би от страх, или от учудване.

– Мегън, нали така ви беше името?

- Да – объркано отвърна жената.
- Вие казахте, че сте екстрасенс и че мога да разчитам на вас. А сега имам нужда от помощ.
- Знаех, че ще ме потърсите. Но не съм сигурна дали ще успея да ви помогна. Не гоня духове.
- Разбирам ви, но искам да разбера какво се е случило в моята къща. Искам да знам защо това място е толкова злокобно.
- Аз мога да разговарям с мъртвите, но онова място е опасно. Може да се случи инцидент.
- Ако трябва, ще ви платя. Само ви моля да ми помогнете да разбера какво се е случило. Много ще ви бъда благодарен, ако го направите.
- Ще си помисля – отвърна Мегън Трейси, – но не ви обещавам със сигурност
- И аз ще ти бъда благодарен – чу се отзад гласа на шерифа, който беше излязъл навън – ако си съгласна, можеш да го съобщиш и на мен.

Том не се прибра веднага. Първо обиколи прегинските магазини, за да си вземе провизии за няколко дена, а когато пристигна пред двора на имението, той не слезе веднага от колата, а изчака няколко минути. Гледаше замислено наследството от баща си – мрачен, красив, студен и пуст дом. Това представляваше Гайгеровото имение – обладана от духове постройка, чийто обитатели удрят по стените и викат за помощ; прокълнатата къща, извисяваща се над селището като канара. Но не духовете, виковете и ударите бяха толкова

страшни, колкото отрицателната енергия, която се излъчваше от тук. Чувствата на потиснатост и угнетеност бяха изключително осезаеми, тягостни, застрашителни.

IX

До края на този ден нямаше странни събития. Том звъня на майка си и на Бети, за да се увери, че са добре. После прегледа отново снимките и по-точно тези, на които ги имаше двамата близнаци. Погледна и от задната им страна, но на нито една от тях нямаше надписи. След това потърси други снимки или улики, които биха могли да го насочат към същността на Хенри Гайгер и отново не намери нищо.

През нощта, от дълбините на имението дойде необяснима човешка реч, която се чуваше сякаш от много далеч и бе последвана от панически *викове* за помощ. След около минута всичко утихна и Том заспа отново.

На другия ден, дванадесети юли, Том се събуди около десет. Днес трябваше да дойде Тревор. На Том му харесваше този човек – беше открит, добронамерен, сериозен и приятелски настроен. А и Том нямаше да бъде сам в този дом, поне за известно време. Той закуси, след това си направи кафе и когато го изпи, отиде до банята да се избъръсне. По време на бръсненето, гледайки в огледалото, отразяващо лицето му, с периферията на зрението си видя *човек*! Това беше човекът от портрета и той стоеше на няколко метра зад него. Том се

обърна рязко! Зад него нямаше никой. Той отново погледна към огледалото – този път не видя друг образ, освен своя. Сетне продължи да се бръсне.

Тревор пристигна чак към осемнадесет часа. Домакинът беше приготвил вечеря и след малко двамата седнаха на масата. Шерифът имаше новини относно Хенри.

– И така – започна той, – докато проверявах архивите, се натъкнах на лицето Хенри Гайгер. Значи Франк Гайгер, твоят дядо, е имал двама сина близнаци – Рандолф и Хенри. До колкото разбрах, Франк е завещал цялото имение на Рандолф, защото той бил завършил военно училище и е работил в армията. На Хенри не е завещал нищо, понеже отказал подобна кариера. Франк е бил военен и искал и синовете му да са такива, защото според неговата философия, военните и полицаите били истинските мъже.

– Тогава Хенри с какво се е занимавал?

– С почти нищо. Регистриран е няколко пъти в болницата с диагноза „маниакална депресия“, която в последствие го довежда до някакъв вид шизофрения. Това е и още една от причините, Франк да не се гордее с него. След това Рандолф намира „невероятно красива и добра жена – Летисия“, както е споменал баща му в завещанието. До колкото зная, след смъртта на Франк, Хенри е живял в една барака в имението, която един ден в пристъп на лудост е запалил.

– По-надолу в двора има останки от изгоряла сграда, вероятно това е бараката.

- Вероятно. След пожара приютили Хенри в подземието.
- В подземието ли?
- Да, в подземието. Той живял там, докато от трудовата борса му уредили работа като градинар в Швейцария.
- А откри ли дали е ходил в Швейцария?
- Обадох се на няколко авиокомпании-дълголетници, но те ми заявиха, че да се намери билет от преди четиридесет години е изключително трудно, дори невъзможно. Но след това се оказа, че обажданията до тях са били напразни – Тревор се изразяваше като детектив.
- Защо?
- Когато се разрових, открих копия от работна виза за Швейцария и от самолетен билет на компанията „American express“, издадени на името на Хенри Гайгер.
- Хм. Значи все пак е заминал.
- Няма как да разберем това със сигурност. Въпросът е дали е пристигнал в Цюрих, където всъщност е трябвало да работи.
- И как може да стане това?
- Обадох се до консулството в Цюрих. Но оттам ми заявиха, че имали много работа и щяло да отнеме доста време, докато разберат нещо.
- Чакай малко, сетих се нещо. Едни от най-близките ми бизнес партньори са швейцарци. Това е фирмата „Die Kindersschule ltd.“ (Детско училище), която е най-големият производител на училищни принадлежности в Швейцария. А четиримата собственици са едни от влиятелните личности в държавата.

– Това какво означава? Едва ли ученическите помагала ще са ни от полза.

– Така е, но моите хора могат да ускорят процеса по откриването на Хенри. Ей сега ще им телефонирам.

Том отиде в другата стая. След около половин час се върна видимо усмихнат:

– До един-два дена ще се разбере дали Хенри е пребивавал в Швейцария.

– Това би било много добре. Ето какво е да имаш познати по целия свят – майтапчийки каза Тревор, – ооо, без малко щях да забравя най-важното. Мегън ми заяви, че е съгласна да ти помогне. Обаче ще ѝ трябват два-три дена подготовка.

– Страхотно! – въодушевено отговори Том, – по-добре от това не можеше и да стане!

Тревор го гледаше изумено. Това не беше същия Том който видя първия път. Тогава той изглеждаше спокоен, уравновесен, а сега имаше вид на психически разстроен човек. Видът му беше напрегнат, дишаше тежко и говореше с онези интонации в гласа, характерни за обърканите и стресираните хора.

Тази вечер щеше да вали. Още привечер се забелязаха от юг купестодъждовни облаци, което безспорно значеше, че през нощта дъждът ще бъде техен спътник. Това донякъде беше добре дошло за живущите в градчето, защото от средата на миналия месец не бе валило и почвата бе доста суха и твърда. След около час наистина запряска силен проливен дъжд, придружен от светкавици и гръмотевици. И двамата решиха да спят в една стая – тази, която Том обитаваше в

момента. Там леглото беше голямо, а помещението – просторно.

Тревор спеше спокойно, за разлика от Том. Откакто шерифът дойде, не беше се случило нищо странно. Това безпокоеше Том – точно в този момент той искаше духът да се покаже. Въпреки че видимо му бе повярвал, градоначалникът може би се съмняваше, че Том е с всичкия си. Тук Тревор се държеше весело, беше приказлив, спокоен. Може би най-лошото беше, че ако духът не се яви тази вечер, Том щеше да го загуби като помощник. От друга страна, не желаше проклетото създание да се появява пред очите му. Всичко това го потискаше ужасно, угнетяваше разсъдъка му, душата му. Единствено фактът, че тези неестествени събития бяха свързани по някакъв начин със семейството му, го задържаше тук. Покварените мисли грубо обсаждаха съзнанието на злочестия наследник, докато дъждът чукаше по первазите на прозорците. От време на време някоя светкавица, последвана от тежък гръм, осветяваше за миг тъмното помещение. В един момент обаче неусетно заспа.

Когато се събуди, или по-точно дойде в съзнание, беше седнал върху леглото, а сърцето му биеше учестено. Явно нещо го беше разбудило, но той не можеше да си спомни какво бе то. Видя, че часовникът показваше три и двадесет и пет. Обърна се и зърна Тревор в същото положение като неговото, а в слабите отблясъци на ококорените му очи се

четеше обърканост.

– Какво стана... – чу се гласът на шерифа, но той мигновено беше прекъснат от силен звук, идващ от другата страна на къщата.

Том стана и му даде знак да тръгнат надолу. Тревор се изправи плахо и го последва с тихи стъпки. Още един силен удар разцепи нощната тишина – удар по метални тръби. Те слязоха във всекидневната. Отново се повтаряше сценария от предишните нощи – някъде откъм задната част на подземие, се чуваше човешка реч. В този момент сетивата на Том бяха много чувствителни и за разлика от вцепенения Тревор, той опитваше да не изпуска никаква подробност. Долу сякаш двама души говореха на висок тон, но преградата и разстоянието пречеха да се доловят отчетливи думи. След тях дойдоха виковете – силни, страховити, отчаяни – които сякаш пробиха безкомпромисно обвивката на нощната одисея! Том знаеше че те не са реални, че са ехо от отдавна отминало събитие, което бе толкова силно, емоционално и болезнено, та дори и в този момент, тридесет и девет години по-късно, продължаваше да се повтаря.

Една светкавица светна. В следващия миг Тревор посочи външната врата и изкрещя нещо неразбираемо!

– Какво има, приятелю?

– Човек! На вратата има човек!

Том се обърна рязко, но не видя никого. Тревор отново наддаде вик, като сега сочеше към вътрешността на помещението. И тогава домакинят съзря нещото!

На слабата светлина, идваща откъм стаята, в която спяха

и на светлината на появяващите се от време навреме светкавици, се мяркаше силует. След като втренчено се взираше в него, Том го позна. Това беше ЧОВЕКЪТ ОТ ПОРТРЕТА! Носеше военна униформа, която беше цялата изцапана с кръв. Лицето му също беше обвито в кървава маска. Силуетът започна да ръкомаха, явно това беше някакъв неведом знак за помощ. Устата му се отваряше, но от нея не излизаха звуци.

Ала Том чу вик! Идваше от дясната му страна и не беше на някое призрачно създание, а на самия Тревор – който ревеше панически, а очите му бяха толкова изпъкнали от страх, че всеки миг щяха да изскочат от орбитите. По едно време силуетът тръгна назад, мина покрай една от колоните на вестибюла и изчезна.

За спане след тази случка не можеше и да става дума. Това с пълна сила важеше за клетия Тревор. До сутринта времето премина в приказки, като домакинът всячески успокояваше уплашения си гост. Колкото и Тревор да беше очаквал среща с неизвестното, с нереалното, със свръхестественото, колкото и да му беше разказвал Том за преживяванията тук, шерифът бе стресиран неимоверно много. Защото не е страшна срещата със свръхестественото, а самото възприятие. Защото изведнъж се оказва, че този хармоничен свят в който живеем, светът на хората, на животните и растенията, където всичко е подредено, всяко нещо си има място и всичко може да се обясни с всеобщия природен закон, е всъщност изроден, богохулен свят, обитаван от призрачни и злокобни същества, от прокълнати

души. Точно това ново възприятие е най-ужасяващо, тъй като човек е свикнал да вярва до там, докъдето достига погледът му. Едно е да чуеш за нещо невероятно и необяснимо дори и от най-доверения човек, но съвсем друго е да го съзреш на живо, пред себе си, да имаш ДОКАЗАТЕЛСТВО за него.

В осем и петнадесет седнаха да закусят. Том попита Тревор:

– Сега добре ли си?

– Мисля че да. Но не бих прекарал още една нощ тук – отговори с известна ирония шерифа.

– Какво ти е мнението?

– Вече мога да разсъждавам по-нормално. Вчера ние видяхме баща ти или брат му. Направи ли ти впечатление че... – Тревор въздъхна дълбоко, – че духът носеше военна униформа?

– О да. Сега си спомням. Но нали Хенри никога не е бил в армията?

– Поне така е написано в архивите. Той се е противопоставял на баща му, поради което не е получил наследство.

– Това може ли да означава, че духът не е на Хенри?

– Не съм вещ по такива истории, но мисля, че това е същият човек от портрета.

– Човекът на портрета трябва да е баща ми. Но той умря тази година в Лос Анджелис.

– Знаеш ли какво предположение имам?

– Казвай.

– Хенри е заминал за Швейцария. Имало е трети близнак.

– Това е невъзможно – възрази Том – Никой не ми е споменавал за трети брат.

– Ти не знаеше и за Хенри. Както виждаш, изненадите следват една след друга. Според мен този близнак също е бил в армията, но вероятно е бил убит в някакъв спор, дали за наследство, дали за нещо друго.

– Това са тежки обвинения, Тревор. Баща ми не е способен на убийство – каза Том.

– Не съм казал че е баща ти. Може да е някой друг.

– Но ако го е имало, трябва да е вписан в регистрите.

– Да. Тук си прав. Никъде в архивите на регистрите не се споменава за трети близнак. Дано утре разберем дали Хенри е бил регистриран в Швейцария, от това ще зависят по-нататъшните ни разследвания – обобщи градоначалникът.

Тревор и Том напуснаха двореца и отидоха с колата на на шерифа до участъка.

– Не мога да те оставя да нощуваш сам на онова място – загрижено каза Тревор. – Този път ти ще ми гостуваш. Утре е събота, може дори да отидем някъде и да разсъждаваме на спокойствие.

– Съгласен съм, но бих искал да е само за уикенда. Не желая да те притеснявам, а и трябва да потърся още неща.

– Няма да ме притесняваш, със сигурност. Предлагам ти в някой от близките дни да претърсим подземие. Но най-важното е засега да установим дали Хенри е бил в

Швейцария, също така и с Мегън да направим сеанса.

– Сеанс ли?

– Точно така. Мегън ще се свърже с духа и чрез нея той ще проведе разговор с нас.

– Може би духът ще ни каже всичко.

– Може би – замислено отвърна Тревор.

Тревор живееше в доста уютна къща в околностите на градчето. Съпругата му Трейси беше завела двете им деца при родителите си в Бартън - селце на двадесетина мили от Прегин - и се върна малко след като Том и Тревор пристъпиха прага. Беше деветнадесет часа, когато седнаха да вечерят. Дотогава разговорите им се свързваха с къщата на Тревор, с децата и проблемите на градчето. В деветнадесет и десет мобилният телефон на Том звънна. Той стана и отиде в другата стая, Такава постъпка беше типичен навик на хората, занимаващи се с голям бизнес, а именно – разговорите им да се провеждат на спокойствие. След десетина минути бизнесменът влезе в стаята доста развълнуван, с някакво листче в ръка, и прошепна на ухото на Тревор:

– Трябва да поговорим насаме.

Трейси – красива и симпатична млада жена, – явно го разбра, защото веднага им каза:

– Ще отида до другата стая.

Том изчака дамата да излезе и съобщи следното:

– Хенри Гайгер никога не е бил в Швейцария!

– Проверено ли е навсякъде?

– Проверено е. Името Хенри Гайгер не присъства и не е присъствало в нито един швейцарски регистър. Провериха

дори и работната му виза. Представи си, наистина е била издадена работна виза на Хенри Гайгер от швейцарското консулство в Лос Анджелис, на осемнадесети май хиляда деветстотин шестдесет и четвърта. Дори ми продиктуваха номера ѝ - 03 55 63 78. Но с тази виза никой не е постъпил на работа, нито пък някой се е трудил там под името Хенри Гайгер.

– И какво е заключението?

– Хенри Гайгер не е пътувал за Швейцария.

– И оттук следва, че той е убитият в къщата.

– По всяка вероятност е той.

– Но въпросът е кой го е извършил. Вероятно този, който му е уредил визата.

– Имаш предвид баща ми, така ли?

– Възможно е да е баща ти.

– Ако е вярно, защо му е да го убива? Татко е имал всичко. А и той не е способен на такова нещо. Познавам го много добре, винаги е бил добър с всеки.

– Може би просто се е отървал от ненужния товар. Може би той също не се е гордеел с лудия си и пропаднал брат, който е обитавал жилището му. И след като го е убил, е скрил някъде трупа му и е напуснал имението заедно с майка ти. Именно за това баща ти никога не е говорил за Прегин и за брат си, или въобще за миналото си.

– Не! – извика Том – Отказвам да повярвам! Не мога да приема, че моят баща е бил убиец.

– Съжалявам, че го казах, но просто за да открием истината, трябва да се придържаме към всякакви хипотези,

дори и най-лошите. А колкото и да не е приятно да го кажа, тази хипотеза е наистина реалистична.

Том се беше сетил за нея много преди разговора, но я бе отхвърлил от съзнанието си (или просто не бе пожелал да я приеме). Опасенията му обаче се засилиха, след като Тревор посочи тази вероятност за най-правдоподобна.

„Господи – помисли си той – ако наистина е така и всичко се разкрие? Какво ще последва след това – журналисти, медии, писане по вестници. Устоите на компанията ще се разклатят, всичко може да се срине. „Създателят на Gamestorm ltd. и на фондацията „Подкрепа за болните деца“ Рандолф Гайгер е убиец“!

Том отговори тихо:

– Когато Мегън дойде у нас, тогава ще чуем какво ще ни каже духът.

През останалото време на престоя при шерифа, Том беше мрачен и унил. Все пак се опитваше да води нормален разговор и да се смее, но изражението на лицето му и разсеяността показваха, че той витае някъде из мислите си. Всички опити на Тревор и Трейси да разведрят госта, се оказваха неуспешни.

Стаята на Том беше най-красивата в къщата. Тревор, освен невероятно услужлив, се оказа и изключително гостоприемен. Леглото, в което трябваше да спи беше по-малко от неговата спалня в имението, но пък много удобно. Явно домакините се бяха постарали почетният им гост да не е лишен от удобства.

Том не спеше. Въпреки че тази къща създаваше ярка

позитивна атмосфера, той мислеше за негативните открития. Баща му, когото всички уважаваха, който помагаше на толкова много хора и който с такава любов се грижеше за семейството си, може да се окаже убиец. Това би било позор! Том по-скоро би повярвал че река ще потече на обратно, отколкото неговият родител да е убил човек приживе. Но всички улики засега водеха към него. За какво по дяволите му е трябвало да убива злощастния си близък? Какво ли е станало между двамата братя? Наистина, има вероятност друг да е убиецът, но тя е малка, много малка. Защо баща му ще пази в тайна къщата, ако не е имал общо с убийството? Защо досега пред никого не е споменавал за брат си и защо му е уредил виза в Швейцария? Странно е, че бе приложил копие от всички документи, дори и от работната виза – може би за по-голяма достоверност. А майка му дали е знаела? Вероятно не. Или пък вероятно да. Едва ли Рандолф би казал на съпругата си нещо подобно, но тя със сигурност би подозирала някаква нередност. А дали пък майка му не е убийцата? Или го е сторил техен познат, когото е трябвало да защитят. Не, това е абсолютно невъзможно, няма как да е истина. Все пак в цялата обстановка има и нещо доста съмнително, доста нелогично. Защо духът, който видяха не само те, а и Роби, носеше военна униформа? В армията е служел не Хенри, а Рандолф. Дали все пак призрактът на баща му не иска да му съобщи нещо важно? Но пък от друга страна, защо беше толкова кръвясал, все едно е смъртно ранен? Не, не е баща му. Може би Хенри е облякъл униформата му и това да е причината той да е бил убит.

Мрачни и непокорни мисли тревожеха Том, докато се опитваше да заспи в уютната къща на Тревор. Направи го чак към пет, за да го събудят в девет и тридесет. Разходката до езерото щеше да го освежи до някаква степен, макар че нямаше да прогони грозните мисли, впити като кърлеж в съзнанието му.

Тримата бяха организирали страхотен пикник на езерото. Особено въодушевена беше добродушната съпруга на Тревор. Тя отначало изпитваше страхопочитание към Том, беше чела много за фамилията Гайгер, винаги си бе представяла Том като елегантен, но някак високомерен бизнесмен. Тук тя намери в него един напълно земен човек, който уважава и почита обикновените хора. Жената доби много силни впечатления от този джентълмен. Том пък видя в Трейси една предана и скромна съпруга, която обича семейния уют, мъжа си и децата си. Бе невероятно работлива, но никога не се оплакваше, сякаш всичко вършеше с удоволствие. Бети също беше добра съпруга, но Трейси като че бе замесена от друго тесто – просто жена от обикновено щастливо семейство.

Времето отново беше слънчево и приятно. Тримата седяха, говореха и наблюдаваха езерото. Такава приятна гледка успокоява нервите и кара човек да се чувства весел. Том говореше за компанията си, за клиентите и партньорите си, а съпругът и съпругата анализираха управлението на Тревор и как от едно глухо провинциално градче Прегин е станал привлекателно място за инвестиции и туризъм, като в същото

време безработицата се е понижила драстично. Освен това, по негово нареждане са реставрирали по специален австрийски метод красивите необарокови, неокласически и неоренесансови сгради, които опасват централните улици.

Унесени в приказки, те не усетиха кога бе станало осемнадесет. Трейси едва ги склони да си тръгнат, защото трябвало да вземе децата от родителите си. А Тревор предложи на Том да отидат до зловещата къща, да разгледат подземие и да вземат вещите на Хенри. Покани го да пренощува и тази вечер при него, понеже не би могъл да го остави сам в онзи покварен дом.

Том и Тревор се намираха в имението. Преди да дойдат бяха говорили с Мегън и тя им беше обещала, че на следващия ден привечер ще направи сеанса. А сега, стоящ до входа на призрачното подземие, Том поемаше големи дози въздух, докато се решаваше да влезе. Тревор също беше в напрегнато очакване. Най-сетне домакинът бутна металната врата, тя изскърца страховито и пред тях се появи мракът.

Крачеха по тъмния коридор, осветяван единствено от фенерчето на Том. Тежкото дишане, което домакинът чуваше зад гърба си показваше безспорно, че клетият Тревор примира от страх. Двамата вървяха към голямото помещение в края на коридора, където Том предполагаше, че се е намирало жилището на Хенри. Стъпките им отекваха силно във влажния тунел, усилявани от акустиката на отразяващия се в стените екот. Том завъртя райбера, отвори вратата и двамата влязоха в просторната, студена и прашна зала.

Навсякъде бяха разхвърляни пликове, в които се съдържаха най-различни вещи и вехтории. Едва ли щяха да вземат всичко, но поне трябваше да потърсят някои важни предмети. Повечето неща в пликовете бяха парцали, трайно повредени от влагата и мухъла, имаше и ръждясали съдове и прибори. По пода се търкаляха стари кутии от консерви, покрити с прах. В един плик Тревор намери увита в найлон тетрадка, на която беше написано с химикал „Дневникът на Хенри Гайгер“. Той взе плика, извади дневника, безмълвно го показва на Том и го прибра в джоба на самото си. Друго интересно в тази стая не откриха. Оставаше им да погледнат в банята.

Том махна завесата и пред тях се показва пращното помещение. Ваната, ножът, кръвта и кърпата си бяха там. На Тревор му прилоша, въпреки огромната смелост да влезе още веднъж в замъка. Шерифът беше преди всичко човек, на който човешките качества като страх, ужас или потрес пред кърваво престъпление не му бяха чужди. Той се хвана за корема, отвори устата си и задиша тежко. Лицето му беше пребледняло и имаше цвят на платно. Том, след като видя състоянието на приятеля си, предложи:

– Хайде да изчезваме.

Но в същия момент и двамата се стреснаха от дрънкащ звук - все едно някой заудря силно по една от металните тръби за водата. Ударът се повтори! Тревор и Том излязоха от банята и се затичаха към изхода на голямото помещение. Още един удар! И още един! Те отвориха вратата и напуснаха стаята. Малко след това ледена вълна премина през телата

им! Мъжете спряха за момент и се спогледаха. Това беше същата студена вълна, която Том усети преди няколко дена. Двамата се окопитиха и поеха с бързи стъпки към изхода на подземиято. В този момент откъм гърба им проехтя познатият говор! Но и Том и Тревор вече знаеха, че речта не е реална, тя беше зловец и повтарящ се шепот от миналото. Вече бяха във всекидневната когато отново се извисиха жалните викове за помощ. Тревор ускори крачка и побърза да напусне злокобната къща. Том го последва и след няколко минути вече пътуваха с автомобила към централната част на градчето.

В офиса си Тревор още трепереше, Том също не бе в приповдигнато настроение и двамата мълчаха. След малко единодушно решиха Том да прекара поне още една нощ у Тревор. На другия ден Мегън щеше да направи сеанса и се надяваха тайната да бъде разгадана. Първото, което направи Том, бе да телефонира на майка си.

– Да Томи, кажи.

– Мамо, как си?

– Добре съм. Бети и Роби бяха при мен, но си тръгнаха преди малко. А ти?

– И аз съм добре. Знаеш ли мамо, че Хенри Гайгер не е пътувал до Швейцария?

Последва мълчание. След това се чу изненадания глас на Летисия.

– Какво искаш да кажеш? Не те разбирам.

– Открих, че Хенри Гайгер е бил убит в къщата – колкото и трудно да му беше, Том трябваше да говори с нея за това. –

Искам да те питам знаеш ли нещо по този въпрос?

Мълчание. След това старата жена каза плахо:

– Не съм чула за никакво убийство. Знам че Хенри е заминал за Швейцария и повече не се е върнал. Не е бил убит в къщата.

– Мамо, Хенри Гайгер никога не е стъпвал в Швейцария. Моите хора от „Die Kindersschule ltd.“ провериха.

– И защо си проверявал това?

– Някой път трябва да си поговорим. Но ще бъде друг ден, защото сега имам друга работа.

– Добре – отвърна Летисия.

После се обади на Мелинда Мендоса да провери дали е добре и как се справя без Фредерик, а тя му каза, че се опитва да се приспособи към новото състояние. Накрая позвъня на Бети и с нея говори около минута, като не ѝ спомена нищо за събитията и откритията си.

След разговорите Том и Тревор се запътиха към дома на шерифа. Децата на Тревор се привързаха много към приятния гост и до вечерта Том ги забавляваше, бягаше с тях по двора, играеше с тях на криеница. Той си припомни детските години, когато тичаше на воля и си играеше с връстниците си. А Тревор и Треиси наблюдаваха с усмивка как трите „деца“ лудеят.

Подир вечеря Том се прибра в стаята си, като веднага при него дойде Тревор. Двамата извадиха дневника на Хенри и започнаха да го разглеждат.

Братът на Рандолф пишеше красиво, с четлив почерк, като правеше впечатление на умен и интелигентен човек. Но

явно отказът на баща му да го впише като наследник се беше отразил зле на психиката му, защото дневникът започваше с терзания за това, че е пренебрегнат и предаден от най-близките си хора:

„С какво заслужих тази участ на скитник. Не трябва ли и аз да бъда обичан колкото брат ми, без значение какви интереси имаме? Защо светът е толкова несправедлив?“

– и по-нататък:

„Брат ми има красива съпруга, след няколко месеца ще му се роди дете. Има хубава къща, има пари... А аз нямам нищо и сигурно никога няма да имам, (освен една проклета кошара).“

След това тонът се променяше. Явно беше дошъл момента, когато го вкарваха в болница:

„... Изкараха ме болен! Шизофреник! Аз, който на никого не съм сторил зло! Просто исках да живея по-добре, защото го заслужавам. Вече нямам шанс за нищо. Никой няма да ме вземе на работа, защото всеки ще разбере, че съм луд. ...“

„Брат ми е груб, лош човек, но има всичко. Аз съм добър, но нямам нищо. Имам мечти и амбиции, които никога няма да постигна. Ако имах богатството на брат ми, с моите амбиции досега да съм постигнал всичко. Но светът е несправедлив, защото има толкова стойностни хора които пропадат и всичките им идеи се стопяват.“

Те прочетоха до половината, след което решиха да си легнат. Денят бе уморителен, а на следващия щеше да идва Мегън и да направи сеанса. Трябваше да се наспят добре.

Том отново не затваряше очите си. Мислите му се рееха в страниците на дневника. „Клетият човек“ – мислеше той – „прецакан и низвергнат, той се е мъчил като скот. Може би му е тежал факта, че всичко е притежавал татко – определено по-послушния от двамата близнаци“. Сетне мислите му заиграха върху следното словосъчетание: „Брат ми е груб, лош човек...“. Защо баща му е бил груб с брат си? Нали именно той, Рандолф, го е учил на милосърдие, на идеите, че трябва да се помага на бедните и нуждаещите се? Защо Рандолф така е ненавиждал брат си и дори след изчезването му (или убийството му) не го споменаваше? И ако той го е убил или поръчал убийството, защо по дяволите го е направил? Не искаше предположението да е вярно, но всички обстоятелства водеха именно към тази теория. „Татко, защо? Нима брат ти не е бил човек като теб?“ Или пък е имало друга причина. Но каква? Предстоящият ден може би щеше да се разкрие всичко. Те трябваше да се срещнат лице в лице с призрака и да говорят с него.

След това Том отново светна нощната лампа и прочете още малко от дневника. Той разбра, че Хенри е бил нает на работа в някаква фабрика, но след това го уличили в кражба и уволнили. Близнакът на баща му приел много болезнено уволнението:

„ Уволниха ме! Уволниха ме заради кражба! Заради

кражба на една дреха! Никога повече няма да си намеря работа! Аз съм разбит, всички се опитват да ме разбият! Защо?! Защо?! Защо?!!!!!!!“.

Том остави дневника, загаси лампата и се отпусна.

Х

Спаха до късно. Въпреки че Тревор трябваше да е на работа, той реши през този ден да си даде почивка. Когато се събудиха, установиха, че бяха сами – децата бяха отишли на училище, а Трейси – на работа. Закусиха и пиха кафе, а когато приключиха с тези приятни занимания забелязаха, че е станало два часа. Сетне се запътиха към участъка, където той имаше няколко документа за оправяне. Мегън дойде в пет и половина, придружавана от някакъв възрастен мъж:

– Запознайте се, това е Стив. Когато правя сеанси го викам с мен. Той ми помага много.

Те се здрависаха с мъжа, след което Тревор ги подкани да тръгват. Стив имаше много бледо лице, изглеждаше отвеян, но имаше замислен и дълбок поглед, тънки присвити устни и слабо, нехармонично телосложение. Ръцете му бяха тънки и нежни, като на дете.

Когато пристигнаха в имението, Том им предложи питие, но Мегън отказа категорично с думите:

– Не искаме нищо! Хайде да започваме.

За място на провеждане на сеанса избраха всекидневната.

Те подредиха няколко стола в полукръг, след това взеха малката масичка и я сложиха в средата. Том вече трепереше целият. Той дори си направи топъл чай в чайника и изпи няколко чаши, за да успокои нервите си. Не се страхуваше толкова от срещата с духа, колкото от предстоящото разкритие. Беше готов за най-лошото, беше обмислял непрекъснато теорията си, според която баща му се е срамувал от брат си и го е убил именно заради това. Този щеше да е най-лошият вариант. А може и да го е убил при самозащита. Да, да, самозащита! Хенри е нападнал Рандолф в изблик на лудост, баща му се е защитил и го е убил?! А може пък и да е нападнал майка му! Досега не бе мислил върху такава идея, която бе съвсем реална и оневиняваща скъпия му родител, понеже деянието е станало при самозащита? Вероятно е могъл да го докаже. Но в онези времена надали законите са били същите. А и убийството би трябвало да се приема като накърняване честта на почтен човек като баща му. Едва ли е приятно на един висш военен и също така уважаван човек, да лепнат прозвището „убиец“ – независимо дали престъплението е станало при самозащита или по други причини. Том въздъхна успокоен. Как не се беше сетил за тази теория. Може би тя звучеше най-правдоподобно от всички – въпреки че най-добрият вариант би бил друг да е убил Хенри, или който и да е дух, обитаващ прокълнатата къща.

Но тайната, която се РАЗКРИ подир този сеанс беше толкова ужасяваща, угнетяваща, богохулна, изродена, че

клетият домакин с охота би предпочел която и да е от предишните си теории. Малко след като приключи викането на духовете, Том се взираше в нищото, сякаш бе ударен с чук, а устата му беше зяпнала, подобно на уста на мъртвец; Тревор пък стоеше оклюмал като виновно дете.

След като наредиха столовете и масата Стив извади един тефтер и един химикал и ги подаде на Мегън, после двамата седнаха пред масата и ясновидката заговори глухо:

– Сега ще изпадна в транс и ще се свържа с духа. Вие ще го питате каквото искате, а отговорите му ще ги записвам върху тефтера. Духът ще движи ръката ми. Стив ще разчита написаното. Готови ли сте?

– Да – отговориха останалите в тон.

Мегън затвори очи и започна да произнася някакви непознати думи а след това затръска яростно главата си. Изведнъж тя отвори очите си! Вече погледът и беше друг – проницателен и съсредоточен. Започна да драска нещо по тефтера си.

– Мисля че вече е готово – чу се гласът на Стив. Беше шептящ и дрезгав, сякаш да усиле ефекта на действието.

– Сега какво да правим? – попита Том.

– Говорете с духа. Давайте. – подкани ги възрастният човек.

– Моля? – не разбра Том.

– Казах да говорите с духа. Задавайте въпросите, които

искате да му зададете.

Том шумно пое въздух, след което извика.

– Тук ли си? В тази стая ли си?

Мегън изведнъж застина на място и очите ѝ се ококорика силно. По едно време премести ръката с химикала върху тефтера и надраска нещо. Стив го погледна и прочете:

– Да.

Том въздъхна и каза:

– Покажи по някакъв начин, че си тук. Направи нещо, с което да ни докажеш присъствието си.

След малко един от празните столове се заклати и се премести назад с около метър. Том погледна рязко в тази посока. Тревор стисна зъби и примижа.

– Кой си ти? – Том зададе нов въпрос.

Този път Мегън не помръдна. Очите ѝ продължаваха да бъдат ококорени, но ръката с химикала стоеше неподвижна.

– Кой си ти? – домакинът повтори въпроса.

Няколко секунди не се случи нищо. След това старата жена задвижи ръката си и написа нещо по тефтера. Стив се съсредоточи върху надрасканото, след което прочете, сричайки:

– Р-а-н-д-о-л-ф.

Том се изправи изненадан и с Тревор се спогледаха озадачено. Сетне домакинът стана и погледна в тефтера на Мегън. Сред хаотичните драсканици се разчиташе името "Рандолф". Том седна на мястото си и попита:

– Ти ли си баща ми?

Мегън отново раздвижи химикала върху листа и Стив

изрече:

– Да!

– Господи! – чу се тихия глас на гайгеровият наследник, който задиша силно и звучно, за да се освободи от обзелото го напрежение. Тревор го хвана за ръката и я стисна. Това успя да успокои Том, който се окопоти и зададе следващия въпрос:

– От какво умря?

Ясновидката отново застана напълно неподвижна, с втренчени в нищото очи. Химикалът стърчеше като прът от хилавата, мъртвешки бледа дясна ръка.

– От какво умря? - повтори Том.

Без да променя изражението си, ясновидката рязко размърда ръката и написа нещо по тефтера. Помощникът ѝ прочете:

– Б-ях у-би-т.

Том завъртя рязко глава към Стив, поглеждайки го многозначително. Вече се съмняваше в истинността на този сеанс. Баща му умря наскоро от инфаркт! Той не бе убит! Това бе невъзможно, напълно невъзможно!

Ами, ако бе истина?! Тогава какво следва?! Том чувстваше в стомаха надигането на кълбо от злоба и омраза, което лека полека увеличаваше размерите си.

– Кой те уби?

Ръката на Меган веднага зашари по белия тефтер. Стив прочете:

– Б-р-ат м-и.

– Къде беше убит?

Отговорът бе следния:

– В п-од-зе-м-и-е-то.

– Къде е заровен трупът ти? – говореше машинално Том. Жената драскаше като подивяла. Листовете започнаха да се късат под яростните изблици на невидимото същество, направляващо дясната ръка на клетата ясновидка..

– В к-ла-де-н-е-ц-а. – произнесе възрастният мъж, виждайки написаното.

Том вече дишаше мъчително. Всичко се бе развило по абсолютно неочакван начин. Една грозна идея напираше да излезе от мозъка и да навлезе в съзнанието му. Той отново се изправи, пое много дълбоко въздух, след което седна и зададе следния въпрос:

– Защо беше убит?

В този миг Мегън започна да драска още по-силно и още по-настървено. Тефтерът се скъса напълно от агресивното пробождање на пълнителя в бялата хартия. Стив погледна надрасканото, но само сви уплашено рамене. Изведнъж клетата жена изкрещя нещо неразбираемо. Това наложи помощникът ѝ да я раздрусва, за да я извади от транса, но в същото време полилея започна да се *клати*! Мегън се съвзе и загледа уплашено обстановката, сякаш току-що събудена от кошмарен сън. Външната и вътрешната врата се отвориха и затвориха, чуха се познатите кълтящи металически удари. От нищото се извиси приглушен рев, столовете започнаха да се движат, масата се наклони на една страна, след това падна звучно на земята, затискайки крака на Стив. Духът отново се бе разбеснял. Духът на Рандолф Гайгер! Том извика панически:

– Спри!

Всичко наоколо се движеше и обикаляше около тях в зловещ кръговрат! Стив извади крака си изпод масата и го притисна с ръце. Лицето му се изкриви от болка.

– Спри! Спри! Спри...!

Изведнъж всичко спря. Столовете, няколко чаши и няколко лъжици паднаха едновременно на пода. Те вдигната столовете и седнаха върху тях. Том гледаше в пространството, объркан, със зяпнала уста, Тревор беше навел глава, потънал във урагана от разбърканите си мисли, Стив продължаваше да се държи за крака, а Мегън се бе отпуснала летаргично на стола. Том Гайгер беше съкрушен, защото в този момент осъзнаваше ИСТИНАТА!

Може би щеше да се сети преди това ако разумът му не бе отказал да приеме подобна идея, ако не го бе толкова грижа за устоите на фамилията си, ако не обичаше така силно майка си и баща си. Защото той бе очаквал най-лошото от най-лошите си теории, но все пак всичко трябваше да е в границите на разумното. Защото той живееше в разумна обстановка, заобиколен от разумни личности, които разсъждават по разумни правила. Защото човекът, който го беше отгледал, беше разумен човек.

Но ето, че реалността бе толкова смразяваща, всепоглъщаща и безумна, че разсъдъкът на Том отказваше да я произнесе, дори и мислено. Къде се простираше границата, показваща края на нормалния диапазон и къде започваше уродливостта? Как е възможно нещо толкова свято, като

чистата хармонична идилия да е изградена на базата на отвратителния, на богохулния стремеж към незабавно постигане на пълноценност и съвършенство, дори с цената на живота?

И все пак истината бе разкрита, пъзелът на загадката бе подреден. Оставаше само умът да я изложи на показ. И той го направи тихо, с плахите оттенъци на огромното, на безмерното разочарование:

ХЕНРИ ГАЙГЕР БЕ УБИЛ БРАТ СИ РАНДОЛФ ГАЙГЕР, ЗА ДА МУ ВЗЕМЕ САМОЛИЧНОСТТА, СЕМЕЙСТВОТО, ПАРИТЕ! За да пристигне в големия град и да основе компанията си. За да намери своя път към величието, богатството, задоволството. Защото Хенри е бил скитник, крадец и луд и не е имал друг шанс за просперитет. Защото двамата близнаци са си приличали като всички еднояйчни такива. А най-непоносимото от всичко бе следното – този човек, който е бдял над него, който го е обичал, който го е учел на добро и на лошо, който се е ползвал с огромни привилегии и огромно уважение от маса народ, се оказва измамник и убиец. Сега разбираше защо призракът беше с военна униформа. Сега разбираше защо той го молеше за помощ. Навярно обикновената човешка фантазия е бедна, за да си представи какви извращения има по света, на какви пъклени постъпки е способен човек, в името на славата и богатството.

След като се окопоти, Тревор изкара неадекватния Том от къщата, качи го в колата си, и заедно със Стив и Мегън

напуснаха прокълнатото място.

На площада, след като изпратиха Стив и Мегън, Тревор и Том седнаха на една от пейките и смирено се унесоха в мислите си.

– Мислиш ли че духът казва истината? – пръв наруши мълчанието Том.

– Не знам. Вероятно е така. Според мен ти е нужна почивка, приятелю. Прекалено много нерви изразходи тук, а едва ли искаш отпуската ти да мине така.

– Прав си, но аз исках да открия истината, каквато и да е тя.

– А майка ти? Тя може би знае нещо по въпроса. Ако всичко това е истина, няма как да не е разбрала, че съпругът ѝ не е същия. Вярно, става дума за близнаци, но всеки един от тях е имал свои белези, които са го отличавали от другия. А и характерите им са били различни.

– Аз също мислех по този въпрос. Никоя жена не е толкова сляпа, че да не усети разликата. А и в случая става дума за съпруга ѝ, за човекът до нея. Трябва да се обадя на майка ми.

Том опитваше да говори спокойно, макар че в интонацията на гласа му се четеше неописуем гняв. Тревор не знаеше как да го успокои, не се сещаше какво да му каже, за да го разсее, защото цялата тази история беше парализирала и неговата воля. А той по принцип добре знаеше как да успокоява и какво да казва в определени моменти.

Вече бяха в къщата на градоначалника и Том позвъни на майка си:

– Здравсти Том – от слушалката се чу гласът на Летисия.

– Здравей мамо – отвърна Том.

– Как си? – попита възрастната жена с едва доловима нотка на смущение в гласа ѝ. Навярно предчувстваше, че нещо не бе наред.

– Добре съм. Искам да те питам някои неща. Но ми кажи истината.

– Какво има, момчето ми?

– Мамо, аз научих нещо, което се е случило тук малко след като съм се родил и малко преди да напуснете къщата – привидното равновесие в говора на Том започваше да се разклаща.

– К-какво искаш да кажеш? – изстена възрастната жена.

– Този човек, с когото сме живели, този, който се е представял за баща ми, всъщност е убиец.

– Чакай, чакай. Не те разбрах.

– Човекът, който се е представял за баща ми, всъщност е убиец.

– Какви ги бръцолевииш Том? Как можеш да говориш така за баща ти?

– Мамо, аз зная истината. Хенри е убил татко и е взел самоличността му. Защото той е бил с лоша репутация, за разлика от моя истински родител. Мамо, това вярно ли е? Искам от теб да го чуя! – гласът му сякаш бе обладан от параноя.

Мълчание. Отново непоносимото мълчание на майка му.

От другата страна се чуваше се само неравномерното ѝ дишане. Защо постъпва така по дяволите? Защо?

– Вярно ли е?! – извика истерично Том.

– Кой ти го каза? – успя да промълви жената.

– Духът на този човек витае из къщата. Подът се тресе, мебелите се местят, от нищото се чуват ужасни викове. Направихме спиритичен сеанс и разговаряхме с него. Той ни каза всичко. Вярно ли е? Искам да ми кажеш истината!

Отново мълчание.

– Мамо, тук ли си? Няма как да не си усетила разликата между двамата. Вярно ли е?

Никакъв звук от другата страна на слушалката. Сърцето на Том удряше като стоманен чук по треперещото му тяло. За миг той си помисли, че на майка му ѝ е прилошало, но изведнъж тя заговори:

– Да, момчето ми, вярно е.

Краката на Том се подкосиха, а тялото му се отпусна като в пристъп на летаргия. Всичко беше вярно. Признанието на най-близкия човек – майка му, беше по-силно от най-силното оръжие, по-страшно от най-страшните кошмари. Том се разтърси от ридания – първите в съзнателния му живот, тъй като досега никога не беше плакал. Почувства се предаден от най-скъпите си хора, низвергнат от всички в обкръжението си:

– Мамо, защо? – промълви отчаяно той.

– Искях да сме щастливи. Затова се съгласих с Хенри. Той го направи за твое и за наше добро.

– Чуй ме, не искам да те обвинявам. Просто искам да знам истината. Разкажи ми цялата истина. Само това. Моля

те.

От слушалката се чу въздишка и хлипане, последвано от кратко мълчание. След това Летисия започна да разказва:

– Когато се срещнахме с баща ти, той беше в армията. Аз също идвах от добро семейство и затова баща ми и неговия баща се съгласиха да ни оженят. Рандолф беше красавец, нямаше как една жена да не се влюби в него. Той имаше всичко и можеше да ми даде всичко, от което се нуждаеше една жена – финансова стабилност, опора, сигурност, добър живот. Всички ми завиждаха, всички близки ми се радваха. Но за съжаление Рандолф не ми даваше това, което желяех най-много. И то не бе свързано с материални блага. Искях просто любов. Искях просто да съм щастлива.

– Какъв беше като характер? – попита Том.

– Той беше полковник в сухопътните войски на американската армия. Беше свикнал на ред, на дисциплина, на строгост. Но той беше груб и студен човек. Често го пращаха на фронта, или в командировка, а аз оставах сама в този огромен дом. А толкова много имах нужда от обич. Все пак след време забременях от него. Както той искаше.

– С мен, нали?

– Да, с теб. Радвах се, ликувах, надявах се че по този начин ще накарам Рандолф да бъде по-близо до мен, а аз също копнеех да имаме дете. Но той прие всичко равнодушно. Не казвам, че не се радваше, но го правеше по негов, студен и труден начин. Когато разбра, каза само: „Браво, най-сетне“. Сигурна съм, че ме обичаше, но не го показваше, явно гордостта му беше огромна или... не знам

защо. По някое време той прие Хенри да живее у нас. За брат му не бях чувала нищо, знаех само, че с Рандолф са близнаци, че има лошо име в обществото и че няма къде да живее, защото преди време в изблик на лудост е запалил бараката си.

– Запалил я, така ли?

– Хенри влиза на два пъти в болница, като според докторите имаше шизофрения. Но в последствие разбрах, че той е нормален. Напълно нормален.

– Продължавай, мамо. Беше стигнала до там където татко е взел Хенри в имението.

– И така, той живееше в подземие. Рандолф го хранеше с остатъците от храната, даваше му вода в една мръсна кофа. Той го ненавиждаше, защото Хенри беше неугледен, дрипав, крадлив и срамуше честта на фамилията. Но от милосърдие го взе под опеката си. Аз отначало не общувах с Хенри, само понякога му носех храна. Бях бременна в седмия месец, когато Рандолф го повикаха запас в Оклахома. Преди да замине, той ми каза: „Носи от време на време ядене на оня дрипавия, колкото да не умре от глад“. От тогава той се прибираще по три-четири пъти в месеца, за по два или три дена. С всеки изминал момент ставаше все по-студен и по-груб.

Летисия спря. След малко Том я подкани:

– Продължавай. Искам цялата истина.

– При едно от моите ходения в подземие се заговорих с Хенри. Говорехме няколко часа. Тогава аз видях, зад маската на неугледния клошар, един страхотен човек. Беше открит,

честен, забавен. Стана ми много приятно да общувам с него и в същото време ми стана жал за неговата участ. Той беше незаслужено отритнат от семейството си, човек с досие зад гърба, човек, който не може да има деца и да създаде семейство. Но за сметка на това беше голям мечтател. След време осъзнах, че той може да ми дава това, което Рандолф не успяваше. А то беше любов, истинска чувствена любов, каквато никога досега не бях изпитвала.

– Ти си била любовница на Хенри, така ли? – попита Том. Сега тихият му гняв беше насочен към майка му.

– Да, бях му любовница. Той беше невероятен човек, но поради зла участ бе отхвърлен от всички. Когато ти се роди, аз виждах огромната му обич към теб. Докато Рандолф, баща ти, само веднъж те щипна по бузата и след това отново продължи с делата си, Хенри непрекъснато те целуваше, сякаш ти бе негово чедо, играеше си с теб, забавляваше те. Искаше ти да си негов син, а не на брат му, който по думите му не те заслужаваше. С него се чувствах истинска, чувствах се жена, чувствах стабилната връзка на семейството, сякаш ние с Хенри бяхме семейство, а не с Рандолф, който, въпреки че му се бе родил син, отново обикаляше по незнайни места. А Хенри беше винаги с мен и в най-щастливите, и в най-трудните моменти. Въпреки всичко, и двамата си давахме сметка, че тази връзка е невъзможна. Защото Рандолф бе главата на семейството, не Хенри. Той не можеше да ни осигури бъдеще, защото никъде не го искаха на работа с тази диагноза. Всички го мислеха го за невменяем, за крадец, за лош човек, а той не беше такъв. Понякога мечтаехме за охотен

живот, въпреки че знаехме, че няма как да стане. И един ден Хенри ми предложи онази идея.

– Да убиее татко? – недоумяваше Том.

– Да убием баща ти и той, Хенри, да се представя за него пред обществото.

– И ти се съгласи! Така ли?

– Не, не бях съгласна. Не можех да направя такова нещо. Тогава той ми каза, че сам ще го направи. Не искаше да ме измъчва с подобни дела.

– Как го уби?

– Бяхме планирали всичко. Когато Рандолф дойде от запас, му предложих той да занесе вечерята на Хенри, за да го види. Щом Рандолф взе храната и тръгна по стълбището за подземиеето, аз започнах да удрям с желязо по металните тръби в банята.

– Удряла си по металните тръби?! Сега разбирам.

– Така трябваше да предупредя Хенри че брат му идва към него. След това не знам какво е станало, защото си легнах. Но не успях да заспя. Късно вечерта дойде Хенри и ми съобщи, че всичко е минало добре. Повече не говорехме по тази тема. Все пак се молах Рандолф да е жив. Да се е съгласил да смени самоличността си и да е заминал за Швейцария. Не исках да узнавам какво точно се е случило в онази нощ. Не исках да мисля, че Хенри за убиец. Исках просто той да е... да е Рандолф. Това е.

– Вие нямате ли съвест? Нали ме учехте, че едно от най-добрите качества на човека е добротата?

– Това беше единствената ни грешка – след този отговор

на Летисия, Том си помисли, че отново ще изпусне парата, но в другия миг се съвзе и продължи:

– Какво стана след това?

– На следващия ден той напусна армията и почти веднага заминахме за Лос Анджелис, където с парите на Рандолф купихме къща. Аз повече не се върнах в Прегин. Той ходи няколко пъти, за да изтрие следите от престъплението и да събере багажа. Когато се прибра ми сподели, че се е отървал от трупа и в същото време си е подготвил визата и билета за Швейцария.

– Изхвърлил го е в кладенеца.

– Кое?

– Тялото на Рандолф. На истинския ми баща.

– Не знам какво е направил, защото никога не говорехме за това. По-късно започнахме бизнес, като купихме малко предприятие. Хенри или по-точно – Рандолф, както вече се наричаше, беше амбициозен, вървеше му добре в работата и постепенно превърна малкото ни предприятие в огромна компания. Той ни дари с любов и щастие – неща, които едва ли Рандолф щеше да ни даде. Аз вече не се чувствах робиня в собствения си дом, ти порасна в обич и грижи, изучи се и след това пое компанията. Искам да ти кажа, че аз никак не съжалявам за станалото. Ние с Хенри заслужавахме да бъдем щастливи.

От гърлото на Том отново проехтя звучна въздишка:

– Но, мамо, не чувстваше ли че това е нечисто щастие? Тези пари, имоти и компании, които имаме, са покварени, порочни, те са на основата на брутално убийство.

– Не и когато намериш щастието, което заслужаваш. Аз живях добре с този човек и съм доволна от него. Ти също трябва да си доволен, без значение дали ти е истински баща или не – вече Летисия вече говореше с възторг.

– Бях доволен. Сега се чувствам предаден. В момента си мисля, че сте ми се подигравали през цялото време. А това боли най-вече когато те предадат твоите най-близки хора. Имам чувството, че всичко което притежаваме е някак си изродено, незаслужено.

– Искам да затварям! Нямам желание да разговарям повече по тази тема – каза ядно Летисия и рязко затвори телефона!

Том остана няколко минути със слушалката в ръка. До него Тревор бе чул всичко, но и този път не смяташе за редно да се намесва.

Вечерта в къщата на градоначалника, малко преди лягане, Том отново се зачете в дневника.

„Брат ми ме прие да живея в мазето. При влагата и насекомите. Може би съм му благодарен за храната, но искам малко по-голямо уважение от негова страна.“

Следваха отново отчаяни стонове от типа:

„Не мога да имам деца! Това, което исках най-много, единствената ми надежда в този живот угасна. Защо все на мен ми се случват нещастията?“

По-надолу пишеше следното:

„Летисия е чудесно момиче. Тя е единственото хубаво нещо в този мрачен дом. Когато съм с нея, времето минава толкова бързо. Но тя е бременна, скоро ще има дете. Детето на брат ми!"

„Летисия ще роди детето на Рандолф. А той, както винаги, не е с нея. Но аз винаги ще бъда до тази прекрасна жена. И в най-самотните моменти. Защото я обичам. Аз я обичам, по дяволите!"

„Детето е много хубаво. Не мога да му се нарадвам. Зная обаче, че не е мое и няма да бъде мое, защото аз съм злощастен пленник на съдбата.“

Предстояха много подобни писания за малкия Том и за любовта на клетника към Летисия. Накрая обаче няколко страници бяха откъснати, а след тях имаше и един празен лист. Следващите драскания бяха с едри, но трудно четливи букви. Явно бяха написани бързо или в състояние на силно въодушевление:

„Аз имам шанс в живота! Шансът е нещо, което го заслужавам!"

„Лошото трябва да бъде поправено, за да се възцари доброто. И аз, и Летисия, и Том заслужаваме да живеем пълноценно.“

„Приликата с брат ми е поразителна. Само трябва да се облека с неговите дрехи и никой няма да ни различи.

Снимките ни в документите са еднакви, какво значение има кой кой е?”

Последната страница беше украсена по ъглите, навярно тя беше специална по някакъв начин. Том затвори очи, не искаше да прочете написаното там, но след малко отново ги отвори и погледна в старата хартия, където с големи букви беше надраскан следния текст:

„ДНЕС Е ЧАСЪТ НА ИСТИНАТА! АЗ ТРЯБВА ДА ГО НАПРАВЯ И ЩЕ ГО НАПРАВЯ! ДАНО ГОСПОД МИ ПРОСТИ!”

IX

Том спа дълбоко, но Тревор го събуди рано, защото трябваше да ходи на работа. Гостът се качи на колата и се прибра в къщата си. Беше малко по-ведър от снощи, главно заради хубавия сън в къщата на приятеля си и заради благите сутрешни лъчи на слънцето, подаващи се от към планината.

След като поседя около четвърт час на канапето във всекидневната и след като вече гледаше тъпо в някаква точка от полутъмното пространство, той решително излезе на двора. Искаше да намери кладенеца - този кладенец, в който според духа е заровено тялото на истинския Рандолф.

Това място бе наистина красиво. Том отиде до горичката където мярна изгорялата кошара на Хенри. А брястовия лес

беше прекрасен зелен оазис. От него тръгваше покрита с бурени алея, водеща към шадраван, украсен с изящни, но покрити с мъх статуи. Целият двор бе обрасъл с треви, обаче все още личаха очертанията на градинките и пътеките. Настроението на домакина се приповдигна докато ходеше по двора, защото досега не бе имал възможност да се порадва на тази красота.

Том обиколи замъка от всички страни, но не откри никакъв кладенец. „Може да е бил затрупан“ – помисли си той. Тогава започна да проверява под всяко буренче, дали има издигнато или хлътнало пространство или остатък от зидария.

Пред къщата спря автомобил и от него слезоха Бети и Роби. Когато ги видя, Том възкликна изненадано:

– Охоооо, каква изненада! Здравейте!

– Здравей, скъпи – Бети също беше развълнувана. – Ако знаеш колко пъти те търсихме, но ти така и не вдигна телефона. Какво се случва с теб?

– Може би не съм бил покрай телефона.

– Не приличаш на човек. Сякаш си преживял кошмар.

– Ако знаете какво се разкри, няма да повярвате!

– Кажи какво се разкри, татко? – възторжено се намеси Роби.

– Оказа се, че човекът, който ме е отгледал, този, който ми се е водел баща, всъщност е лъжец и убиец!

– Какво искаш да кажеш, скъпи!

– Хенри, братът близък на баща ми Рандолф, го е убил и е взел самоличността му.

– Том, недей да говориш така пред детето, моля те. Ако искаш да отидем да се поразходим.

– Искам и аз – каза Роби любопитно.

– Ти ходи и наглеждай колата, ние ще се върнем след малко – отговори му Бети.

Роби изпълни с негодувание заповедта. А по време на кратката разходка, Том разказа на съпругата си всичко, което бе преживял тук, докато ги е нямало. Бети беше изключително изумена:

– Това е ужасно, Том! Никога не съм предполагала, че Рандолф е способен на подобно нещо. Просто... не мога да повярвам.

– Истина е, скъпа. Колкото и да не ми се иска, такава е реалността. Този дух, който витае в замъка е на татко, на истинския ми баща.

– И какво ще правим сега?

– Искам да намеря кладенеца. Искам да изровя трупа му и да го погребя. След това ще си заминем от тук. Завинаги!

– Тук няма кладенец. Поне аз не съм виждала.

– Може да е затрупан, за да не личат следите.

– Все си мисля, че вероятно в архивите има планове на къщата. Защо не помолиш Тревор да потърси?

– Това е много добра идея, скъпа! Много добра! – каза след кратък размисъл Том, след което целуна силно съпругата си – След малко ще му се обадя. А сега нека свалим багажа.

Те пренесоха в къщата големия сак, съдържащ главно хранителни продукти от Лос Анжелис, и после Том направи сочен ростбиф. Обядваха отвън, на двора. Веднага след това

той телефонира на Тревор и го помоли, ако няма много работа, да потърси стари планове на къщата. След това влязоха в имението и седнаха на канапето във всекидневната. Том им предложи да полегнат, защото и тримата бяха много уморени.

Вече бяха в спалнята, когато започнаха до болка познатите звуци – звуци от удари на желязо по метални тръби. Том се напрегна, Бети хвана ръката на Роби. По едно време дойде слабата човешка реч, последвана от неистовите викове за помощ. Том излезе от спалнята, слезе долу, мина смело под леко клатушкания се полилей, после спря, вдигна ръце във въздуха и извика:

– Татко, разбирам гнева ти и съжалявам! Това, което искам е да намеря тялото ти и да го погребя.

Бети и Роби също отидоха долу и застанаха до Том. Той продължи да вика:

– Това е единственото, което мога да направя за теб, като твой син. Дано духът ти намери покой. Обичам те!

Полилеят отново се разклати, този път малко по-силно. Духът на Рандолф беше около тях и навярно го чуваше. Том се отпусна, наведе глава и затвори очи. Бети го прегърна, а Роби тихо се шмугна между двамата. След около минута, тримата отново се качиха в спалнята, където трябваше да се слоят с красивите и отпускащи покойи на съня.

Бяха събудени от мелодията на мобилния телефон на Том. Обаждаше се Тревор:

– Намерих стари планове на имението ти. Ако искаш, ела

в офиса ми.

– Много добре, Тревор! Благодаря ти! Само да се облека и идвам.

А след двадесетина минути Том, Бети и Роби вече се намираха в офиса на Тревор Дилън. Той взе две големи скици и ги разстла на бюрото си.

– Познаваш ли съседите си Пол и Дора?

– Пол и Дора ли? – обади се Бети. – Познаваме ги. Един ден им отидохме на гости, но след това не сме ги виждали.

– Това бяха майка и син, имаше и някакво малко момиченце – вметна Том, – но явно рядко се задържат у дома си.

– Така е, Пол се занимава с бизнеса си в магазина или пътува – нали е пътуващ лекар, – а Сесил, дъщеря му, в повечето време прекарва при майка си в Кингстън, на осемдесет мили от тук. Дора рядко излиза от къщата, много трудно ѝ е придвижването.

– Разбирам. И защо ми споменахте тези хора?

– Те построили къщата си преди двадесет и осем години върху терен, който преди това е принадлежал на фамилия Гайгер, и който Рандолф е продал на Макс Стивънс, баща на Пол и съпруг на Дора. Той е починал преди тринадесет години. Рандолф се е договорил с Макс за парцел от двадесет и три хектара за сумата осемстотин тридесет и три долара. Това също е била смешно малка сума, дори и за онова време.

– Изненадите стават все повече и повече – Том плесна с ръце.

– Може би там е бил кладенец? – каза Бети.

- Ето го тук – Тревор посочи на картата.
- Значи да го търсим в двора на Пол Стивънс?
- Не в двора. Вижете новия план на двете къщи, скициран през седемдесет и седма. Сега нека направим съпоставка. Ето какво се получава: Кладенецът се намира под къщата на Пол Стивънс. И по-точно, под стаята на Дора.
- Какво ще правим сега?
- Предлагам да посетим магазина на Пол. Но не съм сигурен дали ще разреши да копаем.
- Едва ли някой ще даде с лека ръка да се копае в дома му.
- А, Том, щях да забравя! Открих в Интернет данни за болестта "Шизофрения с маниакална депресия". Според професор Пиърс, един от най-големите психиатри в страната ни, тя е болест, при която пациентът има някаква изконна цел и се стреми с по всякакъв начин да я постигне. В това време болният на моменти изглежда все едно е психически разстроен. Ако не постигне целите си, той след време полудява напълно. Но ако ги постигне, може да живее като нормален човек, без дори да се появяват симптоми на лудост или мания. Тоест, да оздравее напълно. Мисля, че нашия приятел Хенри наистина е оздравял.
- Да, и аз така мисля че е станало. Много интересно.
- Чичо Тревор – изненадващо се обади малкият Роби (Тревор за миг почувства силно неудобство, задето изговори тези неща пред детето) – не сте ли се запитвали защо се появяват духовете?
- Ами, питал съм се понякога? Какво ти е мнението,

малкия?

– Че те се появяват на такива места, където има заровена тайна и няма как тя да се разкрие – каза със завидно самочувствие малкото дете.

Тревор погледна Том и заяви:

– Ето един бъдещ професор. Аз споделям напълно неговото мнение. А ти какво ще кажеш, „татко“? – шеговито се засмя шерифът, отърсвайки се по този начин от моментното неудобство.

– И аз така мисля. Браво, момчето ми! – Том го потупа по главата. – В света има толкова много неразкрити тайни и навярно затова се появяват духовете, които всъщност са душите на мъртвите, за да насочат вниманието върху себе си и така да се разкрият тайните им.

– А тогава защо има толкова много безследно изчезнали или незнайно къде убити? Аз не съм чул досега някое престъпление да е разкрито чрез призрак – Роби продължи с въпросите си.

– Може да има, но никой не го споменава, а и хората се плашат от тези неща. Те мислят, че всяко свръхестествено явление носи заплаха за живота и здравето им и затова бягат панически от него.

– А и ако кажеш че си видял призрак, всеки би те помислил за луд – обади се отново Роби.

– Но ние не се уплашихме, – каза Тревор и се обърна към Том – и ти и аз се втурнахме да изследваме тази загадка. Дали сме луди, Том?

– Не сме луди, просто повярвахме на сетивата си. Аз съм

човек, който държи много на семейните връзки, тоест, семейството е много важно за мен. И бих искал да науча всяка тайна, свързана с него, независимо каква опасност за живота или здравето ще ми донесе тя. А за теб – ти или си прекалено луд, или си прекалено отзивчив, защото едва ли друг би го направил. Ти си голям приятел, Тревор и аз ти благодаря за помощта. Никога няма да забравя този жест.

– Благодаря ти за откровението Том. – по лицето на градоначалника се появи лека руменина, но той бързо възвърна предишното си делово изражение – Предлагам да тръгваме към магазина на Пол.

В магазина ги посрещна едно мило момиче, което Пол наемаше като продавачка. Когато и заявиха, че търсят собственика, тя влезе в склада и след малко се появи придружавана от самия Пол Стивънс.

– Тревор, Том, Бети, здравейте. Хей, Роби. – Пол стисна ръката на хлапето. – Как сте? На какво дължа честта?

– Пол, трябва да поговорим. Имаме една молба към теб – отговори Том.

После накратко обясни искането си да изкопае кладенеца под стаята на майка му. А Тревор му каза, че на това място е заровен труп, който трябва да намерят. Разказаха му и за събитията в Гайгеровото имение и за последвалите открития. Пол ги гледаше и слушаше с интерес, но след това им отвърна:

– Не мога да направя това. Майка ми се движи трудно и не бива да позволявам да се разкопава стаята ѝ.

– Аз поемам разходите по възстановяването и ремонта. Знаете че мога да си го позволя. – опита се да го убеди Том.

– Н-не, не мога. Майка няма да го понесе.

– Все пак, в случай че размислите, може да ми се обадите. Ще ви бъда много благодарен, ако ми направите тази услуга.

– Добре Том, ще си помисля, но не обещавам.

Не искаха да го насилват. Пол най-вероятно нямаше да се подаде, ако беше подложен на натиск, освен това той можеше да се отдръпне от тях и да загубят добросъседските си отношения. Тогава не биха имали никакъв шанс да намерят кладенеца.

Имаше още един начин да открият трупа, но той щеше да отнеме много време а и много разходи. Шансът им беше да прокопаят тунел от двора на Гайгеровото имение, който да минава под двора на Пол. Обаче трябваше да копаят чак докато достигнат мястото под стаята на Дора. Тогава вероятно работата им ще продължи два или три месеца, а можеше и повече.

Бети беше планирала да вземе Том и всички да отпътуват тази вечер, но съпругът ѝ я убеди да останат поне още един или два дена. Искаше да свърши работата докрай, а и Роби ги увери, че вече е преодолял страха и е готов да се изправи очи в очи срещу духа.

Тази вечер в спалнята Том и Бети правиха секс, а в другата стая Роби спеше. Противно на очакванията на

съпругата си, Том беше като жребец, което накара Бети да лудее от щастие, отвърщайки му с невероятна енергичност. Двамата не бяха вършили това удоволствие от няколко дена и в тях се отвори някаква стръвнишка страст. След края на сладкото мероприятие те се отпуснаха неподвижно върху матрака на широката спалня.

XI

Том беше буден и обмисляше варианти как да извади трупа от кладенеца, докато останалите спяха дълбоко. По някое време отново се извисиха звуците и ударите по металните тръби, но той само си запуши ушите да не слуша повтарящия се екот от ужасното събитие, случило се преди много години. Накрая заспа неусетно.

Бети и Роби станаха към осем. Домакинята направи закуска и кафе и с малкия ядохме. Том пък беше събуден към десет часа от грубия звук на звънеца. Чу как съпругата му отвори вратата. След това позна гласа на Пол Стивънс:

– Здравсти Бети, как сте?

– Добре Пол, тъкмо закусвахме. Заповядай.

– Благодаря. А Том къде е? Искам да поговоря с него.

– Ей сега ще го извикам. А ти Роби налей кафе на чичо

Пол и му поднеси кейк.

– Добре мамо.

Том не изчака Бети да го извика, а направо слезе долу. Бети го посрещна:

– Том, тъкмо щях да се кача, Пол те търси.
– Здравей, Том – поздрави го съседът му.
– Здравей, Пол. Какво те води насам?
– Искам да поговорим. Ще ви дам разрешение да копаете в къщата ми. – гласът на мъжа бе дрезгав и слаб, изражението на лицето му – напрегнато.

Том повдигна вежди изненадан:

– Благодаря ти, Пол, много съм ти задължен.
– Трябва да поговорим, но по-добре да не е пред детето.

Роби с гримаса на негодувание напусна всекидневната, понеже и този път го игнорираха от „важните“ разговори.

– Том, тази нощ отново бях събуден от майка. Тя ме будеше често преди това, казваше че от време на време ѝ се привижда огромна яма в средата на стаята. Отдавах го на възрастта ѝ. Но тази нощ когато ме събуди, реших да огледам стаята ѝ. Отворих вратата и замръзнах. Може би ми се привижда, не зная, но в средата на стаята зееше голяма дупка, пълна с вода. Стените на дупката бяха от каменен зид, което показваше че това е кладенец и веднага си спомних разказаното от теб. Докато гледах смаян към кладенеца, отвътре изплува човек. Имаше чудовищен вид, беше бял като мъртвец. Целият беше съсиреци от кръв. След малко водата започна да помътнява и почервениява, сякаш кръвта му се смесваше с нея. Изведнъж, най-неочаквано, той протегна ръце. Спомням си че извиках панически, после хванах майка за ръцете и я измъкнах от стаята. По-късно отново влязох, но там нямаше нито дупка, нито човек, като че ли всичко това се бе изпарило. Бях чувал истории за невероятни неща, някои от

тях за вашето имение. А и като знам какво ми разказахте снощи... просто го направете.

Пол се взря плахо в Том и Бети, които му отвърщаха със съчувствени погледи. Той продължи:

– Страх ме е за семейството ми, Том. Искам да разрешите този случай възможно най-скоро.

– Ще го направим още днес, Пол. Обещавам ти, че майка ти ще спи спокойно.

Малко по-късно вече разговаряха и с Тревор, който също сърдечно благодари на Пол и се зае да намери копачи. За тази цел се обади на двама хамали, които наемаше за ремонт на канализацията и улиците. Те отначало отказаха, навярно заради страховитите слухове, но когато Том им обеща голямо възнаграждение, хамалите приеха предложението.

След около час вече бяха в къщата на Пол и Дора Стивънс. Първо откъртиха дървения паркет, а след това започнаха да разбиват бетона под него. Подът беше пробит чак в два часа, а когато махната и последните остатъци от бетона видяха каменната зидария на кладенеца – затрупан с пръст и камъни. Хамалите зачистиха големия отвор, като единият копаеше вътре и слагаше пръстта в кофа, а другия изтегляше кофата с въже и изхвърляше съдържанието ѝ през прозореца. В осем си тръгнаха, отлагайки останалата част от работата за следващия ден. Тревор предложи на Дора да пренощува у тях. А на Том, Бети и Роби им предстоеше още една вечер в зловещото имение. Преди това те с охота приеха да вечерят у Пол.

Тази нощ не се чуваха удари или ужасяващи гласове. Тримата членове на Гайгеровата фамилия спаха спокойно. Това с най-голяма сила важеше за Том, който, от както беше тук, не бе спал добре.

На другия ден те се събудиха рано, но бяха бодри и в добро настроение. Закусиха набързо и отидоха в къщата на Пол. Хамалите и Тревор бяха дошли рано и вече работеха.

Около час след пристигането на Том и Бети, единият от тях - този, който копаеше - се провикна въодушевено:

– Открих го! Открих скелета!

Издърпаха работника горе, след това завързаха въжето за здравия прозорец, Том, Тревор и Бети взеха едно фенерче от Пол и се спуснаха в тясното пространство. Когато стъпиха на земята, Том светна с фенерчето и освети дъното. Там зееше скелет. Скелетът на Рандолф Гайгер.

От униформата му бяха останали мокри парцали, а на врата му висеше медальон – полумесец. Това беше другата половина от медальона на майка му, онази „изгубена“ от фалшивия Рандолф реликва, свързваща го завинаги с Летисия. Том клекна до разложените останки, взе медальона и прошепна:

– О, татко...

Думите прозвучаха тихо, но толкова прочувствено и емоционално, че имаха силата на милиони изригващи вулкани. Те олицетворяваха загубата и изгубеното, олицетворяваха свещената връзка между баща и син, между родители и деца. Цялото лъжливо щастие, всичките несметни

богатства не могат да заменят липсата на доверие от страна на най-близките хора. Защото най-щастливите семейства са истинските, непокварените. И няма значение колко благоразположени и благонадеждни са хората, колко неща могат да си позволят и колко неща могат да дадат, след като липсва тази велика семейна идилия, тази невидима нишка със здравина на вековна крепост, този извор на мъдростта и благоденствието.

Всички гледаха застаналия до скелета Том със съчувствие, с искрено уважение. В очите на Бети и на Тревор се появиха сълзи.

Трупът беше изкаран и положен в един стар сандък, който намериха в мазето, след това закаран с автомобила на Тревор в участъка. По-късно Пол намери от болницата хубав ковчег, в който положиха останките. Тревор уреди гробно място и прати двамата хамали да изкопаят гроба.

Церемонията мина бързо. В четиринадесет часа на гроба бяха тримата представители на семейство Гайгер, Пол, Тревор, Трейси, двамата хамали и баптисткия свещеник. Свещеникът произнесе няколко прочувствени слова, след което ковчегът беше спуснат в гроба. Том си мислеше колко пошло е погребението на истинския му родител в сравнение с онова на лъжливия му баща в Лос Анджелис. Но това нямаше толкова голямо значение. По-важно беше уважението, жеста към мъртвия. Защото и най-скъпото царско погребение не би го върнало към този свят. Върху гроба Том сложи дървен

кръст с надпис:

„Рандолф Гайгер, роден петнадесети април, хиляда деветстотин тридесет и трета, погребан на двадесет и юли две хиляди и трета. С уважение : Негов син Том Гайгер.“

След погребението отидоха в един ресторант, намиращ се в партера на участъка, където Том се отблагодари на присъстващите с обилно количество храна и напитки. Бети, Трейси и Роби бяха поели охотно темата за превратностите на съдбата, Бети откри в Трейси страхотна приятелка и събеседничка. През време на разговора често им се налагаше да слушат с удоволствие малкия Роби, на който му се беше развързала приказката и който ги прекъсваше при всеки удобен момент. Говореха за домакинството, за работата, за компанията на съпруга ѝ, за приятелите на малкия. Тревор беше седнал до Том и двамата разговаряха по съвсем други теми:

– Какво ще правиш сега? Вероятно ще си тръгнеш и ще продължиш делото си в „Gamestorm ltd“?

– Да. Отпуската ми приключва и още тази вечер ще тръгнем. Може би ще навестяваме от време на време къщата. А и другата отпуска отново сме тук.

– Ще ми липсваш, приятелю – каза с нотка на тъга Тревор, – с теб преживяхме много. Определено този период от живота си ще го запомня завинаги.

– Ти също ще ми липсваш. Не си спомням да е имало мъж досега, с който да ми е било така приятно да общувам.

Когато имаш възможност заповядай със семейството си в Лос Анжелис. Ще ми бъде много драго да ми гостуваш. А и искам да ти върна всички жестове, които направи за мен. Тук разбрах, че все още има хора, за които целта в живота не са парите, а да спечелят уважението на другите. Такъв си ти, Тревор, и аз много се радвам че те имам за приятел.

– Благодаря ти, Том. Това признание значи много за мен, най-вече изречено от устата на толкова влиятелна и уважавана личност.

Двамата си стиснаха ръцете. Отдалече изглеждаха като двама пияници в меланхолично настроение, макар и да не бяха пили много.

– Не е ли странно? Две погребения на един и същи човек в рамките на една година, и то с различни трупове – попита в леко ироничен тон Тревор.

– По-интересно е какво ще правя с гроба на татко в Лос Анжелис. Мисля да му махна паметника и да го обезлича. Този човек не заслужаваше да бъде погребан в двора на семейния ни параклис.

– Не мисля, че си прав, Том. Ти все още си афектиран и не разсъждаваш нормално. Според мен просто трябва да смениш надписа на Рандолф с Хенри.

– Само това ли? След всичко което този човек е направил?

– Само това Том. Аз не съм убеден, че Хенри е бил толкова черен и ужасен. Той просто е имал реалната цел да живее добре, бил е добър стратег, както и честен и услужлив приятел. Той ви е обичал – теб и майка ти, – като свое

семејство, старејќи се да не ви липсва нищо.

– Но тој е УБИЛ истинскиот ми баща! – възрази Том – Убил е брат си близак! Братоубиството не е ли един от најтежките грехове? Смятам че само с това свое деяние тој трябва да бъде мразен. Тој не заслужава тези пари, тези богати имоти. Всичко това е на истинскиот ми баща, този, който ме е създал. А Хенри ги е взел на готово чрез убийство и с тях е направил този земен рай.

– Така е, но едва ли истинскиот Рандолф би направил това. Наистина, за убийството, което Хенри е извършил, би трябвало да бъде съден, но тој все пак е искал да живее по-добре, да живее истински, да изпълни ЦЕЛИТЕ си. Със сигурност ако е имал друга алтернатива, която да не включва убийство, би се възползвал от нея. Не мисля, че Хенри е бил толкова лош и въпреки че е извършил такъв ужасен и непростим грях, тој е бил един от малкото в живота му. Може би накрая Хенри дотолкова се е приспособил в ролята на брат си, на истинския ти баща, че наистина си вярвал че е тој.

– Навярно си прав, обаче в случая Рандолф е добрият герой, а Хенри – лошият. И все пак как е възможно тази личност, след такова кърваво престъпление, да се превърне в най-добрия и уважаван човек?! Не е правилен и не е справедлив този негов приз.

– Всичко е възможно, Том. Животът не е нискобюджетен филм или приказка. Тук няма добри и лоши, може би хората трябва да се делят на добри и по-малко добри.

– Разбирам те напълно. А смяташ ли, Тревор, че

близнаците са свързани помежду си чрез психологическа връзка. Аз зная, че четат мислите си, често чувствата им съвпадат и действат като едно цяло.

– И аз мисля така, това е необясним психологически феномен. Все още се питам дали живият Хенри е взел част от положителните качества на брат си след смъртта му, а лошото характера му е изхвърлил заедно с трупа.

– Само Бог знае. Останалото са догадки.

– Ами майка ти? Ще ѝ простиш ли? Аз мисля, че трябва да го направиш.

– Не зная – замислено отвърна Том. – Прекалено много съм разочарован от всичко. Сигурно ще мине време, докато се реша. Тя е скрила истината не само от мен, но и от света. Не е ли ужасно?

– Ужасно е, приятелю. На твоето място и аз не зная как бих реагирал. Но ми се иска да вярвам, че и тя не го е направила със зла умисъл. Може би така е било най-добре.

– Прав си. Може би така е било най-добре – обобщи Том. След това разговорите им преминаха на друга тема.

Тръгнаха си към осем. На всички им беше забавно и въпреки печалното събитие, отдавна не бяха се чувствали така освободени. Именно затова се забавиха толкова много в ресторанта. Том, Бети и Роби решиха да пренощуват в къщата, а на следващия ден сутринта да си тръгнат. Обаче трябваше тази вечер да съберат багажа, за да не губят време. Том и Роби предположиха, че духът на Рандолф няма да ги притеснява повече. Бяха направили каквото могат, трупът

беше намерен и погребан, а тайната – разгадана. Утре ще си отидат в Лос Анджелис и отново ще се върнат към своя начин на живот. Вероятно Том щеше да промени за известно време отношението към майка си, но и с това ще се свикне рано или късно, защото времето може да излекува всяка една болка, колкото и да е мъчителна.

XII

Влязоха в огромната стара къща. Искаха да седнат за малко, защото последните дни бяха изключително уморителни, след това щяха да започнат да събират багажа.

Някакъв звук ги стресна. Отново се чуха познатите удари по метални тръби – ударите, с които преди четиридесет години Летисия бе предупредила Хенри, че Рандолф идва към него.

– Оо не, пак ли се започва? – извика Бети.

– Духът не си е заминал и никога няма да си замине – заключи мрачно Роби.

Те продължиха да седят на канапето изчаквайки повтарящото се във времето събитие да приключи. Познатата човешка реч този път звучеше по-гръмко от всякога, макар и все още неразбираемо. Речта свърши и след малко пак проехтяха прочувствените викове за помощ – виковете на отчаяния Рандолф, изправен пред прага на смъртта, предизвикана от най-близките му хора. В този миг някои от прозорците започнаха да се отварят и затварят. Полилеят се

заклати силно. Огромният портрет на стената се разтресе. Разгневеният дух отново влизаше в действие. Том стана от канапето и се провикна към огромното празно пространство, заемащо по-голямата част от помещението:

– Какво искаш още? Нали разкрихме тайната ти? Нали те погребяхме? Какво искаш още?! Остави ни на мира!

Огромен слой мазилка се отрони от тавана и падна недалеч от тях. Бети и Роби наддадоха вой в един глас.

– Сприии... сприии... – мъжът викаше истерично.

Но какафонията продължаваше. Тежкия полилей се откачи от тавана и падна със страхотна сила на пода. Навсякъде се разхвърчаха стъкла.

– Сприии, мамка му! – крещеше Том. Роби плачеше. Бети хвана Том и Роби за ръцете и изрече:

– Да изчезваме – но в другия миг грамаден бетонен блок се стовари пред входната врата и блокира изхода им.

Летисия слизаше от автобуса на една от спирките в Прегин. Нещо ѝ подсказваше че тази вечер трябва да бъде в своя роден град. Тя все още не можеше да си обясни дали всичко това е сън или някакво предчувствие. Възрастната жена тръгна нагоре – по стръмните улици, водещи към имението, в което бе живяла отдавна.

Том продължаваше да крещи неистово:

– Спри, проклет призрак! Остави ни най-сетне на мира!

Татко, ние не сме виновни! Не ни го причинявай!

– Таткоо! – викаше Роби – Трябва да се измъкнем! Ще умрем!

В този момент дървеният парапет на стълбището към горния етаж и вестибюла се запали. Откъм падналия полилей също изригна огън. От нищото идваха страховити звуци, издавани от зловещо невидимо изчадие от пъкъла – сякаш самия Сатана бе пристигнал тук и бе превърнал тази стара къща в страховит декор от злокобна филмова продукция. Том, Роби и Бети отидоха до затрупания изход и безуспешно опитаха да махнат бетонните отломки. Зловещият дух – този, който уби Фредерик, – сега се опитваше да убие и тях.

Летисия приближаваше все повече къщата. В главата си чуваше звуци, които я подканваха да върви напред и само напред. Понякога спираше и се питаше какво прави тук, после отново тръгваше.

Том махна няколко големи остатъка от срутилия се бетонен блок. Бети се обърна назад и видя, че голяма част от всекидневната бе вече в пламъци. Роби крещеше с всички сили:

– По-бързо татко, ще из.. – но беше прекъснат от ново срутване на тавана.

Този път бетонът се стовари върху горящия полилей. Стените започнаха да се пропукват. Близо до тях се

сгромоляса дограма на прозорец. Том беше поизчистил малко изхода, но сега трябваше да счупи стъклата на вратата, за да излязат в малкото помещение между двете входни врати, след което да отворят външната метална врата и да избягат. Но щом Том разби с камък портата, таванът на малкото помещение също се срути, оставяйки последния им изход затворен. Димът стремглаво се стелеше към тях и малкото момче започна да се задушава. А незначителното количество чист въздух, идващо от голямото помещение, беше достатъчно единствено за да поемат дъх.

Бети взе детето и обви главата му блузата си. И тримата бяха мръсни, покрити с черните сажди от пушека, същевременно и побелели от прахта на разбития бетон. Горещината ставаше непоносима. Том пръв стъпи върху бетонните късове, покрили малкото помещение, а след това помогна на Бети и Роби да направят същото. Голямата всекидневна бе цялата обвита в пламъци. На Том му прилоша.

Старата жена започна да изкачва стъпалата на пряката пътека, водеща до прокълнатото място. Тя видя дима, който се издигаше като черен облак в мрака и който обгръщаше с лапите си цялата местност. За миг си помисли, че нещо се случва с Том, Роби и Бети, но после отново чу гласа в съзнанието си, извисяващ се над всяка нейна мисъл.

– Хайде по бързо! – крещеше Том – Нямаме време!

– Роби е много зле, едва се държи.

– Ела момчето ми – каза Том, сетне хвана ръката на сина си и го придърпа към него. След това подаде ръка и на съпругата си. Когато и тя се измъкна от адския капан, нещо отвътре избухна и дървената врата се запали. Пред тях оставаше само здравата желязна порта. Тя имаше стъкла, но металните решетки не позволяваха да се излезе навън при евентуално счупване на прозорците. Семейство Гайгер бе в почти безизходна позиция. Том отчаяно се опитваше да разбие желязното препятствие, което за зла участ се отваряше навътре.

Тогава Бети взе един отломък и започна да чупи стъклата. Димът заизлиза навън, а оттам нахлу свеж въздух. Те подадоха главите си и вдишаха дълбоко от приятната хладина. Огънят почти достигаше гърбовете им, а жарката топлина ставаше все по-силна и все по-изгаряща. Трябваше да се действа бързо.

Том започна да отмества един по един бетонните блокове, но отново част от тавана се срути и се посипа пред вратата, което отчая до голяма степен клетото семейство. Тогава или съдбата, или Бог им дойде на помощ точно в момента, в който мислеха че всичко ще свърши трагично. Тази част от стената, намираща се над вратата, се пропука и се откърти, накланяйки самата врата и желязната ѝ греда леко навън. Том, виждайки шанс за спасение, заудря силно портата с крак. При всеки удар тя се отместваше все повече и повече, а в един момент просто падна, не устоявайки на

натиска от срутилия се бетон и от ударите на Том – тъкмо навреме, защото пламъците вече напиха осезаемо. Мъжът хвана замаяните Бети и Роби и ги поведе навън, към спасението.

След това излязоха и от двора. Том и посъвзелата се Бети помагаша на задушения от дима Роби и така тримата се придвижваха с бързи крачки напред.

Летисия беше на върха на хълма, откъдето се откри гледка към пушещото имение. Мракът не позволяваше да се вижда добре, но възрастната жена съзря играещи светлини откъм прозорците, което безспорно означаваше, че старата къща гори. Спря за миг. Беше уплашена от ставащото, беше като в несвяст. Ала отново гласът в съзнанието, този варварски, обладаващ глас, я подкани да продължи по пътя си.

Тримата вече бяха на безопасно място, до първите къщи на градчето. Помагайки си един на друг, те продължаваха да се движат.

Летисия влезе в двора и застана пред горящата сграда. Тя не можеше да влезе, защото пожарът бе завзел целия вход и огънят излизаше страховито навън. Но в този миг в

пламъците се оформи някакъв улей, нещо като огнен тунел – сякаш невидимо същество бе разделило пожара на две и бе направило пътека, подобно на онзи фрагмент от Библията, в който Христос бе разцепил водата. Гласът ѝ прошепна че трябва да върви по улея.

Мина през срутения бетон и влезе в горящата всекидневна. Видя, че се бе образувала просека и към вратата на подземието. Въпреки че беше горещо, отнякъде идваше хладно течение. Тя достигна до металната врата, която се отвори сама. Подземието също гореше, но отново се бе оформила огнена пещера, показваща пътя по който трябваше да мине. А той беше надолу и направо, към лобното място на съпруга ѝ. Отвсякъде се чуваха удари по метални тръби, досущ като онези, които тя бе възпроизвела преди много години.

Едва сега Летисия усети страх. Страх от това, което и предстоеше да преживее. Едва сега дойде в съзнание и се огледа – тя се намираше в подземието на зловещото имение, където братът на съпруга ѝ го бе убил с нейно съгласие. Обърна глава за да се огледа – всичко зад нея беше блокирано от пламъци. Единственият изход беше напред и само напред. Отгоре се чу силен трясък от падане на греди.

Вратата на голямото помещение също се отвори сама. Летисия ставаше все по-объркана. И тази стая, която беше бившата бърлога на любимия ѝ, гореше с див пламък. Двама души говореха разпалено, гласовете им се чуваха откъм малката баня. Летисия бавно приближаваше към нея. Извиха се неистови викове за помощ. Тя знаеше чии са тези гласове,

подсъзнанието ѝ подсказваше всичко. Доближи се до банята и откряна завесата. И цялата ужасна СЦЕНА на кървавото престъпление се разкри пред очите ѝ, сякаш прокълнатото минало се бе пренесло по неопределими принципи в настоящето!

Тя видя Хенри и Рандолф такива, каквито бяха на младини. Хенри, със злобен и жаден за отмъщение поглед, нанасяше УДАРИ С НОЖ по тялото на безпомощния си брат близък, а Рандолф, целият в кръв, ревеше неистово, държейки се здраво за последните късчета живот!

Изведнъж се разнесе страховит, чудовищен ГРЪМ! Всичко за миг се покри с пламъци.

Том, Бети и Роби вече бяха далече и ходеха по тесните улици на градчето, когато проехтя взривът. Погледнаха назад, към имението – голямо огнено кълбо се носеше из въздуха. После още едно. Чу се друг взрив и стъклата на околните къщи затракаха от ударната вълна. Някои хора погледнаха през прозорците, други излязоха навън, изпаднали в недоумение или стрес. Още едно кълбо от огън, този път огромно, много по-голямо от предишните две, се възнесе в черното небе. Страховитият гърмеж и ударната вълна ги тласнаха силно напред и тримата се намериха върху паважа. Ушите им закънтяха, а мигом след това до тях се посипаха стъкла и парчета от керемиди.

Те лежаха на земята няколко минути - изтощени, капнали от умора. След малко забелязаха, че около тях се

бяха насъбрали хора.

XII

Тревор и Том стояха върху руините на бившето Гайгерово имение. Зад тях бе застанала Бети, която прегръщаше Роби. Двама полицаи ходеха и оглеждаха обгорените останки.

– Навярно разбра, че при взрива една огромна отломка е паднала върху къщата на Стивънс и е разрушила стаята на Дора – каза Тревор.

– Разбрах. Тя в болница ли е сега? - попита Том.

– Да и още има опасност за живота ѝ. Все пак мисля, че е имала късмет. Пол няма да предявява обвинение към теб, навярно се е досетил.

– А как ще обясним причините за пожара?

– Възникнал е неумишлено. Може би е гръмнала крушка. Или някой електроуред. Но няма да се измъкнеш от глобата.

– Така и предполагам – въздъхна Том.

В това време един от полицаите се провикна:

– Шерифе, ела те тук!

Четиримата тръгнаха към полицаите. Когато пристигнаха, между отломките видяха изгорял труп.

– Какво по дяволите е това? – извика Том.

– Навярно не сте били сами по време на пожара. Някой е тук не е оцелял – каза единият от полицаите.

– Имало ли е още някой с вас? – обърна се Тревор към

Том.

– Не, никой – отговори вместо него Бети.

Том клекна до трупа и хвана почернелия медальон. Хрумна му идеята че това може да е възкръсналият труп на баща му, но след като огледа по-внимателно медальона, наведе глава и зариди. Тревор го хвана за рамото.

– Това е майка ми. Незнайно как тя се е добрала дотук и е влязла по време на пожара – плачейки, изрече главата на пострадалото семейство.

– Смяташ ли, че тя го е предизвикала? – Тревор попита съчувствено.

– Не. Пожарът бе предизвикан от духа. Може би той я е извикал по някакъв начин, без знанието ни – отвърна през сълзи Том.

Той стана и направи няколко крачки назад, но се спъна в някакъв предмет. Нежна мелодия от музикална кутия зазвъня с красив екот. Звучеше част от петата симфония на Бетовен. Том поразрови почернелите отломки и извади свирещата музикална кутия, която за удивление на всички беше недокосната от пожара. Том избърса саждите и прочете стария надпис:

„От Рандоф за Летисия с много любов!“

Сборището на ренесансовите сатанисти

Ето, че най-сетне се реших да напиша това, което толкова време раздираше мислите и сънищата ми. Защото сега аз, когато вече съм на смъртно легло и зная, че не ми остават много дни живот, разбрах, че е крайно време да освободя душата си от тежките окови на злото. Смятам, че за моите осемдесет и девет години съм все още достатъчно интелигентен и разумен, за да мога да го направя с истинската сила, която е нужна при едно такова описание. С тази история искам да разплета цялата мистерия за най-странното и необяснимо изчезване на едно красиво село от картата на България и да сложа край на неверните слухове, които се носеха след онези събития и които все още могат да бъдат чути по тези места. Желанието ми е след моята смърт историята да бъде дадена на Българоградчишката библиотека в суров вид, без каквито и да е поправки, и да бъде предложена за безплатно четене.

Борис Филипов Андрейнски, град Генерал Тошево, област Добрич, октомври, 1998 година.

I

Ако човек пътува по неизвестните планински дебри на Северозападна България, най-вече в околностите на Българоградчик, няма как да не бъде поразен от величието и неземната красота на района. Такива местности крият

невероятна девствена природа, недокоснати от бурните промени на времето селища и пропити с мистичност и загадъчност легенди и предания. И колкото повече върви на север, толкова селата стават по-редки, със скупчени една в друга къщи, някои от които биха могли да бъдат класически шедьоври на някогашната достолепна архитектура, характерна за тази част от страната.

Когато пътникът достигне до Салаш и продължи по пътя към малкото село Куцаровци, ще забележи една запустяла пътечка, водеща навътре в гората. Пред нея има стара спусната бариера, която всеки би загледал и би се почудил защо е поставена точно тук. Върху нея е закован квадратен метален лист, на който някога е имало надпис, но сега корозията го е изляла до такава степен, че не може да се прочете абсолютно нищо. Около малката полуръждясала рампа няма никакво друго препятствия, така че всеки любопитен пътешественик би могъл да я заобиколи и да тръгне по пътеката.

Тази пътека някога е била малък каменен друм, което личи от множеството камъни, пръснати в хаотичен безпорядък и подаващи се между порасналите треви. Точно поради този факт, човекът може да разбере, че тук отдавна не е стъпвал никой. Тя прорязва гъстата „Салашка гора“, криволичейки като голяма змия между надвисналите борове, а по някое време, посредством стар каменен мост пресича малката „Дива река“ и отново навлиза навътре в гората. Понататък дърветата стават по-гъсти и тъмни и човек може да изгуби желание да върви по този път, но точно когато

достигне до върха на билото и се спусне по обратната страна на чукара, гората изведнъж свършва и противно на всякаква логика, пред погледа му се очертава околност от изсъхнали и изгнили дървета, под които няма и помен от треви, бурени и горски цветя. Именно това обстоятелство може да събуди въображението на любопитния и търсещ приключения турист и да го накара да продължи по пътеката.

Колкото по-навътре отива човек, толкова гледката към отсрещния връх „Ведерник“ става по-пленителна и по-загадъчна. Цялата котловина между северозападния склон на Салашката гора и подножието на Ведерник е гола и мрачна като пустиня, поради липсата на каквато и да е растителност. Остри зъбери и камънаци стърчат по бреговете от двете страни на извиращата малко по на запад река „Стакевска“, а по средата на тази страховита местност се издига скалист хълм, върху който се вижда голяма, черна и полуразрушена сграда. Едната страна на хълма, откъм реката, е стръмна, почти отвесна и прилича на огромна скалиста стена, другата е по-полегата и достъпна, като по нея личат следи от някогашна буйна растителност. Когато пътешественикът премине оттатък възвишението, пред взора му се появяват първите останки на старо селище. И точно тогава в съзнанието му започва да се прокрадва неопределима тревога и необичайно напрежение. Чувството, че някой дебне зад хълма или че неземно същество го наблюдава с коварен и злобен поглед, нахлува диво и безпрепятствено в мислите му, принуждавайки тялото му да трепери, кожата му да настръхва, а самия той да се върти във всички посоки,

притаил дъх и очакващ силите на злото да се появят пред очите му. Тогава, без да знае, той вече е прекрачил землището на изчезналото от всички карти село Карстфур.

В самото начало къщите на мистичното селище са във вид на руини. Части от каменни зидове и стени на някогашни постройки опасват като мрачен лабиринт голата земя. Ако в този зловещ миг смелият турист не се откаже от странния си поход, а продължи напред, към вътрешността на селото, той ще види множество полусъборени, но внушителни с архитектурните си елементи сгради, над които се извисяват пусти и прогнили къщи, с разпадащи се покриви, останали от преди векове. Долу, някъде под къщите, като злокобен паметник на покварата се издига кулата на стара катедрала, която на целия фон изглежда изключително отблъскващо.

Видът на това почти обезлюдено село е мрачен и зловещ. Сградите са построени нагъсто и по някои от тях личат следите на някогашен красив ренесансов и бароков стил, а в централната му зона те се допират една в друга, излъчвайки мистична тайнствена хармония. Повечето улици са толкова тесни, че надвисналите над тях срещуположни постройки сякаш прилепват в горните си части, а отдолу, скрити в сянката на вечната тъма, чернеят сводестите врати на входовете им. От време на време може да се появи някой прегърбен човек, с изкривено и набраздено от маската на изродеността лице, но той бързо би се прикрил от непознатия, гледайки го с чутовна омраза в очите си. На това място пълната липса на цивилизация лъха от всеки един камък, от всяка една керемиди, от всеки един поглед на

малцината странни и смугли жители. Неясната тревожност и напрежението се усещат като физическа болка, а чувството, че отвсякъде дебнат незнайни твари става все по-осезаемо и заплашително. На върха на хълма, сред гъсти изсъхнали дървета, като черни канари стърчат кулите на голям, мрачен и мистериозен манастирски комплекс, пропит с огромно количество уродлива история, която все още тегне като непоносимо бреме върху цялата котловина и отблъсква нормалния посетител, дръзнал да дойде в Карстфур.

И тук, на това зловещо място, сред сенки и кошмарни вопли, нервите на почти никой уравновесен човек няма да издържат. Всеки който усети това страховито влияние върху себе си, ще се обърне и със стремителен бяг ще напусне тази местност. И навярно никога повече не ще се върне.

Това, което се случи в Карстфур, никъде не бе поместено, никъде не бе описано, а избягалите от там по една или друга причина отказваха да говорят по тази тема. Знае се, че през май, 1925 година, военни патрули, въоръжени с най-модерната за онова време техника, обградили мястото, като забранили всякакъв достъп до околността, а до колкото разбрах около злокобния хълм с манастира, на мястото на телената мрежа поставили високи огради с бодлива тел. Точно тогава тръгнали всевъзможните слухове за разни дяволски изчадия, за ужасяващи привидения и за коварни вампири, но нито един от тези слухове не можеше да бъде

сравняван с онова, което се разрази в действителност. Местните хора си оставаха мълчаливи, потънали в своите страхове и не обелващи дума за събитията, започнали през 1910 година, въпреки постоянните подканвания на любопитни другоселци.

От оскъдните данни за Карстфур, съхраняващи се единствено в архива на Белоградчишкото читалище, не би могло да се добие представа за това, което бе станало, но някои сведения будят доста съмнения. Като например данните за населението на Карстфур в периода от 1918 до 1923 година.

Данни за населението на село Карстфур, Белоградчишка околия от 1918 година до 1923 година, читалище „Развитие“, град Белоградчик

Година	1918	1919	1920	1921	1922	1923
Население	1211	1253	1318	1384	652	112

Тук няма как да не направи впечатление обстоятелството, че за две години едно увеличаващо населението си село се стопява приблизително тринадесет пъти! И никой не е дал разумно обяснение на това.

Ако някой се разрови из старите вестници, съхранявани в архива на читалището, една статия, публикувана във вестник „Белоградчишко слово“, брой 4, на 21 февруари 1918 година,

също може да събуди интереса на читателите. В нея се споменава следното:

„Цял контингент на Българските тайни служби пристига в Белоградчишко, където заедно с местни полицаи, ще търсят тридесет и четири човека, които изчезнаха безследно в село Карстфур през миналата година. Случаят е нерешим за белоградчишките полицаи и затова на помощ идва подкрепление, което да изследва загадката.“.

Най-интересното е, че в нито един от следващите броеве на вестника няма и бегла информация за събитието, сякаш изчезналите са потънали вдън земя, или някой е манипулирал тогавашните журналисти да не пишат статии по този случай.

Години по-късно, чак през 1971 година във вестник „Белоградчишко ехо“ е поместена следната информация:

„Милиция и военни в Карстфур!

Цяла хайка от милиционери и военни се намира в почти обезлюденото село Карстфур, но засега операцията е строго секретна. Те са оградени района, сложили са бариера при отклонението за селото и не допускат коли и хора да преминават през нея!“

След това – нищо! Няма никакви резултати от тази секретна дейност, никакви разкрития, никакви данни за намерени хора или за жертви. Като че ли и тази операция бе забулена дълбоко в мъглата на неизвестността.

Аз съм един от тези, които успяха да избягат навреме от онова злокобно селище и именно за това съм още жив и пиша тези редове. През всичките години, от събитията в Карстфур до сега, аз таях злост в душата си. Не исках и не можех да разказвам на никого – не само защото щяха да ме сметнат за умопобъркан, – не само че се страхувах от самото зло, което все още витаеше там. Бяха ми забранили категорично да споменавам каквото и да е, свързано с тази тема.

Но на смъртния ми одър вече не ме е страх от нищо.

II

Историята започна през 1910 година, когато кметът на село Карстфур Елин Милин, заедно с околийският градоначалник Григор Ценков, сключили договор с източноевропейска католическа организация, която трябвало да прати свои членове – свещеници и архитекти, – да формират европейския вид на селото и да укрепят католическата вяра на жителите. Тази организация носела странното име „The renesans devil“, но заради факта, че повечето хора в околията не знаели английски, това наименование на никого не се сторило странно и всички карстфурчани го приели равнодушно.

Идеята на организацията била чрез ренесансовата архитектура, базирана на древногръцки статуи, орнаменти и символи, хората да се доближат до Бог. Според тях именно през епохата на ренесанса вярата във Великата Сила била най-

голяма, а разстоянието до нея - най-кратко и почти достижимо. И чрез възкресяването на постренесансовия период от европейската история, тази общност се опитва да сближи хората с Бог и да им даде възможността за по-близък контакт с Него. Това са споменали „The renesans devil” на Елин Милин и Григор Ценков при сключването на договора, с който те поели правото да социализират и интегрират западащото католическо селище.

Седмината свещеници, които пристигнаха в Карстфур, бяха официално представени на 3-ти април, 1910 година. Добре си спомням имената им, бяха Яцек, Петер, Юре, Владислав, Кшищов, Фехер и Предо. Първоначалното ми впечатление за тях беше, че изглеждат много усмихнати и приветливи. Тогава, макар че бях едва десетгодишен, забелязах, че от тях лъха доброта, за разлика от простоватите и намръщени жители на селото, към които спадах и аз.

Няколко дена след като новите божии служители бяха запознати със селяните, те трескаво започнаха да изпълняват задачите, за които бяха дошли.

Първо, чрез помощта на местни работници, събориха няколко стари, пусти и порутени постройките, намиращи се на площада, а два дена след това в селото гъмжеше от строители, дошли незнайно от къде. За около три години мръсната поляна между селския мегдан и хълма се превърна в красива централна зона от многобройни павирани улички, около които разцъфнаха красиви аристократични сгради с множество магазини. Бай Марин, който бе пътувал в чужбина, сподели, че Карстфур му приличал на малък чешки

или словенски град. В горната част на многообразието от тесни улици се извисяваше изящното здание на кметството, а долу, до реката, се бе ширнал голям пазарен площад с висока остра катедрала в единия му край. В тази катедрала започнаха да се молят зажаднелите за вяра карстфурчани.

От другата страна на реката бяха запазени и реставрирани старите възрожденски къщи от времето на турското робство, които се намираха в основата на хълма и които бяха подредени амфитеатрално, придавайки приказен чар на местността.

Католическият свещеник – отец Тимо, – който досега водеше литургиите в старата църква, бе сменен от околийското ръководство заради факта, че рядко отваряше храма и почти винаги отсъстваше от служебните си задължения, а на негово място от града дойде младият и амбициозен отец Игнатий. Той встъпи в длъжност направо в новата катедрала, като водеше, заедно с Юре, ритуалите и представленията. Новата църква бе открита официално на 12 май, 1913 година.

Когато отидох за пръв път в нея, ми направи впечатление, че органът липсва, а на негово място имаше доста странен музикален инструмент, издаващ много покресливи звуци. Статуята с Дева Мария бе сменена с лика на страховито същество, което с гримасата си всяваше ужас.

Освен статуята в средата на църквата, по тъмните стени бяха изографисани други произведения на изкуството, олицетворяващи битки между доброто и злото, имаше и статуи на митични и страховити създания, както и рисунки по

стъклата, показващи кървави сцени и убийства. Помислих си, че това са новите тенденции в евро-католическата вяра и отначало ги приех за нормални, въпреки че винаги ме бе страх да поглеждам към тези причудливи картини и декоративни пластики.

Около средата на юни, 1913 година, на върха на Смедов хълм „The renesans devil“ започнаха да строят манастира, където според слуховете щели да живеят, след като обучат селските жители на новите стереотипи и изисквания, свързани с вярата им. Тогава в селото остана само брат Юре, който заедно с отец Игнатий, съвестно водеха задълженията си и бяха винаги в услуга на местните. Другите братя идваха от време на време в селото, само за да проверят как вървят нещата, като останалите им занимания бяха свързани с новия манастир, който, според думите им, щеше да отвори врати през 1916 година.

Интересно бе, че част от местните жители изцяло се отказаха от вярата си, а други сякаш се вгълбиха в нея прекалено силно. Седем човека пратиха писмо до околийският център с молба да отворят и старата църква, но им бе отказано категорично. Още тогава започнаха множеството спорове, относно истинността на новите тенденции във вярата. Някои смятаха, че тя е много груба, неправилна и подчинена не на Бога а на Дявола. По тяхно мнение ритуалите за убийства, които според Новата вяра заемаха твърде лично място, са богохулни и нереални.

Освен това, сред жителите тръгнаха и други клюки. Според по-често ходещите на черква, в молитвите си брат

Юре никога не споменавал думата Бог, а на нейно място казвал Висшата Сила. Също така, той назовавал Дева Мария „онази“, а Исус Христос – „сина“.

През декември, 1913 година умря Калчо – единственото дете на Аница и Петко Ганини. Аз познавах Калчо, защото и той, като мен, беше много добър и ученолюбив ученик. Калчо умря от неизвестна болест, която го срина за три-четири дена, а новината разтrese с гръм селото.

На погребението, състоящо се в новата църква, Аница плачеше неудържимо, подкрепяна от Петко, а почти всички жители на селото бяха насядали върху пейките, навели глави в знак на съпричастност и съболезнование към опечаленото семейство. В залата, освен Юре и брат Игнатий, бяха още Яцек и Кшищоф, които също наблюдаваха мрачното събитие. Изведнъж Аница отиде до тях, падна на колене и занарежда отчаяно:

– Защо Бог отнема толкова добри хора? Нима това е правилно? Какво толкова сме направили, та той взе при себе си единственото ни дете? – след това се отпусна на пода и зариде.

Яцек я докосна по главата и изрече на показ следните слова:

– Бог не прав, той не добър, не пита. Убива и отнема всичко, добро и лошо.

– Защо Бог не върне сина ми? Нали и аз вярвам в него?

Защо никой не се завръща от там? – плачеше Аница.

– Има начин, но не Бог прави това. Искате съживя него, нали?

Майката погледна обнадеждено брат Яцек, а присъстващите на пейките впериха поглед към тях.

– Искам... искам... – отговори учудено Аница.

– Добре, сега съживя него – и каза нещо на Кшищоф и Юре.

Тримата се скупчиха около ковчега с мъртвото момче, положиха ръцете си върху него и Яцек започна да изрежда странни думи с плътен променен глас:

– Гдег, бдаб, хтерес хтуес! Да извиси име на Сатана и черни ангели! Асуматх агут, росипгон птолу! Мустанеб дирлиб Сатана агут!

Всички, включително и аз, бяхме зейнали от почуда – той се молеше на Сатаната, а не на Бог! Макар че бях едва на тринадесет години знаех, че Сатаната е лошият враг на Бог и на доброто. Думите звучаха дрезгаво и грозно от устата на Яцек, чийто поглед в този момент сякаш олицетворяваше самото „зло“. Точно това си помислих, наблюдавайки лицето му в полутъмната зала.

– Фатаг бдаб ворут ренесанс! Асуматх оварира лукур гдег! Ставай Калчо и бъди роб на Сатана!

Изведнъж от ковчега се надигна слаба и посиняла детска ръка! След малко главата на Калчо се изправи и той седна в ковчега, оглеждайки се плахо, сякаш бе събуден от тежък сън. Присъстващите ахнахме от удивление – току що пред очите ни един мъртвец бе възкръснал! Видях как Аница леко

пристъпи към ковчега, след кратко недоумение прегърна сина си и заплака от радост. Петко, който досега бе по-сдържан от нея, също се доближи до ковчега и зариде. Накрая Аница отиде до Яцек и му целуна ръката:

– Благодаря ви, благодаря ви! Това е чудо! Бог направи чудо! О, Господи, благодаря ти!

– Това не направи Бог! Това дело на Сатана! Той прави Калчо жив! – провикна се Яцек пред удивените карстфурчани.

След този случай напрежението в селото се засили още повече. Привържениците на новата вяра подкрепяха все по-силно седмината чужденци, аргументирайки се с истината, че те вдъхнаха живот на малкия Калчо. Противниците пък засилиха подозренията си към правотата на пратениците, като вече бяха убедени, че това е една сатанинска организация, имаща за цел да предава скверните си ритуали на наивните вярващи. И макар че до 1918 година (когато манастирът бе готов) нито един от „братята“ не произнесе името „Сатана“ на всеослушание, съмненията продължиха да върлуват като тъмни сенки и да разбунват духовете в прогресиращото, но изпадащото във все по-мрачно униние село Карстфур.

Калчо отново тръгна на училище, но вече не бе същият. Движенията му бяха забавени, походката му – тромава, погледът му – отвеян и втренчен, като в него се четеше неописуема злоба, а кожата му – сиво-синкава и никога не възвърна предишния си розово-жълт цвят. През двете

седмици, в които ходи на училище, не проговори с никого, учителите не смееха да го изпитват, защото се страхуваха от него, а през цялото време той се подпираше на чина си като странно и безмълвно се взираше в някоя точка от пространството. До Калчо не седеше никой, понеже около него лъхаше непоносим хлад, а на третия ден от тялото му започна да се разнася воня на мърша. В края на втората седмица кожата му се сгърчи и почерня, устата се разкриви в странна мъртвешка гримаса, а студените му очи постепенно започнаха да текат. След това той изчезна безследно.

Виждах и други „мъртъвци“, които също като Калчо, крачеха безумно, със застинали и страшни изражения. Плаших се от тях, вътрешно усещах, че те са върнати от оня свят чрез нечисто дело. Те сякаш се събуждаха с други души или съзнания, движеха се безцелно, на посоки, без да знаят какво се случва около тях.

Помислих си, че може би е по-добре човек да заспи завинаги, отколкото да се събуди в подобно летаргично състояние и да се рее напред-назад, носен от някакво уродливо течение.

През лятото на 1916 година бе завършена и последната част от централната зона на Карстфур и селото вече доби европейски вид. Когато се разхождах из централните улици, по които бяха опасани множество прекрасни и изящни като архитектура сгради, имах чувството, че гледам на живо Прага, Варшава или Братислава. Дори и жителите на околийският център Белоградчик, където отидох да уча в тамошната

гимназията, ми завиждаха за това, което бяха направили с моето село и тихо се възхищаваха от успехите, постигнати там.

Литургиите в църквата вече ги водеше единствено отец Игнатий, който за успокоение на местните, се уповаваше единствено на Бог. Юре също започна да се мярка по-нарядко и той като останалите отделяха по-голямата част от дните си за новия манастир, чиито кули вече се издигаха много над високите дървета. Хората бавно възвръщаха доверието си в църквата, споровете между едните и другите омекнаха, все по-рядко някой хвърляше нападки срещу „The renesans devil” и дейността им. Все по-рядко виждахме възкръснали мъртъвци по улиците, може би хората съзнаваха, че техните починали роднини вече не са същите след смъртта си и предпочитаха да ги помнят с добро.

Манастирът, носещ дългото име „The cloister of the renesans devil” бе готов през месец май, 1918 година. Заради голямото събитие седмината свещеници организираха събор, който се проведе на централния площад и на който бяха поканени всички жители, включително и някои важни персони от Белоградчишка околия и Видински окръг. Точно тогава аз завършвах Белоградчишката гимназия и съборът беше за мен като двоен празник. Тържеството мина относително добре, хората изглеждаха доволни. След края му свещениците бяха изпратени с ръкопляскания към бъдещия

си дом – манастира на върха на Смедов хълм.

И те никога повече не слязоха долу.

Или поне никой не ги видя да се разхождат по улиците на селото в нормалния им *вид*.

Същата година започнаха изчезванията. Почти всеки, осмелил се да влезе в гората за да отиде до манастира, не се завръщаше никога. Някои жители нощем чували странни и зловещи звуци, идващи откъм хълма, сякаш горе група хора изричала древни проклетия. Слуховете, че в организацията се таи нещо варварско, плъзнаха отново със страшна сила.

Кънчо, един от младежите от по-горните класове, който бе приет с отличие в белоградчишката гимназия, сподели пред маса народ, че „The renesans devil” на английски език означавало „Ренесансови сатанисти”, а „The cloister of the renesans devil” – „Сборище на ренесансовите сатанисти”.

Често разбирах за изгубено дете, за изчезнал съсед или познат, а през зимата на 1918 научих новината, че отец Игнатий също е потънал нейде вдън земя. И все пак, църквата остана отворена и достъпът до нея винаги бе свободен.

Въпреки всичко, случващо се в Карстфур, въпреки острите изказвания на голяма част от хората, никой не предприемаше нищо, с което да разреши мистериите. Хората плуваха бавно в своето ежедневие, не забелязвайки или оставяйки на заден план събитията, ставащи се около тях. Все пак през февруари, 1920 година по молба на кмета Елин Милин, дойдоха следователи от Белоградчик за да разследват изчезванията. А на десети март същата година в Карстфур пристигна цял кордон от военни и полицаи, въоръжени с

най-модерна техника, които навлязоха в горите на Смедов хълм. По информация, взета от секретния архив на белоградчишкото военно окръжие, в манастира открили двадесет души, наредени в кръг и хванати за ръце, които изричали странни и неразбираеми думи. Седем от тях били познатите вече Яцек, Петер, Юре, Владислав, Кшищов, Фехер и Предо, а останалите тринадесет – някои от изчезналите жители, сред които отец Игнатий. Зад тях, приковани във вериги за стените, четири човека се гърчели в адска агония. Когато претърсили килиите, намерили множество книги за магии, ритуали и заклинания, а в едно огромно помещение на подземието открили зловеща находка – тридесет и два човешки трупа в различни фази на разлагане, пръснати по целия под и заели неестествени пози!

Два дена след тази акция, белоградчишкият околийски съд осъдил двадесетте човека на смърт. Присъдата трябвало да влезе в сила на деветнадесети март.

Благодарение на мой приятел, който по това време е бил един от участващите в разследването, аз се добрах до смразяващата история на най-коварната и най-опасната сатанинска общност в Европа, а може би и в света – "Орденът на ренесансовите сатанисти".

За основоположник на това движение се смятал италианският скулптор и художник Никола Пизани, творил през 13 век, който според множество исторически сведения е

един от създателите на ренесанса. Голяма част от неговите картини били мрачни и зловещи, а повечето от декоративните му елементи представлявали чудовищни твари или страховити митични създания. Според неговата философия скулптурите, статуите и рисунките по стените на храмовете доближават човечеството до Великата сила, която е създател на природата. Бог и Сатаната са двете противоположности на тази сила, символизиращи доброто и злото. Никола Пизани пръв се противопоставил на католическите вярвания, много преди това да сторят Игнасиус Лойола, Улрих Цвингли, Жак Калвин и Мартин Лутер. Но неговото учение било отхвърлено и анатемосано от църквата, а стилът му обявен за богохулен и сатанински.

И въпреки всичко, този велик художник имал редица последователи. Някои от тях заимствани от неговите архитектурни форми дали тласък за развитието на ренесанса в цяла Европа. Други пък опитвали чрез скулптури на божества, чудовища и мрачни картини да достигнат до Висшите сили, създавайки множество ритуали.

Един от неговите последователи бил архитектът Карл Вирховт, който през 15 век усъвършенствал философията на Пизани и създал „Пизанския орден“, прекръстен по-късно на „Ордена на ренесансовите сатанисти“. Вирховт бил атеист и противник на Бога, като смятал, че 10-те божии заповеди са вредни и носят нещастия на хората. Той яростно отхвърлял Библията, давайки пълна свобода на мислене на всички членове на набиращият все по-голяма популярност орден. Вирховт проектирал сгради в стар ренесансов стил, като всеки

детайл от тях бил взет от някоя картина или скулптура на Пизани. Дори нарекъл този стил „Пизанска архитектура“. Висшата цел на злокобния култ била сливане със Сатаната, а ритуалите, извършвани от членовете му, били жестоки и ужасяващи. По някои сведения за „Ордена на ренесансовите сатанисти“ в миналото, членовете строили мрачни храмове и здания, където чрез древни проклетия убивали и възкресявали хора, превръщайки ги по този начин във войници на Сатаната. А цялостната идея на изродената ерес била да обедини живия и мъртвия свят, дарявайки с вечен живот всички нейни последователи.

Към края на петнадесети век Карл Вирховт бил хванат, след това осъден на смърт и обесен на един от главните площади в Милано. Според непотвърдени писмени документи, малко преди да увисне на примката, Вирховт изрекъл някакви непонятни слова, нямащи общо с никой познат език, а два дена след като бил погребан, той възкръснал от гроба си, намиращ се в околностите на Милано.

В началото на шестнадесети век папа Юлий II наредил масово преследване и избиване на членове от „Пизанския орден“, но въпреки всичко сатанистите не спрели с коварната си дейност. През седемнадесети и осемнадесети век орденът бил считан за най-големият враг на християнството и на човечеството. А през деветнадесети век дейността му намаляла, заради огромните разделения на християнската църква и навлизането на другите религии в Европа. Губейки се в огромното море от различни схващания и предразсъдъци, „ренесансовите сатанисти“ се разпръснали в

малки общности, действащи предимно в Източна, Европа, също така в някои части на Западна Европа и в слабо развити азиатски държави. Членовете им живеели в големи, откъснати от света манастири, наречени „Сборища на ренесансовите сатанисти“.

И до ден днешен „ренесансовите сатанисти“ внедряват свои членове в малки селища, населени с общности, останали далеч от поривите на цивилизацията. Те, представяйки се за висши духовници от католическия свят, навлизали чрез покварената си вяра в съзнанието и бита на местните, отдалечавайки ги от реалните идеологии на християнството. Давайки тласък на сквернената си религия, те опустошили множество села и малки градчета, като превръщали жителите им в зомбирани подражатели на Сатаната - както всъщност направиха с много от моите съселяни.

Все пак, незнайно защо всички документи, факти или други описани събития, свързани с „ренесансовите сатанисти“ били унищожавани и изгаряни, а сведения за дейностите на тази ерес могат да бъдат намерени единствено в секретните архиви на някои институции.

На деветнадесети март, 1920 година повечето жители на селото, сред които и аз, се бяхме струпали в двора на „Сборището на ренесансовите сатанисти“, за да наблюдаваме изпълнението на смъртната присъда. Желанието на осъдените било след като ги убият, да ги заровят в двора на

манастира.

Всички видяхме как седем въоръжени униформени застанаха пред вързаните за стената осъдени. Когато изпълнителят им спомена, че имат право на последни изказвания, двадесетината едновременно заговориха на странния и ужасяващ език. Думите, които изрекоха, все още кънтят в мозъка ми и няма да ме оставят до края на живота. Те звучаха като черно, злостно проклятие, като тъмна прокоба, готова да излезе от най-мрачните дълбини на преизподнята:

– Гдeг, бдаб, хтерес хтуес! Готум демон ехг ге Сатана отоклиад! Дирлиб его фостагах ренесанс хтуес! Асуматх агут, росипгон птолу! Да се извисява име на Сатана, който да даде вечна закрила! Осуд ухталиган хшег! Дирлиб асуматх, хтерес хтуес!

Сатанистите спряха. Изпълнителят даде знак на ротата си. В този миг във въздуха отекнаха звуците на множество изстрели, произведени от автоматичните оръжия. Осъдените започнаха да се гърчат под дъжда от куршуми, изсипващ се безкомпромисно в телата им. Аз закрих очите си за да не гледам умиращите. Отворих ги едва, когато стрелбата беше приключила и видях, че двадесетте „ренесансови сатанисти“ висяха отпуснато и безжизнено на тежките вериги, а кръвта изтичаше безвъзвратно от телата им.

Останах горе докато се уверя, че телата им вече са заровени в предварително изкопаните трапове. Изпълнителите на смъртната присъда сложиха върху всеки гроб по един камък, който да указва къде е погребано тялото.

След това си тръгнах, оставяйки зад гърба си мрачния и пропит с разяждаща злоба манастир. Надявах се всичко да приключи, исках животът ни да възвърне завинаги обичайния си ритъм.

Но за съжаление желанието ми не се сбъдна. Това, което предстоеше да видим и да преживеем, бе много по-страшно и много по-ужасяващо от всичко досега.

III

В първите месеци след събитията всичко като че ли се бе успокоило. Магазините, работилниците, училището и читалището заработиха в предишния си ритъм, хората отново се появиха по централната част на селото, огласявайки с привидно весел глъч пазарния площад и красивите павирани улички. Когато минавах през площада, на който извисяваше снага зловещата катедрала, аз винаги поглеждах към хълма. На върха на това гористо било, подаващи се като тъмни символи на злото, обвити в булото на мрачната история, чернееха кулите на „Сборището на ренесансовите сатанисти“ – тази злъчна обител, която все още тежеше като грозна сянка над Карстфур. А щом слънцето се скриеше и тъмнината обвинеше селото с непрогледната си пелена, аз налягах слух в тишината. И тогава, като тих, но злостен шепот до ушите ми долитаха изпълнени с поквара проклетия, издавани сякаш от разгневените духове на сатанистите.

Отначало бях сигурен че тези тайнствени звуци са плод

на обърканото ми съзнание, бях изчел много книги за това, как лошите преживявания оставят трайни отпечатыци у хората, властвайки над разумните им мисли. Надявах се, че след време всичко ще затихне и ще остави след себе си гнусен спомен, появяващ се всеки път когато мина през площада и погледна към „Смедов хълм“. Но подсъзнанието ми подсказваше друго, а именно, че привидната идилия е само затишие пред дълга и опустошителна буря.

По нареждане на кмета, старата църква отново отвори врати и за наместник беше повикан млад мъж от влашките села – отец Амфилохи, който наскоро бе завършил семинарията в София. Нагледно всичко тръгна като по вода, хората отново се довериха на църквата – тази висша институция, създадена да обединява и разделя хората по свой начин и чрез вярата в Бог да насажда честност, милосърдие и доброта.

Лятото мина относително спокойно, но в дебнещо очакване да се случи нещо непредвидено. Злокобна атмосфера бе надвиснала тук, чувството че нещо мрачно се таи горе ставаше все по-завладяващо, а усмивките по лицата на хората, преминаващи през веселия и звънлив пазарен площад – все по-пресилени и сдържани.

Есента дойде, донесла със себе си тежките дъждовни облаци и мрачната печал. Аз започнах работа като счетоводител в здравната служба и се готвех след няколко години да се запиша в университет и да поема по пътя на науките. Към края на октомври много мои съселяни се появиха в службата с оплаквания за душевни проблеми.

Тогавашният лекуващ лекар Адриан Христов ми сподели, че тези хора чували необясними шумове, виждали странни местения на предмети, а една жена дори споделила, че е видяла баща си, починал преди няколко години, да се разхожда по двора. Доктор Христов ги пращал в белоградчишката болница, но и там не могли да им дадат нужното лечение и ги отправяли обратно.

На седемнадесети декември, в дванадесет часа татко, майка и аз бяхме седнали около малката дървена маса и се хранехме равнодушно и мълчаливо. Газената лампа, закачена на една медна тел гореше с кроткото си пламъче и придаваше на лицата ни мек оранжев оттенък. Изведнъж откъм тавана проехтя канонада от ЗВУЦИ, все едно няколко човека се бяха качили горе и удряха по гредите. Тропанията ту се усиляваха и отслабваха, ту променяха местонахождението си, сякаш обектът или обектите, причиняващи звуците, се движеха. Ние стояхме безмълвни, слисани, уплашени. Татко стана и отиде до малкото антренце, където се намираше стълбата към входа за тавана и се покачи по нея. Аз извиках подир него „неееее“, но това не го спря. В момента, в който избути капака, силните звуци изведнъж спряха. Татко влезе вътре, но след малко се върна и слезе по стълбата.

– Нема никой – каза той.

Сетне и тримата отново се събрахме край масата и сякаш подчинени на някаква хипноза, продължихме да поемахме

храната. Звуците не се появиха повече.

Зимата ни връхлетя с повея на беснеещите ветрове и веещите преспи. Хората ставаха все по-мрачни, все по-угрижени, все по-потайни, като все по-рядко излизаха от домовете си. Все повече здрави и самоуверени хора търсеха помощ при лекаря, оплаквайки се от разклатената си психика и нестабилното си душевно състояние. Аз и доктор Христов приемахме тези зачестили психози като следствие на отминалите злощастни събития, но вътрешно знаех, че „ренесансовите сатанисти“, макар и мъртви, отново прииждат тук иобладават селото под една или друга форма.

На 18 януари 1921 година, уморен от отминалия работен ден, аз легнах рано и скоро започнах да се понасям към висините, обвит в меката пелерина на съня. Изведнъж някакъв ШУМ ме извади от дрямката и ме върна в реалността. Отворих очи и се загледах в полутъмната стая, осветявана само от мъждукането на догарящата печка.

И тогава ВИДЯХ ДЯДО МИ!

Видях го, сякаш бе от плът и кръв - застанал неподвижно в далечния ъгъл. Бледата игрива светлина, идваща от към печката, осветяваше лицето му отдолу и така то изглеждаше призрачно и неописуемо зловещо.

Дядо умря преди тринадесет години и го погребяхме в гробището. Въпреки ясното съзнание, че си е отишъл безвъзвратно и няма да го видя никога повече, в онзи момент гледах към фигурата му, вторачена в мен с мъртвешките си

легна на миндера?

– Ами не знам. Не искам да ви преча. Ама май е по-добре да спя при вас – отговорих несигурно.

За моите двадесет и една години беше срамно да се страхувам, но тогава бях изплашен почти до смърт. Станах и тръгнах с наведена глава след майка.

Беше четвърти февруари и минаваше обяд, когато на вратата на здравната служба някой почука. Чистачката леля Маца я отвори и през нея влезе Кольо Орела. Прякорът му идваше от там, че на времето е бил един от активните въстаници срещу турците. Изражението на Кольо бе напрегнато и войнствено, а в очите му се четеше воля и решителност. Той заговори с гръмогласен тон, който закънтя силно, отразяван от стените на малкото помещение:

– Требва да ви кажа нещо! Слушате ли ме?

– Слушаме те – отвърна докторът.

– Стига сме търпели тия неща! Не видите ли кво става у селото? За сичко са виновни ония горе, сатанистите. Они са умрели, ама пак праат зулумища. Помните ли кога ги убиха, они изрекоха некакви лоши думи. Казвам ви, не са умрели, живи са и че стане много зле. Аз, Пенчо и Симо сме решили да отидеме горе и да запалиме онова сборище. Селото трябва да се отърве от тия. Та с Пенчо и Симо че отидеме и че запалиме сборището. Требва да туриме край на сичко това. Довечера у пет часа с тех двамата че сбереме сички хора на

площада и че им кажем кво трябва да направиме. У пет да сте там! Разбрахте ли?

Аз, доктора и чистачката кимнахме одобрително, след което Кольо Орела си тръгна.

Пенчо Попарата и Симо Антов живееха със семействата си в началото на Карстфур, в красиви двуетажни къщи с големи дворове и градини. Къщата на Кольо Орела се издигаше сама, на върха на малкия хълм над гробището. Поради факта, че са били участници във войната, получаваха хубави пенсии и поддържаха домовете си в изрядно състояние. И тримата, въпреки преклонната си възраст, се считаха за будни хора, готови да се опълчат срещу несправдите - макар че преди няколко години точно те бяха най-големите поддръжници на новодошлите от „The renesans devil“. В малки селища като Карстфур будните хора винаги приемат новостите с отворени обятия.

В пет часа на площада се бяха струпали около четиридесет – петдесет човека. Върху старата сцена стояха Кольо, Пенчо и Симо. Чакаха до пет и половина, след което Кольо застана най-отпред и се провикна:

– Уважаеми съселяни, карстфурчани! Изправени сме пред нещо много страшно и ако не ‘земем мерки, може да умрем или да станем изроди. Там горе продължават да стават ужасии и страхотии! Ония, дето ги застреляха не са умрели, они са живи и прават магии, проклетия. Карат умрелите да излизат от гробовете и да безчинстват. Сигурно на секи от вас се е явявал дух на некой умрел. Нали така? А помните ли кога съживиха онова момче? Това беше дяволска

работа, казвам ви! Аз, заедно с Кольо и Симо тая вечер че отидеме горе и че запалиме това сборище. Ако некой сака да дойде с нас, да се яви тук и сега!

Никой не се качи. Кольо Орела отново извика:

– Айде, айде, трябва да сме единни! Трябва да се стегнеме и да нападнем проклетниците. Иначе они че избият нас! Че ни избият един по един, като пилци!

– Ние! - двама младежи и един възрастен мъж се качиха на сцената. Кольо отиде при тях и ги потупа по рамото:

– Браво на вазе, браво! Това са смелчаци! Браво, момци, поздравявам ви! Ако още некой реши да дойде, довечера у девет да ме чека пред къщата на Пенчо!

– Вижете, господа, – от тълпата се чу гласът на кмета Елин Милин – предлагам ви да отложим това дело. Нека първо да извикаме белоградчишката полиция и да оставим на тях да свършат работата, а ако не го направят, тогава да предприемаме други действия.

– Не! – решително отговори Кольо Орела – Никой нема да поверва на тия истории! Ако не го направиме сами, никой нема да ни го направи! Ако некой друг сака, довечера у девет да е пред Пенчо! Ясно ли е?

Този път тълпата запази пълно мълчание.

През цялата вечер се двоумях дали да не отида пред къщата на Пенчо Попарата. Нерешителността на съселяните ми ме плашеше, а желаещите бяха твърде малко. Все още таях надежда, че случващото се в Карстфур е плод на масови халюцинации, а ако пък не е, полицията и гражданската отбрана биха били нащрек. Легнах с тревогата, че не съм пред

Пенчовата къща и че някои съселяни са по-смели от мен. Въпреки всичко, аз се осланях на разума, а той ми сигнализираше, че ако тръгна на война ще направя голяма грешка.

Неспокойни сънища раздираха душата ми. Чувствах че се въртя в леглото, а в същото време кошмарни чудовища ме преследваха и аз бягах панически, опитвайки се да се скрия. Събудих се от силен тътен, който идваше от далече.

Погледнах през прозореца и замръзнах! Първото нещо, което ми се наби в очите беше насоченият към върха на катедралата светлинен лъч, идващ от към Смедов хълм. В дясно, към края на селото, където бяха къщите на Симо и Пенчо, нещо бушуваше, издавайки гротескни звуци. Погледнах наляво, към малкия хълм и забелязах, че домът на Кольо Орела гори с див огън. Чух как майка и татко отвориха вратата на спалнята и тръгнаха навън. Аз също излязох от стаята и ги последвах. Старият стенен часовник показваше два часа и четиридесет и пет минути.

На пътя се бяха събрали много хора и гледаха в далечината, а по-напред огромни тълпи ограждаха къщите на Пенчо и Симо. Над тях, придружени от кратки проблясъци светлина, се чуваха множество шумове, чиито източници не можех да определя. Виждах единствено бушувания пожар на Кольовия дом. От другата страна, от към Смедов хълм, долиташе далечен ек от злъчни проклетия, а лъчът, идващ от един от куполите на „Сборището на ренесансовите сатанисти“ ми изглеждаше като сигнал, приканващ към ужасяващи действия. Съзрях, че от върха на катедралата бе

насочен още един лъч, но той бе доста слаб и не можех да установя накъде сочи. Знаех едно – с домовете и семействата на Кольо Орела, Пенчо Попарата и Симо Антов се случва нещо пагубно. Прибрах се в стаята със свито сърце, легнах отново на мекото легло, но не успях да заспя, а през цялото време се вслушвах в звуците, идващи оттатък. Може би по някое време съм се унесъл, защото се събудих от друг шум – на отваряне на врата - и видях, че в стаята ми е светло и лъчите на слънцето се отразяват в стените. Татко беше влязъл при мен за да види дали съм добре.

Тръгнах по-рано за работа и реших да мина покрай къщите на Симо и Пенчо. Видях, че там са се събрали хора и гледаха към това, което бе останало от някогашните красиви домове – множество разхвърляни напосоки камъни, съборени греди, срутени стени и разпилени мазилки. Някакви униформени разчистваха останките, може би опитваха да намерят хора. А на върха на малкия хълм зловещо се извисяваше голяма, черна и полуразрушена сграда, която до вчера беше красивата Кольова обител.

Малко по-късно, когато вече бях в здравната служба и умърлушено пишех по документите, разбрах от едни клиенти, че под развалините на трите жилища не са намерили тела. Първите, които се опълчиха на "ренесансовите сатанисти" – Кольо Орела, Пенчо Попарата, Симо Антов, заедно с децата и внуците им, – бяха изтрити от лицето на земята, а домовете им превърнати в стърчащи руини.

След тази случка хората се затвориха още повече в черупките си и рядко излизаха навън, освен ако не им бе наложително. В работата аз станах мълчалив и подтиснат, доктор Христов предпочиташе да се усамотява в кабинета си, а двамата общувахме главно по делови теми. Вече не се шегувах с клиентите, нито пък те с мен, както бе до преди време.

Вкъщи често чувах необясними шумове и звуци, виждах хора, които бяха умрели отдавна, чувствах злобната атмосфера, идваща от всичко наоколо. Майка и татко също се страхуваха, почти престанахме да вечеряме заедно, а всеки бързаше да се усамоти и да се отдаде на мрачните си помисли. Духовете и привиденията бяха навсякъде, обземаха ни, обладаваха ни, приканваха ни да се присъединим към нещо чудовищно, да се отдадем на злото.

Зимата отмина бавно и мъчително, а на нейно място дойде така очакваната пролет. Всичко разцъфтя, жарките слънчеви лъчи отново затоплиха въздуха, водата от реките потече със своя непримирим звън. Мушиците и пчелите зажужаха, тласкани от първичните инстинкти и стремежите за връщане към живота, а широките неравни поляни се покриха с приятен зелен килим. Светът се събуждаше от своя дълбок зимен сън, сякаш всичко се раждаше отново, готово да посрещне новите предизвикателства на природата.

Но жителите на село Карстфур оставаха все тъй

омърлушени и отчаяни, неспособни да се зарадват на възраждащата се околна идилия. Лицата на някои вече бяха силно изкривени и неузнаваеми от постоянния стрес, на който всеки бе подлаган почти ежедневно. Вече никой от града и околните села не идваше тук, дори свещеникът, отец Амфилохи, който чрез вярата в Бога даваше някаква надежда на селяните, един ден не дойде на работа, а когато хората решиха да го потърсят, с огромно съжаление разбраха, че той е напуснал завинаги мрачния и прокълнат Карстфур.

В началото на април всичко в селото и околността, противно на всякакви природни закони, започна да опустява, изгнива или умира. Много наши кокошки и патици се споминаха от неизвестна болест, като от общо тридесет и седем преди началото на събитията, оцеляха само седем. Всичките ни овце, кози и свине умряха, а конят, от едър и охранен ат, се превърна в болнава кранта, все едно се бе състарил с много години. Зелената трева, цветята, растенията и дърветата необяснимо взеха да жълтеят и в края на април изсъхнаха още преди да са дали цветовете. За по-малко от месец растителността бе унищожена и хората се принудиха да ходят далеч, за да набавят храна на все по-намаляващия брой животни.

На седми май две деца се изгубиха безследно. Мая и Стефан, отрочетата на Антица и Стоян Бакалови, решили да навлязат забранения хълм, като прескочили оградата от телена мрежа. Връстниците им, с които играели, Пешко и Тараси опитали да ги спрат, но „смелчаците“ не ги

послушали. Новоназначеният местен полицаи – Митко Гошев, – извикал колегите си от Белоградчик и с тях влязъл в гората. След около час служителите излезли с викове и по погледите им се четял неподправен страх. Един от тях, който бил в малко по-добро състояние, опитал да съобщи на събралите се хора, че не са намерили никакви следи от децата, след което всички полицаи побързали да се качат в служебния автомобил и да се махнат от Карстфур. На следващия ден Митко Гошев също като свещеника не дойде на работа, а според слуховете той се е обадил на кмета и му съобщил, че напуска поста си и се прибира в града.

На четвърти юни овчарят Павел изчезна, заедно със овцете си. Кроткият, неграмотен и не особено общителен човечец, който всеки ден изкарваше животните далеч от селото, на някое зелено пасище, през този ден просто не се прибра. Хората, живеещи в близост до подножието на хълма разказваха, че са чули как овчарят и подрънкащото с камбанен звън негово стадо, внезапно се втурнали напред и навлезли в мрачната гора в подножието на „Смедов хълм“. Съпругата на Павел – Ана, – през следващите два дена ходеше от къща на къща, плачейки и оплаквайки се от проблемите си, но след това се успокои и покорно се настрои към новия си начин на живот.

Лятото отново пристигна, носейки противните горещини със себе си. Слънцето хвърляше убийствени лъчи и изгаряше бавно телата на потъналите в страх хора, които все повече заприличваха на уроди. Неистовото напрежение и стрес, както и липсата на успокояващата очите зеленина отключваха

множество изблици на агресия. Ежедневно, освен с приказките за появяване на духове, чувахме слухове за побоища и семейни скандали. На двадесет и седми юни Венчо Арсов намушка съпругата си с нож, на петнадесети юли моят връстник Киро Торлака уби майка си и баща си, налагайки ги с камшик, а на втори август един от съветниците на кмета – Милчо Кръстев, – закла седемгодишната си дъщеря.

Аз изпадах във все по-голяма депресия, защото почти всеки ден научавах по някоя лоша новина. Живеех в страх, в непрекъснато страдание и отчаяние, вече бях сигурен, че до края на живота си няма да имам щастливи дни.

На трети август, към десет часа вечерта, дългогодишният кмет на Карстфур Елин Милин излезе от дома си и повече не се прибра. А на седми, същия месец, от към хълма се изтърколи кръвясалата, разлагащата се и проядена от неизвестни твари негова глава.

И това лято премина, следвано от есента, а след нея дойде зимата, която даде път на новата 1923 година. Времената се сменяха тягостно и мъчно, а тежката сянка на злото властваше все по-силно и променяше с всеки миг мисленето и манталитета на непрекъснато намаляващия брой живущи в Карстфур. От 1920 до началото на 1923 година тринадесет семейства или общо петдесет и четирима души напуснаха завинаги селото, оставяйки къщите си да пустеят. Аз, майка и татко също обмисляхме такъв вариант, но

нямаше при кого да отидем, а и до колкото разбрах жителите на Карстфур по ред причини се бяха сдобили с доста мрачна слава.

В началото на 1923 година хората масово започнаха да рисуват или гравират кръстове по входните си порти. Това направихме и ние, като ги надраскахме с черно мастило на всяка врата в къщата. Според слуховете, изчадията на дявола бягали от символите на Божията вяра и този бе един от отчаяните ходове на карстфурчани, целящи да запазят поне минимална надежда за спасение.

На няколко пъти виждах по улиците да се разхождат странници с демонични походки, облечени в черни мантии с качулки. Не можех да видя лицата им, но вътрешно чувствах, че те са слезлите от върха на „Смедов хълм“ Ренесансови сатанисти.

На петнадесети февруари се случи нещо изключително лошо, което почерни моето семейство и събуди от дълбокия сън желанието ми за бунт. Татко, който през деня отиде в близката гора за дърва, не се завърна вкъщи. Аз, майка и някои от съседите тръгнахме да го търсим, въоръжени с с пушки и газови фенери, но за огромно съжаление, не го открихме. На следващия ден Дельо Майстора намери горна дреха и галоши до оградата, деляща селото от „Смедов хълм“. В началото не вярвах, че тези неща може да са на татко, защото гората, към която се бе запътил се намираше на голямо разстояние от хълма. Когато обаче отидохме при Майстора, аз с ужас установих, че дрехата и галошите са тези, с които татко бе тръгнал за дърва. По тях имаше остатъци от

съсирена кръв. В първия миг щях да полудея от гледката, но в веднага след това в мен се надига едно неприятно чувство, а то бе жажда за война, за мъст! Независимо от всичко, сам или с други, аз трябваше или да се изправя очи в очи с врага, или да изчезна някъде далече. Не знайно защо, може би бях в плен от някакъв инстинкт, но в тогавашния момент предпочитах да воювам и да се опитам да отмъстя за баща си, отколкото да избягам като някой страхливец!

След като до двадесети февруари татко не се появи, ние решихме да го погребем, или поне да погребем онова, което бе останало от него. Все още таях надежда той да е оцелял, но осъзнавах, че тази надежда е по-скоро илюзорна и татко бе мъртъв, оглозган и обезобразен, или превърнат в безпощаден звяр.

На погребението дойдоха малко хора, главно общински работници, някои съседи и близки, които изпратиха почти празния ковчег до гробището, намиращо се на малкото хълмче с изгорялата Кольова къща в другия край на селото. Не бях стъпвал в това гробище от много отдавна, може би откакто почина дядо ми. През цялото време наблюдавах с умиление плачещата и предалата се на злощастната съдба моя майка, като чувството за мъст, надигащо се в мен, се засилваше още повече и повече.

Когато се добрахме до гробището, аз с уплаха забелязах, че много от гробовете бяха разровени. В дупките се виждаха отворени ковчези, в които се белееха човешки скелети и кости или почернели от разлагане човешки трупове. Навсякъде се носеше миризма на мърша и на разложено, а атмосферата на

това място бе толкова ужасяваща, че аз затворих очи и стиснах глава за да прокудя обзелия ме силен ужас. Набързо, без излишни церемонии, гробарите положиха ковчега, след това побързаха да го затрупат с пръст и да напуснат гробището. Аз си тръгнах тичешком, стараейки се да не поглеждам към многобройните зейнали дупки. Все пак шокът, който изпитах не бе така силен, защото сетивата ми вече бяха бяха приспособени към угнетеността, присъща на цялата обстановка.

За осъществяването на бунтовническата идея помогна и един наскоро завърнал се в селото професор – Калчо Малиничов, който дълги години бе живял във Варшава. Целта на обичайния родната стряха професор бе да помогне на съселяните си да се избавят от проклятието, обладаващо все по-силно отчаяното село.

Когато на девети март, в късния следобед се връщах от работа, потънал едновременно в грижи и ярост, аз срещнах тази знаменита личност и двамата проведохме разумен разговор, който възвърна част от надеждите ми и ми даде воля за борба. Той заяви, че в Полша успели да се справят с "ренесансовите сатанисти", които се отдръпнали от много завладени от тях села и градчета. Изтъкна, че не винаги се е стигало до победа, но било важно да се опита, защото в противен случай селото би останало напълно обречено. Двамата трябваше да действаме експедитивно и да съберем

колкото се може повече хора във възможно най-кратък срок. И евентуално, да се подготвим за паническо бягство в случай на неуспех, тъй като тогава ще настъпи "истинският апокалипсис". Но според думите му, много по-добре немили-недраги в безопасна среда, отколкото живеещи под собствен покрив в условията на непрекъснат стрес.

Професор Калчо Малиничов бе необикновено спокоен и сладкодумен и до края на деня с него убедихме тридесет мъже да дойдат с нас. Това не бяха кой знае колко хора, но на фона на мрака и апатията, тези тридесет души бяха огромен успех. Все пак предупредихме всички жители да се подготвят за бягство и до колкото разбрах, по-късно някои бяха започнали да събират по-важния багаж.

Това, което бяхме намислили, трябваше да го направим тази вечер, защото на следващия ден щеше да бъде късно. Някак си, по някаква необичайна логика "ренесансовите сатанисти" успяваха на научат кой им готви война и нощем, по тъмно, те нанасяха своя отведен удар - така, както сториха със семействата и домовете на Кольо Орела, Пенчо Попарата и Симо Антоу.

Калчо Малиничов ми разказа следното, говорейки със своя научно-интелигентен стил, типичен за някои знатни съсловия на нашето общество:

– Еретичната организация „Ордена на ренесансовите сатанисти“ има дългогодишна история, която не е описана в нито един учебник, в нито една книга, в нито един съхраняващ се в архивите документ. В по-ранни писмени сведения, когато думата „ренесанс“ не е имала това значение, те били просто

„Членовете на Пизанския орден“, по-късно изразът „ренесансови сатанисти“ бил заменян с известните „тамплиери“, „масони“, „йезуити“ или „езичници“, а в още по-съвременните исторически писмености – просто със „сатанисти“. Даже в някои архивни писания, съхранявани в Британския музей, Лувъра или Пражкия исторически музей, лесно може да бъде видяна поправката – около някои от тези слова фонът е по-светъл и разстоянието до съседните думи е значително по-голямо от нормалното. В други книги необяснимо са изтрити абзаци, а някъде дори липсват цели страници. Това го видях лично с очите си, при многобройните си ходения в някои от тези красиви музеи. Мисля, че за промените в историята са виновни военните институции и техните секретни подразделения, както и някои държавни отдели, които от години изследват „ренесансовите сатанисти“ и според които никой и за нищо на света не бива да научава за скверните мероприятия на опасния култ.

Ние, тридесет и двамата мъже, бяхме определили среща в девет часа вечерта пред дома на Калчо Малиничов, намиращ се близо до централната зона. Нито един не измени на обещанието си и в девет и тридесет всичките тръгнахме с уверени крачки към хълма. Аз предупредих майка ми да бъде нащрек и при появата на опасност да се изнесе колкото се може по-бързо към гората. Майка беше жилава и здрава жена и затова вярвах, че ще успее да избяга или да се скрие от

внезапна опасност.

Аз и Малиничов решихме да бъдем най-отпред и първи да се срещнем с най-долната и най-отвратителна челяд на света, който обитавахме. В този момент не съзнавах дали решението ми е породено от някаква младежка смелост или по-скоро от неистово желание за отмъщение, но ако предварително знаех силата на това, срещу което трябваше да се изправя, никога нямаше да го направя по такъв безумен начин. Дори навярно щях да се откажа от нощната офанзива и да предпочета бягството. Защото в онази лунна нощ, майката земя, където сме се родили и израснали, която ни е хранила, пазила и дарявала с радостите и разочарованията на живота, ни показва най-изроденото, най-богохулното свое лице, като по този начин ни тласна завинаги да изгубим доверие в привидната идилична подреденост на заобикалящата ни Вселена.

IV

Всички имахме по едно шишенце светена вода, която Калчо бе приготвил специално за случая. Бяхме снабдени и с по един кръст, както и с по няколко скилидки чесън. Трима носеха пушки, а аз си бях взел клещи и остър нож, които щяха да ми потрябват по-късно. Тръгнахме като на парад през павираните, но тъмни и обезлюдени улички на централната част. Сградите, обсипани с многобройни скулптури или

картини на най-различни същества, чернееха и се извисяваха като огромни паметници. Настроението беше потискащо и тягостно, почти никой не обелваше дума, всеки бе навел глава и потънал в тревоги, следвайки неначертания ни план.

Когато пресякохме пазарния площад, до ушите ми достигнаха слаби и заваляни звуци, идващи от катедралата. Погледнах към нея и видях мрачния ѝ силует, осветяван само от пълната луна. Входната врата бе отворена и плътна тъмнина бе превзела вътрешността ѝ.

Минахме по красивия старинен мост и се озовахме в реставрирания преди няколко години възрожденски квартал. Вече чувствахме осезаемо тежестта на надвисналата атмосфера, на красиво обновените, но пропити с тъмна злоба къщи. Тесните стръмни улици ни отведоха до малък калдъръмен мегдан, от който започваше гората от голи дървета, чиито назъбени клони изглеждаха призрачно на фона на сивкавото небе. Извадих клещите и започнах да режа телената мрежа. Ние, естествено, можехме да минем от другата страна на хълма, където нямаше мрежа, но тогава щяхме да загубим най-малко един час, а времето ни бе ценно. След няколко минути цяло парче падна на земята и в мрежата се оформи голяма дупка.

Входът към ада се отвори.

Беше тихо като в рог. Не се чуваха нито врабчетата, нито жуженето на вятъра, нито шумоленето на клоните. Гората изглеждаше мъртва и от никъде не се забелязваха признаци на живот. Движехме се бавно и предпазливо, като се оглеждахме на всички страни. Луната огряваше повърхността

на земята с бледожълтия си диск, показващ се измежду голите клонаци.

Наклонът, който на някои места бе доста стръмен, както и неистовото безсилие, което ни бе обзело, си казваха думата, и още на десетата минута ние спряхме да починем. Всичките тридесет и двама човека седнахме на гола равна повърхност, дишайки учестено и задъхано, като под нас редом с пръстта, се стелеха изгнили и смачкани от влагата листа. Свежата хлад на нощта ни поразведри и след малко отново се изправихме и се приготвихме да вървим.

И точно в този момент ГРУБ И ДРЕЗГАВ ЗВУК разцепи тишината!

Двама от нас тръгнаха панически назад, а другите се заковаха на място. Аз стоях без да мърдам, като се вирах в тъмнината между дърветата. Не улавях никакво движение, макар че звукът изглежда идваше отблизо.

– Хайде напред! – Калчо Малиничов бе застанал пред нас и смело и подкани да продължим.

Тръгнах пръв след него, другите покорно ни последваха. С всяка следваща стъпка напрежението се засилваше. Неизвестният звук ме плашеше силно, плашеше и всички останали, макар че дочух отзад как се прокрадва мнението, че това е било някое диво животно. Може и така да е било, това би било напълно обяснимо, но аз се съмнявах силно в истинността на тази теория. В пустата и лишена от красота гориста местност, освен нас, нямаше други живи същества – нито мухи, нито насекоми, нито щурци, нито кръжащи птици. Единственото, което се усещаше все по-осезаемо, бе

надвисналата сянка на заплашителната и враждебна енергия.

Виждах гърба на Калчо Малиничов, който крачеше доста самоуверено, носейки малката си чанта с „боеприпаси“. Аз плътно следвах смелия професор, като от време на време опипвах джобовете си, уверявайки се, че клещите, ножът, светената вода и чесънът са на мястото си. Кръстът беше закачен с една поморка на шията ми и засега нямаше опасност да го изгубя. Зад мен чувах многобройните и равномерни стъпки на съседяните ми.

Изведнъж Калчо спря рязко и извика нещо неразбираемо! Аз се блъснах в гърба му, после погледнах напред и... писъкът от гърлото сам излезе, породен от инстинкта за самосъхранение, който все пак ме спаси от огромния потрес, който трябваше да изпитам. Почувствах само как космите по цялото ми тяло настръхват, как кожата ми изстудява и се стяга. Защото пред нас стоеше СКЕЛЕТ! Истински човешки скелет, който противно на всички общоприети норми и на всякаква научна логика приближаваше с бавни крачки към нас. От към него се чуваха звуци от щракане на кокали, последвано от слабото шумолене при придвижването им по изсъхналата пръст. И въпреки, че бях свикнал с проклятието на Карстфур, с ходещите мъртвци и духовете, този движещ се в изсъхналата гора скелет ме уплаши изключително много! Може би защото едва тогава осъзнах, че ужасът е истински, а не игри на съзнанието

или халюцинации.

Калчо тръгна напред, като мина спокойно до ходещия скелет, който продължаваше да се рее некоординирано. аз последвах професора, профучавайки бързо покрай мътвеца, стараейки се да не поглеждам към него. После се обърнах назад, за да видя останалите другари, които също като нас преминаха плахо около тази страховита съвкупност от кости. Всички бавно тръгнахме към върха, където кулите на манастира вече се извисяваха застрашително над оголените корони на дърветата.

Съзнавахме, че пътят ще бъде осеян с много препятствия, кошмари и отблъскващи видения. Но знаех още, че ако самите ние не бяхме решили да се изправим срещу тях, независимо от огромния риск и минималните шансове за успех, нямаше кой друг да го направи. Защото никой не вярваше или не искаше да вярва на това, което се случваше в Карстфур. Може би, породени от безсилието си, институциите просто отказваха да окажат помощ, предпочитайки всичко да се забули в короната на неизвестността и обричайки на бавна смърт нас, пряко свързаните с нещастното село. Именно затова беше жизнено важно да направим този ход, без значение какви опасности щяха да последват.

По-нагоре отново седнахме върху земята, смълчани и плувнали в собствените си разсъждения. Най-хубавото беше, че бяхме доста хора и така се чувствахме по един или друг начин защитени. Луната тук се виждаше много добре, като лъчите ѝ галеха меко и осветяваха с приказен тон лицата ни.

Вълни от тежки предчувствия се опитваха да си проправят път в мислите ми, но аз успях да ги потисна, затваряйки ги дълбоко в тъмните дебри на моето подсъзнание. Трябваше да бъда силен, не биваше да се давам на страха и паниката! Знаех много добре, че това би се оказало пагубно за мен.

Наклонът ставаше все по-полегат, а това безспорно означаваше, че бяхме близо до манастира. Над нас се виждаха звездите, закриляни от ореола на пълната месечина, а отзад, като далечни светулки, проблясваха оскъдните сияния на газовите фенери, осветяващи къщите и обществените сгради на Карстфур. Настроението бе ужасно, усещах огромна тежест в гърдите си, ръцете ми вече трепереха, а краката ми бяха отмалели и отслабнали. Движех се бавно, редом с другите, а дишането ми бе на пресекулки.

Странно е, че дори и след толкова години аз си спомням твърде добре тези препятствия, които изглеждаха като лек полъх в сравнение със злощастните удари, връхлетели ни след изкачването на върха. Когато дърветата свършиха и теренът стана равен, всички спряхме изведнъж и се вторачихме напред. Пред нас се разстилаха тъмните, мрачни и враждебни сгради на „Сборището на ренесансовите сатанисти“!

Бях идвал тук преди три години, но едва сега забелязах злокобното величие, излъчващо се от този голям и неприветлив комплекс. Зданията бяха общо три на брой – две от тях бяха огромни и продълговати по форма, със скосени покриви и колосални по размери куполи в краищата им, а третото бе доста високо и приличаше на готическа катедрала,

като мрачната ѝ кула се извисяваше гордо над цялата околност. Безброй фигури на митични създания украсяваха прозорците, множество тъмни колони се издигаха и подпираха надвисналите над тях капители и сводове, по които бяха изографисани сцени на жестоко насилие, а балюстрите по малките тераси около прозорците имаха странни несиметрични форми, хармонизирани в някаква дяволска подредба. Злостна и злъчна сила извираше от черните стени, а откъм тъмните прозорци и страховитите кули се таеше атмосфера на гибел. Вълна от неистово напрежение премина през всички фибри на тялото ми, защото самият вид на тези постройки всяваше ужас и неприязън.

Никой не можеше да каже колко време останахме така, загледани в ширналия се пред погледите ни манастир, без да сме в състояние да вземем каквото и да е решение. Знаех само, че трябва да влезем и с оръжията, с които разполагахме, да нападнем смело противника. Но все още нито един не се наемаше да направи тази жизненоважна крачка, с която да даде началото на великата битка.

Отвътре се чуха звуци! Това бе човешки говор! Звуците бяха слаби и неразбираеми, но не можеха да бъдат объркани с други.

Бай Петко Диков, един от въоръжените с пушка, пръв тръгна напред. Едва тогава забелязах входа на манастира, който се намираше доста встрани и представляваше голяма метална врата, украсена с много железни орнаменти и спираловидни извивки. Тя бе открехната леко, сякаш

пригответена за неканени, но очаквани гости.

Сетне всички влязохме един по един в калния, лишен от всякакви наченки на растителност двор. Първото, което направих бе да погледна мястото, където бяха заровени убитите сатанисти и едва не изгубих разсъдък от гледката, появила се пред очите ми в тази слабо осветена от земния спътник нощ. Гробовете бяха изровени, а камъните, указващи местоположението на всеки един от тях – обърнати и разпилени напосоки. Отвътре човешките гласове ехтяха все по-силно, и макар че все още бяха неразбираеми, вече придобиваха форма, ритъм и звучност. Бръкнах с треперееща си дясна ръка в джоба и извадих малкото шишенце със светена вода, а с лявата хванах висящия на шията ми кръст. Това до някъде ме успокои и аз безропотно последвах групата, която бавно се придвижваше към входа на една от сградите.

Влязохме в тъмен и тесен коридор. Калчо Малиничов мушна ръка в раницата си, извади кибрит и газов фенер и след малко тъмното помещение вече бе осветено. Коридорът беше прав и дълъг, като от двете страни имаше врати за килиите. По дължината на стените бяха изрисувани картини с ликовете на безпощадни зверове, изпаднали в дива ярост. Гласовете, идващи от другия край сега звучаха по-отчетливо, Думите бяха произнасяни бавно, с равномерен тон и наподобяваха онези проклетия, които така дълбоко се бяха

запометили в душата ми когато преди три години на същото място наблюдавах изпълнението на смъртните присъди, и които преди това бяха съживили малкия Калчо.

– Вземете кръстовете, чесъна и светената вода – тихо прошепна Калчо Малиничов и аз усетих в гласа му вибрациите на страха.

Бръкнах в малката си чанта и извадих скилидките чесън. Пред мен няколко души бяха насочили пушките си и бавно, с тихи дебнещи стъпки се насочваха напред, водени от променливата светлина на газовия фенер. Когато достигнахме края на коридора и зърнахме помещението, появило се пред погледите ни, ние останахме като замаяни. Намирахме се в гигантска зала с високи стени и огромни островърхи прозорци. Електрически лампи осветяваха всичко и по стените и куполообразния таван се виждаха безброй фрески, изобразяващи гротескни и кървави сцени.

Калчо Малиничов закрачи навътре, като държеше кръста пред лицето си, тримата с пушките го последваха, а след тях тръгнаха други пет души. И едва когато погледнах напред, видях накъде се бяха насочили.

В далечния край на залата, плътно до отсрещната стена, десетина човека или по-точно – човекоподобни същества, – се бяха хванали за ръце и, наредени в кръг, изричаха странните непознати думи. Зад тях, закачени на огромни куки, висяха пет почернели от разлагане човешки трупа. Вероятно огромното душевно напрежение, съчетано с неминуемото възхищение, което изпитах при вида на огромното помещение, бяха оказали влияние върху възприятията ми и

аз забелязах съществата едва сега. Обаче именно този мигновен трепет и това непредвидено забавяне спасиха живота ми, понеже със сигурност щях да тръгна заедно с Калчо и останалите герои към това необмислено нападение. Защото пред очите ми се случи нещо, което потуши завинаги мотивация ми и желанието за бунт.

Десетте същества продължаваха да изпълняват странния си ритуал и сякаш не забелязваха тръгналите към тях деветима души. Тримата оръженосци взеха пушките, насочиха ги напред и стреляха!

Създанията се раздалечиха и започнаха да се гърчат, но вместо да паднат на земята, тресящи се от предсмъртна агония, те се изправиха рязко и тръгнаха към другарите ми. Калчо насочи кръста към тях и се провикна:

– В името на Бога отстъпете! Бог е с нас и ни закриля от Сатаната! – след това извади шишенце със светена вода и ги напръска.

Този акт стъписа съществата, но състоянието им трая по-малко от секунда, след това те отново поеа напред. Сцената се разиграваше далеч от очите ми, аз все още не виждах лицата на неприятелите, които донякъде приличаха на хора, но в движенията им имаше нещо неземно, изродено. Едно от тях доближи плътно смелия професор, замахна силно и... ГЛАВАТА НА КАЛЧО МАЛИНИЧОВ СЕ ОТДЕЛИ ОТ ТЯЛОТО МУ, след което тупна на земята. Обезглавеният труп стоеше изправен около секунда-две и кръвта му заизвира като фонтан, сетне краката му се сгънаха и той се свлече на земята, продължавайки да се тресе от остатъчни конвулсии.

Внезапен прилив на страх и безсилие ме обзе в този момент и аз изпаднах в нещо като делириум! Наблюдавах как съществата убиваха жестоко един по един моите другари, но не бях в състояние да възприема случващото се. Враговете вече приближаваха към мен, оставяйки зад гърба си плувналите в кръв хора. Те идваха и аз с ужас наблюдавах прокажените им тела! Лицата им бяха черни, пропити от кръв, месести, грубовати, с крива и неправилна форма, очите им – втрещени и излъчващи неистова злоба, ръцете им – тънки и кокалести, а походката им – изкривена и демонична. Едни от тях бегло наподобяваха някои от седмината сатанисти, а в други успях да разпозная част от изчезналите мои съселяни. Лъхна ме противна миризма на гнило, но вцепенението ми бе толкова голямо, че аз не успях да помръдна от мястото си.

Глас зад мен, изричащ „тръгвай“ и здрава човешка ръка, хванала ме за рамото, ме извадиха от състоянието на транс. Тогава усетих истинската сила на това, което се случваше. Аз се намирах в „Сборището на ренесансовите сатанисти“ заедно с още тридесет и един мои съселяни и преди малко девет от тях, заедно с организатора на офанзивата – Калчо Малиничов, – бяха убити по изключително жесток начин. Почувствах се безнадежден, обречен, победен.

– Тръгвай бе, момче! – един мой съселянин, бай Горан, ме хвана за рамото и ме повлече към изхода. Извърнах глава, погледнах назад и видях как зверовете разкъсват няколко от изпадналите в шок мои другари. Кръвта шуртеше навсякъде, а изродените същества я пиеха със стоическа наслада.

– Не се бави бре, човече! – викаше бай Горан, като ме дърпаше с всички сили.

Аз отвърнах глава от злокобната картина и побягнах към тъмния и дълъг коридор, водещ към изхода. Покрай мен се чуваха забързани човешки стъпки и уплашени крясъци, което означаваше, че и други от нашите са спасени. Казах си, че не трябва да мисля за случилото се, а да търся начин да изляза от тук. Вече не усещах хватката на бай Горан, той явно се бе отказал да ме тегли и бягаше с големи крачки напред. Тичайки в мрака, се блъснах в стената и паднах на земята, но не усетих болка, защото потресът беше много голям и притъпяваше действието на сетивата ми. Станах набързо и продължих да тичам слепешком, към спасението!

Видях луната, подаваща се през малко прозорче в горната част на стената, и свих вляво. Пред мен някой отвори вратата и аз излязох от сградата заедно с още няколко души. Лунните лъчи светеха доста силно и аз обхващах с поглед цялата местност отвън. Забелязах, че до мен стоят поне петнадесет човека, спасили се от кървавото настъпление на "ренесансовите сатанисти"!

Чухме шум зад нас и когато обърнахме глави, видяхме как черните същества излизат от вратата, по която преди секунди минахме ние! Понечих да тръгна напред, но се заковах на място, защото и от тази посока идваха уродливи създания. След секунди вече бяхме оградени от всички

страни!

Противната миризма на мърша стана непоносима, а грозните физиономии на зверовете всяваха апокалиптичен ужас. Почувствах как пипалата на отчаянието отново ме обземат, как прегръдката на паниката става все по-здрава, все по-силна. Съществата се хванаха с лепкавите от разложението ръце и с дрезгави гласове започнаха да изричат до болка познатите ни древни проклетия, с които извършваха дяволските си ритуали:

– Гдeг, бдаб, хтерес хтуес! Осуд охталиган гшег фтер! Сатана мустахаб корир делиб! Аравреду, вбещин агот топодур!...

Няколко от нашите се хванаха за коремите и се сгърчиха в болезнена агония!

– ...Схедир ренесанс отух птолу! Асуматх агот росипгон птолу!...

Те паднаха безчувствено на земята, а от устите им потече кръв. Още няколко човека тупнаха върху сухата пръст, като по лицата им се изписа неопишуема болка. Аз усетих много силно стягане в гърдите, сякаш ме бяха вързали с дебело въже и затягаха примката. Виждах един единствен път към спасението и осъзнах, че трябва да действам бързо. Извадих шишенце със светена вода и пръснах към едно от гнусните чудовища. Течността опари съществото по лицето и то пусна останалите две, хващайки се за болезненото място! Тогава се втурнах покрай ранения звяр и си проправих път напред и надолу - към гората, към Карстфур, към спасението! Тичах с всичка сила, като крещях несвързани думи, но накрая се

спънах в един храст и се озовах върху прашната камениста земя.

Лежах на твърдата почва, опитвайки да вляза в ритъм. Но единственото, което чувах – по-скоро в съзнанието, от колкото в ушите ми – бяха далечни, но силни гласове. Сигурен бях, че това са проклятията, изричани от приелите демоничен вид "Ренесансови сатанисти":

– ... фепер осег, агод птолу! Дирлиб ренесанс, хтерес хтуес! Истпес, охталиган гшег бдаб...! – гласовете летяха в тишината. Чувствах как те ме грабват и ме пренасят някъде далеч, отвъд безкрая.

– Борисе, стани! Борисе, чуваш ли! – някой ме разтърсваше силно. Отворих очи и зърнах петима от моите другари – бай Горан, Вичо Стоилов, Кимон, Станко и Рафаил Рогата.

– Айде, Боре, да бегаме! Ония убиха сички, само ние останахме! – говореше разпалено Вичо Стоилов.

– Тръгнахме по тебе когато блъсна оная гад! Сега трябва да бегаме бързо! – намеси се Кимон – Айде ставай, Боре, и да бегаме!

Аз се изправих и, накуцвайки, тръгнах с тях. Зад мен продължаваха да се ехтят гадните, проклети и все по-набиващи се в мозъка ми гласове:

– ...фосод ехер гдаг ренесанс! Дирлиб мустахаб аго пуцез! Ивдиба удо гшег устаг...!

Тичах надолу по инерция, краката ми бяха отмалели, а силите ми - изцедени. Заедно с мен, запъхтени и разбити от

неизмеримия стрес, бягаха малцината ми съратници. Виждах между дърветата оскъдните светлини на селото, но те все още ми се струваха далечни, недостижими.

Земята изригваше пред нас и от нея се подаваха черни и противни същества, приличащи на онези горе, разлагащи се човешки глави мърдаха по сухата пръст, злокобни звуци огласяха ширналата се гора, но ние не спирахме да бягаме. Опитвахме се да не забелязваме тези препятствия, бяхме преживели твърде много, за да се вцепеняваме от тях. Единственото, което трябваше да направим, бе да се доберем до селото.

Блъскахме се в дърветата, спъвахме се в неравностите и изсъхналите храсти, но веднага се изправяхме и продължавахме да тичаме. Аз не усещах болка, нито някакво телесно неразположение, бях се отдал единствено на борбата за оцеляване.

Карстфур бе близо, съзрявах първите къщи, осветени странно от бледожълтата светлина на месечината. Виждах и изрязаната от мен дупка в телената мрежа. Още няколко крачки и щяхме да се измъкнем.

Проврях се през отвора и усетих под краката си неравния твърд калдъръм на малкото площадче. Вече бях извън злокобната гора, вече се намирах в Карстфур! Спрях, обърнах се и забелязах, че петимата мои приятели стоят до мен. След това се строполих върху един камък и задишах със силно и неравномерно хриптене, поемайки дълбоки глътки хладен въздух. Гореща пот се стичаше по лицето и дрехите ми. Наведох глава и я обхванах с шепи, опитвайки да не мисля за

случилото се горе. Но това не се получава, защото до възбуденото ми съзнание долиташе полифоничната феерия от граещите, безумни и проклети звуци, издавани от свирепите чудовища, обитаващи „Сборището на ренесансовите сатанисти“.

Силен вик ме извади от унеса – това бе гласът на Рафаил Рогата! Отворих очи, погледнах към него и видях, че стреснатият му поглед сочи към селото. Започнах да се вирам напред, за да разбера какво е привлякло вниманието на моя приятел и... изведнъж застинах от внезапния ужас, който ме връхлетя със силата на изригващ вулкан!

В първия момент някаква мисъл се мъчеше да проникне в съзнанието ми, а именно – всичко е нереално и е плод на някакъв налудничав стрес, но въпреки че наистина исках и се надявах да е така, за огромно мое съжаление, се наложи да я игнорирам. Защото навярно и при най-кошмарните ми сънища или при най-черните ми представи за бъдещето, предвид тежкия и изпълнен със стрес мой живот, не смеех да помисля, че очите ми ще станат свидетели на нещо подобно. Дори и в най-страховитите разкази на Едгар Алън По, и в най-мрачните картини на Франциско Гоя или Йеронимос Бош няма нищо толкова брутално, за да може да бъде сравнявано с онова, което приближаваше към нас.

Отначало видях белезникав лъч високо над мен, идващ навярно от манастира и насочен към върха на катедралата, извисила черната си кула в средата на площада. От самата

катедрала се показваше друг лъч, отиващ към малкия хълм с изгорялата Колбова къща. А отсреща, в подножието на хълма, където беше гробището, се случваше нещо неописуемо, нещо изключително зловещо, изродено и гнусно, което умът ми все още отказваше да приеме в истинските му стойности! Там, в този осквернен от злите сили некропол, на светлината на призрачната луна видях ясно как ОГРОМНИ ОРДИ ОТ МЪРТЪВЦИ ИЗЛИЗАТ ОТ ГРОБОВЕТЕ СИ и се стичат като черна лава по тъмните улици на селото! Възкръсналите се придвижваха с разкривените си, патологични, пъплещи походки, подреждайки се в някаква пъклена закономерност, завземайки бавно и методично всяка една уличка, като лека по лека приближаваха централната зона. Чувах отчаяни човешки стонове, наред с чупене на стъкла и разбиване на врати. Откъм катедралата се извиваше грозна мелодия, която сякаш теглеше и приветстваше мъртвците да пристъпват все по-напред, а някъде зад нас, където трябваше да се намира Сборището, продължаваха да ехтят злокобните, убийствени и магьоснически слова, извисяващи се като гибелна тягост над цялата гротескна епопея:

– ...Фтогул усек гдефтон удур! Агот гдeг усед офталиган гшег! Загур птолу есаг бдаб...!

Това бе прекалено абсурдно, прекалено потресаващо! Сякаш адът бе слязъл на земята и светът се пържеше в капана на „свещената война“. Чувствах как ритъмът на сърцето ми се усилива неимоверно, как въздухът не достига за да напълни дробовете ми, как ноктите на слабостта ме поемат и ме

пренасят в дебрите на умопомрачението. Една мисъл ме изтръгна от безпомощното положение, в което бях изпаднал. Тази мисъл бе: „Майка ми“! Тя беше сама в къщи, беззащитна, изоставена, безсилна. Аз хукнах по една тясна и стръмна пътечка, блъскайки се в стените на старите къщи. Чух да се крещи името ми и това навярно бе някой от моите другари, обаче стремежът да достигна до моя дом силно надделяваше над здравия ми разум.

Пресякох реката и се озовах на площада. От катедралата звучеше странната, груба и обладаваща музика. Тя долиташе до ушите ми, опитваше да пробие мислите и да изпълни съзнанието ми. Вдясно от мен долетяха силни човешки писъци и аз се обърнах в тази посока. Няколко мъже по долно бельо се стремяха безрезултатно да спрат прииждащата тъпа мъртъвци, но уродите ги обезглавяваха и разкъсваха по невъобразимо жесток начин. Тръгнах към дома ми, като кривнах по една малка уличка, за да не попадна под лапите на изчадията. Тичах като луд, молейки се единственият ми родител и жив роднина да е незасегнат от застрашителната и настъпваща напасть.

Блъснах се в някаква бала със сено и сухата трева се разпиля по пътеката, но бързо се окопитих и продължих напред. От всички страни ехтяха звуци от чупене на различни предмети, безпомощни човешки викове и отчаяни резове на животни.

Щом завих по друга тясна улица, изведнъж пред мен изникнаха десетина ВЪЗКРЪСНАЛИ ТВАРИ! Дрехите им бяха мокри, кални и скъсани, а косите им – сплъстени и

мазни. Телата на някои бяха напълно разложени и на мястото на главите се белееха черепите им, на други кожата им бе тъмна и сгърчена, лицата им – озъбени и извити в смъртно-усмихнато изражение, а при трети самите глави липсваха върху раменете. Мъртъвците приближиха до мен и ме наобиколиха; сякаш и този път инстинктите ми заработиха и аз набързо напипах другото шише със светена вода, отворих капачката и опръсках един от тях, миг преди да ме хванат с кокалестите си ръце. После побягнах назад и свих по друга пътека.

Излязох на главната улица и тръгнах към нас. Шосето бе относително спокойно, но се чуваха писъци и блъскания откъм някои от къщите. Няколко човека излязоха от домовете си и се втурнаха надолу, към реката и голото било. Виждах моята къща и там засега всичко изглеждаше спокойно, даже зърнах уютната светлина на газовата лампа, идваща откъм прозореца. Затичах се и спрях точно пред нея. Ала когато погледнах през светлия, но счупен прозорец и съзрях случващото се вътре, аз рухнах психически, смазан и отдаден на безсилието.

На оскъдната светлина видях как **НЯКОЛКО ЧУДОВИЩНИ ТВАРИ ДЪРЖАТ ВИСОКО МЪРТВАТА ГЛАВА НА МАЙКА МИ И НАВЕДЕНИ ПОД НЕЯ ПОГЛЪЩАТ ЖАДНО КАПЕЩАТА КРЪВ!** Лицата им изразяваха див варварски бяс, очите им олицетворяваха цялата ярост и злоба на света, а кръвясалите им усти мляскаха бездушно бляскавата живителна червена течност! По-навътре други се бяха скупчили и разкъсваха падналия и окървавен

неин труп. Почувствах, че сърцето ми няма да издържи на напрежението и аз се отдадох на истерията:

– Неееееееееееее! – крещях отчаяно, чувствайки как звездното небе пада върху главата ми.

– Неееееее, майкоооооо! – краката ми се подкосиха и аз се строполих на земята.

– Неееееее, майкоооооо! – гласът ми бе загрубял и се губеше в риданията, разтърсващи ме като удари с чук.

Тъмнината бе навсякъде – мрачна, зловеща, разсичана и раздирана от безпомощния ми рев. Светът изчезна в дълбините на здрача, а обезверените викове, които издавах, сякаш отлетяха далеч, далеч в безкрая. Остана само тишината, тази черна тишина на безсъзнанието и избавлението.

– Борисе! Борисе! – някакъв глас ме изтръгна от припадъка и ме накара да отворя очи. Двама души с изплашени изражения ме теглеха нанякъде. Споменът от преживяното ме удари като мълния и аз отново изкрещях панически! Един от двамата натисна устата ми с ръка. Изправих се и погледнах към мрачната улица, осветявана единствено от луната. Недалеч от нас съзрях прииждаща глутница мъртви създания, идващи с бавни, изродени крачки към нас. Аз скокнах, тласнат от някакъв вътрешен импулс, и побягнах по стръмните пътеки, водещи извън селото.

Видях, че пред мен крачат моите спасители – двама съседни от близките къщи. Пресякохме долината и тръгнахме

към голото и полегато било, зад което се чернееше гъстата гора. Забелязвах как и други хора бягат нагоре, за да се избавят от това осквернено, обзето от богохулни сили селище. Сърцето ми се тресеше в гърдите, но аз не спирах. Тичах, въпреки че краката ми отмаляваха, тичах, макар ръцете и главата ми да бяха клюмнали безпомощно - но съзнавах, че трябва да се махна, да се спася, да избягам.

По някое време, отпуснат и изтощен от умора, аз достигнах гората. Усетих чистия и хладен въздух, почувствах лекия повей на ветреца и чух слабия шум на боровите листа. Облегнах се на едно дърво и бавно се свлякох на земята. Дишайки дълбоко, се обърнах назад и насочих поглед към прокълнатото родно село. Дочух отново грозните ритмични проклетия, издавани от "ренесансовите сатанисти", до ушите ми дойде и страховитата съблазняваща музика от катедралата, звучаща зловещо сред какофонията от безбройни писъци на обикновените мирни карстфурчани. Изправих се и тръгнах смело навътре, в тъмната сянка на гората. Чувствах как угнетяващата тегоба бавно се изтръгва от съзнанието ми, как товарът от гърдите и плещите ми постепенно олеква. Стараех се да не мисля за случилото се, да не правя равносметка на събитията, крачех с бавни стъпки покрай гъстите дървета освободен от напрежението и понесен от красивите криле на спасението.

V

В студената сутрин на десети март, малко преди оранжевите лъчи на слънцето да се покажат над хоризонта, аз се добрах до село Салаш. Бяла слана бе покрила първите зачатъци на зелена трева, а слаб леден ветреца идваше откъм слога, образуван от задните стени на Салашката гора и Ведерник, показвайки още по-отчетливо пълния противовес между топлата лунна вечер и хладната мразовита сутрин. Студът, съчетан с влагата ниско над земята, придаваха особено очарование на изгрева, който отново предвещаваха слънчев и хубав ден.

Единствен аз, сгушен в оскъдните дрехи върху себе си, се бях настанил на една пейка на площада и кротко очаквах съдбата си. Около мен селото се събуждаше за новия ден и много хора се запътваха към работните си места, намиращи се в многообразието от работилници, бакалници, магазини и учреждения. Не виждах нито един карстфурчанин – може би избягалите са поели по други пътища, в други села или други части на Салаш.

Мъж и жена на възраст около четиридесет се приближиха и ме погледнаха със съчувствени очи. Жената заговори с нежен глас:

– Откъде си, моето момче?

– Карстфур... – едва процедих през устни. Силите вече ме бяха напуснали.

– Ела с нас – мъжът ми подаде ръка и ме вдигна, а след това двамата ме заведоха у тях.

Мъжът и жената, които бяха съпруг и съпруга, се оказаха много гостоприемни хора и решиха да се грижат за мен,

докато се възстановя от преживения стрес. Бяха чули за нещо страховито, случващо се в Карстфур и ме разпитваха доста, но аз не им разказах нищо, защото не исках да се връщам към онази ужасяваща нощ, отнела толкова много от психиката и разума ми. Домакините не ме притискаха, очевидно разбираха как се чувствам и каква мъка би ми причинило такова споделяне.

След пет дена се свързах с приятел от ученическите ми години, който работеше в града, и той ми намери работа в една грънчарска работилница. На сбогуване поблагодарих на великодушните домакини и с обещания някой ден да се върна за да им се отплатя за услугата, аз поех по пътя към Белоградчик.

Живеех при приятеля ми, работех усърдно и двамата с него редовно плащахме квартирата ни. Но на първи май, малко след като си тръгнах от работа, пред мен спря военна кола и от нея слязоха двама униформени.

– Вие ли сте Борис Филипов Андреински? - попита единия.

– Аз съм – отвърнах.

– Последвайте ни.

Откараха ме в София, в една кантора, където подписах клетвена декларация, че няма да разказвам какво се е случило в Карстфур, също така да и не споменавам нищо и на никого за "ренесансовите сатанисти" или Сборището. В замяна на моето мълчание, те ми осигуриха безплатно следване във Военната академия, прилична студентска стипендия и голям новопостроен апартамент в централната зона на София,

свързан с електричество и снабден с радиоприемник. Военните бяха изключително мили, даваха ми всичко, от което се нуждая и се грижеха за мен като за глезена рожба.

След завършването на академията ми осигуриха жилище и работа като военноотчетник в развиващия се добруджански град Генерал Тошево. Там се устроих добре, ожених се за прекрасна съпруга и създадох семейство с две момчета, които в последствие също си уредиха живота. И всичко това ми бе дадено заради мълчанието, което трескаво спазвах.

До тези дни!

До преди да започна моята история!

Шестдесет и седем години след ужасните събития и шест дена преди да се наема да напиша тази изповед, аз чух страшната диагноза от лекаря ми. Оставаха ми броени дни живот. Броени дни, през които колкото и егоистично да звучи, трябваше да намеря начин да се освободя от тежестта в душата ми, раздирала ме толкова години. Но преди това изпитах нужда на всяка цена да видя за сетен път моето село.

Същата вечер, след като лекаря ми съобщи за болестта, аз наредих на малкия ми син да се качим в колата и да ме закара до родния белоградчишки край. Той покорно се зае да изпълни изконното ми желание и на другия ден сутринта ние вече се носехме по шосетата, свързващи двата отдалечени района.

Откакто избягах от Карстфур, аз узнах много малко за

селото. Научих, че то е изтрито от всички карти на България. Така и не видях никой от спасилите се мои съселяни, знаех само, че военните пазили зорко злокобната местност, като поставили бариера и патрул, който не е трябвало да пуска никого, както от едната така и от другата страна. Но до колкото разбрах, след падането на комунизма, всичко се успокоило и военният патрул бил премахнат, защото държавата нямала възможност да отделя пари за такъв тип секретни операции.

Година след моето пенсиониране, аз се сприятелих с един човек, работещ в контраразузнаването. С него поддържах силна приятелска връзка и той ми даде всичките секретни сведения за Карстфур и „Ордена на ренесансовите сатанисти“, които приложих в началото на историята ми.

Пристигнахме в Белоградчик през ранния следобед, където обядвахме в местна кръчма, след което поехме по пътя за целта ни. Половин час по-късно вече се намирахме между селата Салаш и Куцаровци, откъдето започваше разбития път за Карстфур.

Минахме край ръждивата бариера и тръгнахме към гората, където пътеката правеше тесен пролог между гъстите дървета. Мощната „Тойота“ едва смогваше да се задържа върху неравното шосе. Колкото повече приближавах моето родно село, толкова по-учестено биеше изтощеното ми от годините сърце. Ситни капчици пот се появиха върху лицето ми, аз се вдървих и разтреперих от появилото се душевно

напрежение.

– Татко, добре ли си? – попита синът ми, който все още не разбираше къде искам да отида и ме гледаше със съмнителен и съжалителен поглед.

– Добре съм, момчето ми. Давай напред.

Гората свърши и ние се озовахме в огромна гола местност, пълна с изгнили части от дървета. След това пред погледите ни се появи моят Карстфур – мрачен, черен и зловещо скътан в неприветливата котловина между Салашката гора и Ведерник. Тягостната атмосфера и адската сянка на печал отново ме завладяха, но аз знаех, че не бива да се отказвам от стремежа си. А синът вече ме поглеждаше с голяма доза подозрителност.

Придвижихме се покрай грозните руини, останали от къщите на Пенчо Попарата и Симо Антоу и аз по навик погледнах към близкото хълмче, в чиято основа се простираше страховитото и плувнало в морето на злъчната паст гробище, а на върха му като остри мемориали чернееха останките от дома на Кольо Орела.

И пътят в селото бе разбит, неравен, нямащ нищо общо с онзи от преди повече от шестдесет години – къщите бяха прогнили и порутени, а тук там се срещаше някой гърбав странник, който сякаш се сливаше с цялата прокълната идилия. Всичко бе тихо и смълчано, по калните дворове не се срещаха животни, по въздуха и земята нямаше насекоми.

Минахме по централните улици, които също изглеждаха пуси и унили. Великолепните сгради от моето детство сега олицетворяваха деградацията – прозорците бяха счупени,

малкото останали парчета стъкла – покрити с дебел слой прах, а долу магазините и занаятчийниците, някога звънливо посрещали клиентите си, сега зееха разбити. По земята, редом с изронените отломки от стените, се показваха части от фасадни елементи, фризове, балюстри, первази и други декоративни украшения.

Свихме към моята къща. Когато приближихме, аз помолих сина да спре пред нея. Той вече ме наблюдаваше с нескрита тревога и по погледа му разбихах, че желае да се махне по-скоро от тук.

Но аз не можех да си тръгна!

Не и сега!

Прозорецът бе счупен, също както си го спомнях последния път. Погледнах вътре и... духовете от миналото за секунди запълниха с цялата си сила съзнанието ми, все едно всичко се бе случило вчера. От внезапния порив на стрес, който изпитах с цялата му мощ, сърцето ми заблъска в гърдите. Вътре, легнал върху слой прах и покрит с огромно количество паяжина, лежеше пожълелия от времето ЧЕРЕП на майка ми, а встрани от него, заели странно положение, белееха другите части на обезглавения ѝ скелет. В този миг от недрата на паметта ми изникнаха множество спомени за моята майка, убита по особено коварен начин и останала непогребана на това враждебно място. Спомних си и за баща ми, който изчезна безследно, оставяйки мъртвите си кости неоткрити или (за разлика от майка ми) превръщайки се в свиреп, безпаметно чудовище. Искрено се надявам в близко бъдеще някое от моите деца, след като прочете историята, да

дойде тук и да свърши това, което няма да мога да сторя през този ден, а именно – да направи прилично погребение на моя родител, или поне на това, което е останало от него. Защото за момента това бе невъзможно.

Аз смутен отстъпих няколко крачки и се блъснах в единствения автомобил тук – този на сина ми. Той ми помогна да се кача в колата и след това заговори с напрегнат глас:

– Татко, трябва да се махнем оттук.

Не му отговорих нищо и двамата потеглихме.

На връщане минахме през площада и аз загледах злокобната катедрала, извисила се като черен обелиск над цялото село. Видях отсреща да сивее амфитеатралния и полуразрушен възрожденски квартал, над който започваше гората, съставена от грозни, стърчащи и изсъхнали от преди много години дървета. Не исках да поглеждам по-нагоре, защото вълните от суеверен страх вече преминаваха като електрически импулси през слабото ми тяло. Дадох знак на момчето ми да ускори скоростта, за да се махнем по-бързо от тук.

На излизане от Карстфур, при изкачването на голото било, малко преди разбития черен път да влезе в гората, аз помолих сина ми да спре. Оттук се показваше пленителна гледка към цялата околност и към една местност, към която всячески избягвах да поглеждам през краткия си престой тук.

Слязох от колата и, усещайки мръсния въздух, аз се изкашлях инстинктивно, но още не поглеждах към ширналата се котловина. Колкото и да го желяех знаех, че не мога да устоя на все по-напиращия стремеж да надзърна в онази посока. Бавно извърнах глава и отворих широко очи.

И за последен път в моя живот видях този мрачен манастир, наречен „Сборището на ренесансовите сатанисти“.

Огромните сгради и високите кули чернееха тайнствено, пленително, заплашително на фона на светлосиньото небе. Със своето неземно величие, със своята пагубна красота, те властно закриляха цялата котловина от позитивните и хармонични сили на доброто. Нима е възможно тази маскирана с красива архитектура обител да е скрила толкова притаена злоба и дебнещо проклятие в себе си, способни да затрият цяла общност от разумни хора и да я захвърлят в бездната на прокобата? Не знаей дали в оскверненото място още живееха уродливите и пропити с жертвена кръв същества, ако изобщо тяхното съществуване може да се нарече живот, но сянката на злото продължаваше да извира като мощен гейзер и да въздейства с титаничната разколна проникателност върху осъденото на вечни страдания землище. „Орденът на ренесансовите сатанисти“, това гротескно по своите мащаби сатанинско братство, убило толкова много хора по света, унищожило толкова много семейства и завладяло толкова много селища, все още битуваше тук под една или друга форма и погубваше малцината останали нормални живи създания.

Започнах да се задушавам от обзелото ме гигантско напрежение и свърнах глава. Потта, която набраздяваше преbledнялото ми лице, бавно се стичаше по ризата ми и образуваше мокри ивици. Отворих вратата на колата и с отпаднал глас подканих сина ми:

– Давай.

Превозното средство потегли по едва забележимата пътека и скоро навлезе в тъмната гора, изоставяйки завинаги здрачните земи на Карстфур.

Въплъщението на сатаната

Ухапването

Къщата се намираше на диво място, потънала в ярка тучна зеленина. Бенджамин я гледаше с любов и умиление, защото тя вече бе негова, само негова. Многобройните проблеми, свързани с покупко-продажбата на този имот, с оправянето на множеството документи за собственост, както и безкрайните чакания пред кабинетите на общинските чиновници, му бяха дошли в повече и той всячески се мъчеше да прокуди умората, обладала тялото и душата му.

„Една разходка сред природата би ми подействала добре“ – помисли си той и се отпусна върху मेкия стол.

Щеше да остане тук поне седмица, докато се отърси от всички емоции, последвали пенсионирането му. Като дългогодишен служител на полицията, той получи десет брутни работни заплати и с тях купи безценния имот.

И вече бе тук, сам, необезпокояван от никого. Наслаждаваше се на масивното двуетажно жилище, на двете череша, липата и огромния бор, които растяха в двора му, на плувналите в цветове градинки и ливадата, покрита с райграс. Всичко това бе негово притежание и на никой друг. Устата на Бенджамин се разшири в приятна усмивка, а очите му засияха от щастие, въпреки изтощеното му тяло.

Погледна красивата гора зад вилата. Една малка и едва

забележима пътека навлизаше всред величествените букове и се губеше в романтиката на тъмнината. Дъждовните облаци в небето придаваха мрачно очарование на дърветата, обливайки ги със студен сивкав оттенък.

Бенджамин тръгна към гората с усмивка на лицето, въпреки лошото време. Магията на спокойствието го бе завладяла и той чувстваше огромната разлика между забързания живот в града, съпътстван с множество проблеми и почти непрекъснато напрежение, и спокойната идилия, царуваща в тази приказна местност. Тревите, цветята и храстите тук бяха диви, естествени, в тон с цялата зелена околност, за разлика от градските им побратими, растящи по оскъдните паркове, подредени в строго определен ред. Въздухът ухаеше на природа и хармония, на свежест и красота.

Когато навлезе в гората, почувства хлад, който го ободри още повече. Небето, подаващо се между високите клони на буковете, осветяваше неравномерно твърдата почва. Нямаше никакви хора, никакви пейки, маркировки или изкуствени алеи, чуваха се само непримиримото пеене на птиците и шумът на листата, предизвикан от лекия ветреца.

Бенджамин спря, подпря се на едно дърво и задиша дълбоко. Усети как организъмът му се изпълва с голямо количество чист въздух, без бензинови пари, прах или други газове, замърсяващи околната среда.

Изведнџж долови движение зад себе си. Обърна се рязко и... нещо скокна към него и го УХАПА по ръката! Всичко стана за секунда и докато съзнанието на Бенджамин опитваше да възпроизведе това събитие, натрапникът изчезна безшумно в тъмните дебри на гората. Бенджамин погледна ръката си и видя огромна бразда, започваща от лакътя и завършваща почти до дланта. Кръвта извираше леко от нараненото място и той усети болка, примесена със сърбеж.

Тръгна на бегот към къщата. Раната бе голяма и трябваше час по-скоро да се промие и превърже, защото имаше опасност да се инфектира. Във вилата нямаше йод или спирт, но се намираха големи запаси от уиски и водка, които щяха да свършат същата работа.

На път към дома си той мислено се върна към случката. Това бе вълк или поне така му се стори. Но имаше нещо нередно в него. Той се бе появил твърде тихо, бе го одраскал по ръката и после... после сякаш се бе изпарил. Без никакви следи, без никакъв шум или вой. Все едно се бе разтворил в тъмнината. А очите му?! Не, това не могат да бъдат нормални очи. В никакъв случай! Бенджамин стисна силно глава, за да прогони тези идеи, но без успех. Очите на звяра светеха страховито в ума му, с аленочервено сияние, и излъчваха невероятна злоба и омраза. Бенджамин се затича към жилището си, като се стараеше да не поглежда назад.

Прибра се, седна на един стол и се загледа в пострадалата си ръка. Кръвотечението бе спряло, но бе оставило черни

дири по кожата, а мястото около раната се бе подуло и бе придобило розовия цвят на възпалението. Той отвори един шкаф, извади еднолитрова бутилка водка, отвъртя капачката и затаи дъх, подготвяйки психиката си за щипещата спасителна болка, която неминуемо щеше да изпита. Стисна зъби и заля нараненото място с прозрачната алкохолна течност. Но болка не последва, все едно върху раната бе изсипана вода.

Взе щипка памук от аптекката и с него почисти кръвта около браздата, след което го напои с водка и го потърка в раната. Отново нищо – никаква реакция. Бенджамин се взираше дълбоко в ухапаното място, мъчейки се да намери обяснение.

Той се сети, че в сака му има парфюм. Бе скъп и много по-силен от водката или уискито. Извади го и пръсна няколко пъти, после зачака резултата. Единственото, което усети, бе леко охлаждане и стягане на кожата по напръсканото място. „Господи, какво пък ще да е това чудо“ – каза си наум и се облегна замислен на стола.

Накрая отиде до аптекката, взе мехлем и марля и превърза пострадалата ръка. Реши, че утре сутрин ще запали колата и ще потърси медицинска помощ в града.

Бенджамин погледна през прозореца – отвън луната безуспешно се мъчеше да пробие дебелия куп облаци и приличаше на бледа мъглявина. След това измъкна от хладилника две консерви супа, бутилка бира и порция стек, и излапа набързо всичко. Включи телевизора, но след малко го спря, защото по каналите не даваха нищо интересно. Накрая

оправи леглото си, мушна се под меките завивки и загаси нощната лампа. Умората от отминалия ден беше надделяла над всичко останало и той вече не мислеше за раната, нито за странното същество, което я бе причинило. Бавно се пренесе в света на сънищата, изоставяйки болката в настоящето.

В болницата

Когато се събуди, първото нещо, което усети, бе силна болка в ръката, като че ли някой я бе ударил с тежък предмет. Лека полека пулсиращата болка премина от ръката, към гърдите и главата, като бавно превземаше цялото тяло. Бенджамин се изправи и седна на леглото. Почувства слабост и световъртеж, а сърцето му препускаше лудо в гърдите. Махна превръзката и погледна ръката си – раната бе почерняла и се бе уголемила, имаше полепнала жълтеникава слуз, а около нея се бе образувала огромна лилава подутина.

Стана изведнъж, грабна панталона от стола и го обу, след което облече ризата. Кожата му бе станала чувствителна, защото усети грапавостта на платовете и студа на дрехите. Трябваше да побърза! Всяка загуба на време би могла да се окаже фатална!

Когато отвори външната врата и излезе от къщата, внезапно почувства силата на слънцето – очите му инстинктивно се затвориха и просълзиха, сякаш страдаше от кокоша слепота, а кожата му започна да изгаря като при облъчване с радиация.

– Какво става с мен, по дяволите! – извика отчаяно той. После тръгна напред и слепешком стигна до колата. Влезе вътре, запали мотора и потърка очите си, надявайки се така да привикнат към светлината отвън. Но това не се получаваше – всичко пред него бе бледо и неясно, като снимка на стар фотоапарат, правена срещу слънцето.

Все пак успя да потегли, но се движеше бавно и се визираше като слепец в шосето. Чувстваше как кожата му се опъва и стяга лицето му, как костите и мускулите му изпъкват като на човек, покосен от тежка болест. Ръцете извън мястото на раната бяха мъртвешки бледи, все едно направени от восък, а огледалото отпред показваше, че и лицето му не изглежда по-различно.

По едно време слънцето се скри под гъст слой облаци и погледът му се избистри, но малко след това започна да вижда двойно маркировката пред себе си. Вместо да намали скоростта обаче, той даде газ до краен предел, понеже всяко забавяне можеше да му коства здравето, дори живота.

Бенджамин бе опитен шофьор и познаваше всички пътища в околността. Работата го бе научила да бъде бдителен и предпазлив. През цялата му полицейска кариера той се намираше в движение, беше се справял в хиляди ситуации, бе въдворявал ред в почти невъзможни за овладяване сблъсъци и се бе нагледал на чудовищни и зверски престъпления. В съзнателния си живот Бенджамин Бърнстейн се рееше в големия диапазон между доброто и злото, между правилното и неправилното, между красивото и грозното. Съдбата го бе подготвила да се брани от враговете, бе го

дарила със самочувствие, със сигурност, с увереност. Неговото семейство – съпругата и двете му дъщери – макар и от разстояние, още чувстваха тази закрила, която той им бе давал с цялата си обич.

„Не трябва да показвам слабост! В никакъв случай!“ – помисли си пенсионираният полицаи и даде повече газ.

Едната от болниците се намираше в началото на града и това го улесни доста. Той вече бе близо до нея, когато слънцето отново се показва зад плътния облачен пух и заслепи до голяма степен зрението му. Паркира колата на една тиха уличка и тръгна пеш, гледайки към земята и закривайки с ръце очите си от противната светлина. Раната го болеше неимоверно, болката сякаш прииждаше на талази към мозъка и замъгляваше още повече възприятията му.

Когато влезе в болницата и тръгна по тъмните коридори, почувства известно успокоение. Миризмата на серни съединения този път му подежда положително за разлика от всички предишни посещения. Личният му лекар се намираше в друга, доста по-далечна болница и затова той потърси спешното отделение.

Някакъв млад стажант прегледа раната му, след което го препрати в инфекциозния отдел. Там го посрещна приятният доктор Марк Сантино, който бе познат на Бенджамин и който имаше славата на един от най-добрите лекари в града. Когато обаче видя дълбоката рана и жълтеникавата слуз по нея, сериозното му изражение се замени с объркване. Бенджамин

набързо разказа за преживяването в гората.

– Кога се случи това? – започна докторът.

– Вчера. Опитах се да я промия с алкохол и йод, но нищо не стана.

– Добре, първо ще те ваксинирам против тетанус, а после и аз ще се опитам да я промия.

– Дали не трябваше да дойда още снощи? – попита Бенджамин.

– Мисля, че раната не е инфектирала – обобщи лекарят.

Сантино постави ваксината в рамото на пациента си, след това отиде до един от рафтовете и взе шишенце с прозрачна течност и парче памук. Напои памучето в течността, след което се върна и го допря леко до раната на ръката.

– Сега боли ли те?

– Не.

– Изобщо ли не чувстваш болка, или поне парене?

– Абсолютно нищо.

– Хм, странна работа.

Марк Сантино притисна по-силно памука в нараненото място. Бенджамин изохка и отдръпна силно ръката си.

– Усети ли го?

– Не. Заболя ме заради натиска.

– А парене нямаше ли?

– Никакво. Само тъпа болка като от натъртено.

Докторът стана от стола, направи няколко крачки в кръг, след което отново седна. Хвана ръката на Бенджамин и я загледа продължително.

– Нещо друго усещаш ли? Някакви странични ефекти.

– Да, докторе. Тъкмо се готвех да ти кажа, че днес не можех да виждам добре на слънцето. Очите ми така и не успяха да привикнат на светлината. Никога досега не ми се е случвало нещо подобно.

Доктор Сантино се взираше в него все едно търсеше някоя голяма новина.

– Освен това и кожата ми е станала... как да го кажа... много чувствителна. Имам усещането, че лъчите на слънцето ме изгарят, все едно съм на море и съм заспал на плажа.

Лекарят ококори очи и се вторачи още по-силно в лицето на пациента си. Бенджамин почувства неудобство и тръпките на притеснението го полазиха.

– Какво има, докторе?

– Сигурен ли си, че те е ухапал вълк или чакал?

– Защо? – тази дума бившият служител на реда я процеди със слаб и сух глас, изразяващ дълбоката му несигурност.

Той отново си спомни ухапването, светещите очи на звяра, внезапното му появяване и изчезване в нищото. Дали наистина съществото бе вълк? Може би е някакво друго животно, с отровни или разнасящи зарази зъби. Бенджамин погледна към Марк Сантино, който все така се взираше със зорките си очи в него и чакаше отговор.

– Не, докторе, не съм сигурен – каза тихо Бенджамин и въздъхна.

Лекарят отново стана, обиколи масичката с премерени стъпки и пак се върна на мястото си.

– Тогава какво мислиш че е било, ако не е вълк?

– Не зная, не го видях добре. Има ли животни, които причиняват такива инфекции?

– Всеки хищник би могъл да причини инфекция, но не и такава рана. Мисля, че при теб имаме отравяне. Но някак си е нелогично. Извинявай Бен, просто за пръв път попадам на такава рана и все още не мога да намеря обяснение от какво би могло да е причинена. Освен това изглеждаш отслабнал, пребледнял и изпит, а те помня, че само преди няколко дена имаше нормален вид. Ще ти инжектирам и серум, а после искам да я видя на рентген.

Лъскавата черно-бяла рентгеновата снимка не показва нищо по-интересно, сякаш раната не бе повече от обикновена драскотина, която скоро се очакваше да заздравее. След това Бенджамин мина и на кръвни изследвания, които също не дадоха наличие на бактерии, ракови клетки, чужди тела или замърсявания. На доктор Марк Сантино не му остана друго, освен превърже ръката с дебел слой бинт и да отпрати пациента.

– Серумът и ваксината против тетанус би трябвало да ти помогнат или поне да те задържат за известно време в стабилно състояние, но ако до два дена не се подобриш, ела пак при мен.

Бившият полицай кимна с глава в знак на разбиране и бавно напусна кабинета.

Когато излезе от болницата, той с радост установи, че се чувства значително по-добре. Лъчите вече не горяха така силно кожата му, зрението бе почти нормално, а силната тласкаща болка се бе превърнала в слаби импулси, изразяващи по-скоро неразположение. Навярно тези ваксини бяха подействали и след известно време той щеше да възвърне предишния си начин на живот.

Качи се на автомобила и преди да потегли, погледна още веднъж болната си ръка. Бялата превръзка бавно попиваше гнусната течност и жълтеникавата ивица постепенно се уголемяваше.

Завъртя ключа на стартера и двигателят изръмжа. В следващия момент Бенджамин се носеше по булевардите, водещи към вътрешността на града. Искаше най-напред да види семейството си.

В града

Град Сакраменто бе известен с широките си и пресичащи се под прав ъгъл булеварди. Добре организираното движение, за разлика от мегаполисите Лос Анджелис или Сан Франциско, бе причина за кратките времепътувания на превозните средства, а поради уникалното за Америка съчетание на множество исторически забележителности с голям брой културни мероприятия и огромни красиви паркове, заслужено му бяха дали званието „столица на щата Калифорния“.

Именно заради това разположение на улиците, на Бенджамин му бяха необходими по-малко от петнадесет минути, за да се придвижи до апартамента си, намиращ се на другия край на града. Слизайки от колата, почувства рязко главоболие, заради смяната на въздуха, очите му се замрежиха за момент, но веднага след това се адаптираха към новата среда. Той отиде до кооперацията, отключи входната врата и се запъти към асансьора, който щеше да го отведе до неговия етаж.

– Боже мой, скъпи, какво е станало с теб?! – посрещна го на вратата Шона, неговата съпруга.

– Ухапа ме някакво животно, ей тук. Преди малко бях в болницата и там ми промиха раната.

– Хайде влизай. Тъкмо приготвях обяда. Кейт и Мари още не са се върнали от училище.

– Защо си толкова блед? Какво каза лекарят? – попита жената, след като двамата седнаха на масата.

– Каза, че до няколко дена ще ми мине. А вие какво правите?

– Ами обичайното ежедневие – децата на училище, аз на работа. Днес нямаше много поръчки и се прибрах рано.

Бенджамин я хвана за ръката, като по този начин искаше да ѝ даде увереност, че всичко е наред. Шона обаче продължаваше да се взира недоверчиво в очите му, стараяйки се да не изпуска нито едно негово движение.

По-късно Бенджамин се погледна в огледалото, което бе старателно закрепено към фаянсовата облицовка на банята и

застина от неочакваното видение – от другата стена не го гледаше здравият, месест и червендалест здравеняк, а се бе появило призрачно бледо и измършавяло лице, набраздено с криви и дълбоки бръчки. Страхът внезапно нахлу в съзнанието му като ослепителна мълния.

Вдигна бинтованата си ръка, загледа я и концентрира вниманието си в раната. Болката бе станала убийствено остра, сякаш безброй червеи прояждаха вътрешните тъкани, а пулсациите на сърцето се отразяваха в нея като силни удари с нож.

Спомни си успокоителните думи на доктор Сантино: „Серумът и ваксината против тетанус би трябвало да ти помогнат или поне известно време да те задържат в стабилно състояние, но ако до два дена не се подобриш, ела пак при мен“. Този спомен го ободри, думите, изречени от лекаря наистина му подействаха освежаващо и мисленето му се промени в друга насока:

„До два дена може да се излекува проклетият ми крайник и аз отново ще си бъда аз“ – окуражи се той, макар че подсъзнателно знаеше, че тази гнусна рана бе много по-опасна от всички досега. Въпреки че дишането му бе нормално и сърдечният орган туптеше в обичайния си ритъм, той вътрешно чувстваше, че в тялото му настъпват промени, че нещо не е наред със самия му организъм.

Опита отново да се сети как изглежда причинителят на тези неочаквани беди, но чертите на странното създание бяха почти избледнели. Той помнеше само очите – тези светещи, непоносимо остри очи, излъчващи свирепа злоба. Тези очи

никога няма да бъдат забравени, щяха да се явяват като неканени гости в сънищата...

– Бенджамин, скъпи, добре ли си? – гласът на Шона прекъсна мисълта му

– Да, скъпа. Защо?

– Кейт и Мари пристигнаха, ще дойдеш ли? Вече тридесет минути стоиш в банята, а ми каза, че отиваш само да си измиеш лицето. Притеснявам се.

– Ей сега излизам. След минутка ще дойда.

Бенджамин искаше да си спомни още някой фрагмент, свързан със съществото, който да е убягнал от спомените му, но в изтормозения му разсъдък цареше тотална бъркотия. Той отвори вратата на банята и тръгна към всекидневната, където двете му дъщери го чакаха с голямо нетърпение.

– Татко, какво се е случило с теб? – извика притеснено Кейт, като машинално се отдръпна от прегръдката на баща си.

Мари, гледайки от по-голямата си сестра, направи същото.

– Нищо ми няма, скъпи мои красавици, просто претърпях инцидент?

– Какъв инцидент, татко? – попита с тъжно изражение Мари.

Тя бе на осем години (с четири по-малка от Кейт) и все още изпитваше дълбоката привързаност към баща си, характерна за малките момичета. Бенджамин я хвана за кръста и я вдигна високо, след това каза бодро:

– Ухапа ме някакво животно. След два дена ще ми мине.

– Какво животно? - Въпросите на малката нямаше да спрат скоро, затова Бенджамин използва следната тактика – завъртя я силно във въздуха и после я свали на един от столовете, подредени старателно около масата.

– Такова животно, което, ако не си изядеш обяда, ще дойде и теб да ухапе.

– Татко, не ме плаши.

– Няма да те плаша, защото ти си добро момиче и винаги си изяждаш храната, нали така?

– Да, татко, винаги си изяждам храната – усмихна се Мари.

Вкусният обяд бе сервиран от Шона, която имаше славата на доста добра домакиня. След това всички седнаха около масата и започнаха да поемат с охота порциите вкусна картофена яхния. Бенджамин разпита Кейт и Мари за училището, после поговориха с Шона за работата ѝ. Накрая разказа за новата къща, за красивата природа около нея, за чистия въздух, тишината и спокойствието на тази местност. След като се наобядваха и наприказваха, той се приготви да си ходи на вилата.

– Татко, няма ли да останеш тази вечер? – попита го Кейт.

– Не, мила моя, татко ти ще постои няколко дена там, а след това отново ще си дойде – в същия тон отговори той

– А не можеш ли да ни вземеш и нас? – обади се Мари.

– Другия път ще ви взема, обещавам. Сега татко ви има нужда от спокойствие, а и трябва да поразчистя онази къща, че като дойдете, да се чувствате добре.

– Обещавах ли?

– Обещавам ви.

Той целуна двете си момичета, след това – Шона, и излезе навън.

Веднага щом отвори външната врата на кооперацията, яркото слънце отново замрежи погледа му. Почувства непоносимо изгаряне по непокрытите части на тялото си, както и внезапна, силна болка в главата.

Колата бе паркирана близо до входа и той изтича при нея. Влезе вътре, включи климатика и усети как постепенно нахлуият свеж въздух притъпи донякъде чувствителността на сетивата му.

Не можеше да шофира в това състояние, слепотата бе прекалено силна, много по-силна от преди няколко часа. Болката в главата стана раздираща, сякаш някой опитваше да пробие мозъка му. Той притисна слепоочията си с двете ръце и опита да се съсредоточи в реалността.

Трябваше да извика такси. Можеше да позвъни на Шона, на някой съсед или приятел, но не желаше да притеснява никого с това свое страдание. Взе телефона, обърна се на другата страна, защото бе по-тъмно и се зарови в телефонния указател, където имаше номерата на няколко таксиметрови фирми.

Таксито се рееше плавно по гладките пътища. Бенджамин бе взел покривката, лежаща на задната седалка на автомобила си и с нея пазеше лицето и ръцете си появяващите се през стъклото убийствени слънчеви лъчи.

Старяеше се да не мисли за нищо, дори и не отговаряше на въпросите на притеснения за здравословното му състояние шофьор.

Когато достигнаха до красивата къща, Бенджамин се разплати с шофьора, взе малката чанта с храна, която Шона грижливо му бе приготвила, обви тялото си с покривката и тръгна към вилата.

– Да ви помогна ли? – учтиво попита таксижията.

– Не, не, благодаря, ще се справя сам.

– Ако имате нужда от помощ, можете да ме намерите по личния телефон. Аз вече зная къде живеете, а друг едва ли би се ориентирал в тая гора.

– Прав сте, наистина. Дайте ми го. Има вероятност скоро пак да пътувам към Сакраменто.

Шофьорът взе едно листче и химикал, написа номера си, след което го подаде на Бенджамин и протегна ръка за запознанство:

– Тим Стоун.

– Бенджамин Бърнстейн – отговори пенсионерът и двамата си стиснаха ръцете.

Сетне шофьорът се качи на таксито, включи двигателя и потегли към града, оставяйки страдащия мъж сам, потънал в своите страхове.

Когато Бенджамин влезе вътре, почувства приятния хлад на спасителната тъмнина. Отиде в стаята, определена от самия него за всекидневна, завъртя пръчката на ролетъчните щори, за да не влиза светлината и легна на мекия диван. Страшни мисли препускаха вихрено през пържещата се в

кладата на адската болка глава, въртяха се като виелици във всички гънки на мозъка му и завземаха с ледения си порив обзетото от невъобразим хаос негово съзнание. В аптеката имаше аспирин, но по някакъв неопределен начин знаеше, че болкоуспокоителното няма да му помогне, както не му помогнаха йодът и спиртът в промиването на раната. Той беше болен и състоянието му се влошаваше. Непоносимостта към дневната светлина беше повече от застрашителна, тя отключи в много голяма степен чувството, което му бе много познато, а именно – страх. Страхът обаче бе доста различен от този при полицейските акции или при раждането на някое от децата. Той бе суеверен – пророчески страх, страх от неизвестното, от ПРОКЪЛНАТОТО, той го обхващаше със студените си пипала и бавно го пренасяше в клопката на първичния ужас.

През нощта

Лежейки на дивана, Бенджамин разсъждаваше върху състоянието си. Бяха му известни няколко психологически нива на страх. Първото бе стресът – когато организмът все пак съумява да контролира себе си, въпреки силните настойчиви вътрешни усещания; второто бе истерията – тогава човек дава воля на чувствата чрез писък или рев, което помага до известна степен на тялото да се овладее и поне частично да запази равновесието си, и третото ниво – паниката, когато организмът изпада в състояние на безумие и тялото,

отказвайки да се подчинява на мозъка, става абсолютно неуправляемо. Той все още бе в първото ниво, но се намираше много близо до границата с второто. Болката в ръката увеличаваше силата си, а тялото му отслабваше главоломно.

Стана от дивана, взе една кутия с картофена яхния, отвори я, но дори и не я опита. Миризмата, макар и апетитна, му подейства зле, той затвори кутията и я прибра в хладилника. Очевидно неговият апетит се бе изпарил заедно с жизнеността му.

Умората, причинена от слабостта на тялото му, отново даде превес над всички негови планове. Той отиде до спалнята и се пхна в леглото. Не след дълго се появи и сънят, идващ от най-мрачните дупки на съзнанието му, възнесен върху черните крила на прилеп.

Намираше се в гората, на същото място, където го ухапа странното същество. Макар че гората изглеждаше спокойна, страхът се беше впил в него като голяма пиявица, карайки го да диша тежко и неравномерно, и да върти глава напосоки. Той знаеше, че ще се случи нещо лошо. Това очакване го изпълваше с нарастваща несигурност, волята му да се изправи очи в очи с неприятеля отслабваше все повече. Не знаеше кое би било по-добре – събитието да се случи по-скоро и всичко да свърши бързо, или да се забави, отлагайки напред във времето сигурния крах.

Чувстваше, че то е наоколо. Не го виждаше, но по неопределени причини усещаше близкото му присъствие.

Искаше да побегне назад, да се отърве от приближаващия звяр, но не можеше да помръдне от мястото си, сякаш бе закован с хиляди гвоздеи. Опита да извика, ала от устата му вместо звук излезе слабо хриптене.

„То идва“! – тази внезапно изникнала мисъл го порази с вледеняваща сила.

Главата му се развъртя напосоки, гърлото му инстинктивно започна да процежда тихи, но напористи стонове. Раздруса го някаква вълна, усети как тялото му натежа и сърцето му започна да пулсира трескаво. Нещо нетленно бе влязло в него. Беше сигурен в това. Когато опита да се размърда, да се освободи от невидимия натрапник, почувства единствено скованата неподвижност на крайниците си. Искаше да крещи, но гласът му сякаш бе изчезнал завинаги.

Отнякъде се появи глух звук. После се повтори... и потрети... Този звук изглеждаше по-реален от всичко, действаше на мозъка му по друг, по-различен начин. Изглеждаше, че някой забива пирони в дърво, навярно заковаваше тялото му към здрава повърхност. Зловещата картината на гората бавно избледняваше, давайки предимство на потока от силни удари. Той излизаше от обятията на съня и се връщаше към реалността.

На входната врата се чукаше!

Бенджамин стана рязко и тръгна към вратата. Въпреки че се бе стъмнило, той виждаше доста добре и за секунда достигна до вратата. Напипа ключа и светна лампата. В този миг ярко белите лъчи едва не изпържиха мозъка му, а главата

му щеше да се взриви от внезапната ударна болка. Инстинктивно притисна очите си с едната ръка, а с другата напипа ключето, с което изключи осветлението.

„Чук, чук! – едва сега се сети, че на вратата се чукаше. Кой ли можеше да го безпокои по това време, на това диво място?

– Кой е? – гласът на Бенджамин бе станал дрезгав, неузнаваем.

– Аз съм Кристина Тейлър, живея през две вили оттатък. Чух викове и реших да видя какво става.

Той отвори вратата и видя силует на много слаба жена, проядена от белезите на възрастта и самотата.

– Спах досега, навярно съм бълнувал – объркано каза Бенджамин, стреснат от вида ѝ, но веднага излезе от вцепенението и протегна ръка – аз съм Бенджамин Бърнстейн, приятно ми е да се запознаем.

– На мен също. Чух за вас от агента по имотите. Каза ми, че сте полицай.

– Да и наскоро се пенсионирах. Заповядайте – той с жест подкани жената да влезе вътре.

– Защо не светнем лампата? – попита Кристина, след като и двамата вече се намираха във всекидневната.

– Ами страдам от едно заболяване... всъщност, наскоро се появи... тоест, не понасям светлината – Бенджамин се прокле наум заради нескопосания отговор.

В тъмното видя как жената се взря в него, очите ѝ постепенно се ококориха и по лицето ѝ премина вълна от страх.

– Какво заболяване?! – почти извика тя.

– Не зная, утре ще ходя на лекар. Вчера се...

– ХОДИХТЕ ЛИ В ГОРАТА?! – Кристина го прекъсна с истеричен вопъл, който стресна до неузнаваемост бившето ченге.

Той се облещи насреща ѝ, а лицето му се изкриви в гримаса на ужас.

– Трябва да ми кажете дали сте ходил в гората, по дяволите! Разбирате ли ме добре, тази гора е ПРОКЪЛНАТА, защото е обитавана от ВЪПЛЪЩЕНИЕТО НА САТАНАТА!

– Въплъщението на сатаната ли? – попита Бенджамин със снизен глас.

– Да. Въплъщението на сатаната. Агентът не ви ли предупреди да не ходите там?

– Нищо не ми каза.

– Тоя глупак! Той е виновен за това, което стана със съпруга ми и той ще е виновен за това, което ще стане с вас.

Думите прозвучаха заплашително. Страхът в душата на бившия пазител на реда вече добиваше сериозни размери. Полицейската практика го бе научила, че в такъв силен момент трябва да потуши този страх с истеричен вопъл, защото в противен ще попадне в клопката на паниката. А паниката е най-лошият възможен сценарий – тя възпира автоматично включващия се инстинкт за самосъхранение, който дава най-правилните указания на тялото да се овладее и да се освободи от опасността.

Макар че в този момент Бенджамин не бе пряко застрашен, душата му чувстваше точно такава заплаха. Помисли си, че ей сега ще се пръсне и отвътре ще излезе

зловещо чудовище, като от някой брутален филм. Острата слабост, приветстваща първите наценки на паника, го проряза с внезапно стягане на цялото тяло, най-силно изразено в областта на стомаха.

Той изкрещя с отчаян стон!

Усети по рамото си топлата женска ръка и вълните на успокоението го заляха като приятен душ. В ушите му все още кънтеше остатъчният екот, предизвикан от силния рев, който се примесваше с меките думи на Кристина Тейлър:

– ... Бенджамин, приятелю, само по-спокойно го карайте. Всичко ще се оправи.

Той се овладя, след което пое дълбоко въздух и се обърна към едва различаващия се в тъмната профил на жената.

– Какво се случи със съпруга ви? – попита той.

Кристина наведе глава и не каза нищо. Това вероятно означаваше, че премисля как най-безболезнено да отговори на въпроса. Бенджамин ѝ помогна да излезе от несигурността:

– Мъртъв е, нали?

– Да – почти веднага отвърна тя.

– Ухапало го е нещо в гората?

– Въплъщението на сатаната.

Той бе добър психолог и това обстоятелство му бе помогнало да се задържи дълго на работа. Много добре виждаше, че жената говори с все по-напиращо нежелание, знаеше, че тя се измъчва от този разговор. Искаше да научи много, да научи всичко за това Въплъщение на сатаната, но сега просто бе необходимо да смени темата, за да ободри и себе си, и събеседничката. Направи го по следния начин:

– Госпожо Тейлър, утре и без това ще ходя при доктора. Нека оставим разговора за друг път, може би след като се върна от болницата. Ще пиете ли нещо?

– Не, благодаря. По принцип не пия, а и стана твърде късно. Имате ли слънчеви очила? Според мен ще са ви нужни.

Слънчеви очила?! Първото, което си помисли бе, че става въпрос за някаква дебелашка шега, осмиваща тъмнината в стаята, но в следващия момент разбра защо жената го каза. Слънчевите очила биха му помогнали да вижда по-ясно през деня или на светлината на лампата. Как не се бе сетил по-рано?

– Имам в сака няколко броя. Не зная как не се сетих за тях, навярно защото рядко ги нося.

– Аз ще си ходя, защото ме чака работа. Ако имате проблеми, можете да ми се доверите. Повярвайте ми, зная някои неща за звяра в гората и ще опитам да ви помогна. Стига, разбира се, да не е късно.

– Какво знаете? – попита Бенджамин.

– Когато дойде време, ще ви кажа. Сега просто няма смисъл да ви развалям още повече лошата вечер. И без това сте твърде уплашен... – Кристина спря по средата на изречението. Вероятно се усети, че думите „твърде уплашен“ по никакъв начин не биха успокоили изпадналия в немилост човек. Тя продължи в същия тон:

– Само не се притеснявайте, аз ще ви помогна.

– Благодаря ви, госпожо Тейлър. Искрено съм ви признателен.

Жената му махна за довиждане, без да се ръкува, и се

изгуби в тъмнината. Бенджамин стоя известно време на вратата, наблюдавайки пръснатите по небето звезди.

Откъм един от хълмовете бавно се показва сребристият диск на луната. Небесното тяло му подежда по странен начин – вместо светлината да притъпи зрителните му рецептори, тя сякаш ги усили. Тялото на страдалеца усети нов прилив на неизвестна енергия, която не изгаряше кожата му и не изцеждаше силите му, а го изпълваше с нечувана мощ! Той се почувства като божество – велик и недосегаем! Идваше му да извика от радост, защото тази луна го бе дарила с цялото неземно щастие. В светлия ѝ кръг съзряваше всичко положително и красиво, което майката земя навярно не би могла да му даде. Виждаше в свое лице владетел на света, повелител на всички низши човешки твари, молеци се във всеки един момент от нещастното си битуване да докоснат частица от неговата същност, да се издигнат до висините на светлината!

Той отвори уста и наддаде вик! Викът прозвуча като вой на изгладнял вълк – силен, свиреп и войнствен, а ехото, отразяващо се в гористите хълмове, му придаваше още по-величествен тембър.

След това бавно влезе в дома си. Настроението му бе приповдигнато и той вече можеше да заспи спокойно. Погледна бинтованата си ръка – болката бе отслабнала до незначителен сърбеж и той презрително се присмя над нея. Смехът му отекна в стените – хищен, злобен, като на изчадие от пъкъла.

Премести леглото си така, че да вижда луната и легна

върху мекия матрак. Заспа с усмивка на лице и със спокойно изражение, вещаещо приятни сънища.

Отново в болницата

Още преди да отвори очи, разбра, че и този ден ще бъде особено тежък. Поради прекия контакт с изгрялото слънце, кожата на лицето му се пържеше в огъня на страховитата болка, която потушаваше до известна степен иначе исполинското главоболие, отслабнало до сега до тъпи тласъци. Отвори очи и размърда главата си. Стените наоколо бяха добили сиво-черен оттенък, дори на местата, осветени от слънчевите лъчи не изглеждаха ярки и жълтеникави, а – мръснобели и невзрачни. Опита да се изправи, но почувства гадене, придружено със световъртеж. Видя болната си ръка – беше на цвят сиво-синя, а върху бинта, точно над раната, се бе образувала черно-жълта ивица.

Предметите се люшкаха, въртяха, местеха, сякаш в стаята имаше леко земетресение. Бенджамин се хвана за стомаха, наведе глава и повърна на пода.

Но нито погледът му се изясни, нито усети леките трепети на ободряването. Всичко пред него продължаваше да се движи, околността бе потънала в своите тъмни краски, мрачна и студена като арктическа пустиня.

Вълна от злоба се надигна от дълбоките бездни на душата му, извиси се над съзнанието му и обзе тялото му. Цялата стая бе пълна със злоба, тя извираше от него,

отразявайки се в стените и предметите и така увеличаваше силата си. Налудничави мисли се появяваха в ума му, преминаваха като на парад през мозъка му и излизаха безпрепятствено навън, в пропитата с пъклена тегоба среда.

Всички бяха ВИНОВНИ за това негово състояние! Бе виновно не само проклетото създание в гората: бе виновен и Марк Сантино, понеже като лекар не бе поставил точната диагноза; виновна бе и Шона, защото въпреки лошия му вид, се бе отнесла прекалено небрежно; виновна бе и Кристина, която знаеше всичко за Въплъщението на сатаната и все пак отказа да му го разкаже. Всички бяха виновни, абсолютно всички! А виновните трябва да получат своите НАКАЗАНИЯ! Това е правилният принцип, правилната аксиома на заобикалящия ни свят, а именно ВЪЗМЕЗДИЕТО! Възмездие вкарва вселената в правия ред, показва върната посока в природата, насочва всичко към верния избор.

Лъчите на слънцето изгаряха врата и лявата страна на шията му, а кожата на това място сякаш кипеше от ярост. Върховната болка накара злобните мисли да се изпарят на мига, Бенджамин стана рязко и се запъти към тъмния килер, където временно щеше да бъде в безопасност.

Трябваше да иде на лекар! И то незабавно! Телефонът му се намираше в спалнята, на стола до леглото, където бе спал. Награби стара шуба, оставена от предишните собственици, нахлузи я и се върна в стаята. Взе телефона и отново се прибра в килера. Набра номера на Тим Стоун.

– Да, моля.

– Здравей, Тим. Аз съм Бенджамин, човекът от

отдалечената къща – гласът му имаше особено басово трептене, все едно не говореше човек, а див звяр.

– О, сещам се. Как си, Бен?

– Трябва да ме закараш до болницата! Много те моля, побързай! Спешно е! Нали ще се справиш дотук?

– Ще се оправя. Тръгвам веднага!

– Господи, какво е станало с лицето ти? – възкликна стреснатият таксиметров шофьор, когато видя лицето на забуления в черната шуба негов клиент.

– Друг път ще ти кажа. А сега просто ме закарай в болницата, ясно ли ти е? – Бенджамин му отвърна троснато и набързо се качи в колата.

След малко вече се движеха по натоварения път, водещ към град Сакраменто. Тим гледаше напред, стараейки се да спазва стриктно правилата за движение и именно затова не усещаше смразяващия поглед на седналия отзад Бенджамин. А очите на пенсионирания полицаи, гордо скрити под маската на тъмни слънчеви очила, изразяваха кръвна злоба и жажда за мъст, защото ужасяващите мисли отново се бяха завърнали в ума му.

Виновен! И той бе виновен, защото онзи ден го бе изоставил наред гората, виждайки състоянието му. И той ще получи възмездие. Никога нищо на този свят не остава БЕЗНАКАЗАНО! Всички виновни ще умрат в адски мъки, така както ще умре и този самохвалец. Бенджамин стегна пръстите на ръцете си, готов да обгърне шията на шофьора със здравия си захват. Внезапно появилата се агресия му

даваше гигантска сила, с която щеше да разкъса врата на виновника и да го остави да се пече в непоносима агония. Гърлени звуци излизаха от тъмната паст на обладаното от дяволските сили негово тяло и се смесваха с равномерно бучене на двигателя. Точно когато пръстите му доближиха шията на таксиметровия шофьор, колата спря пред болницата. Бенджамин тутакси навлезе в реалния свят, изоставяйки коварните мисли далеч назад. Тим отвори задната врата, хвана пострадалия за рамото и му помогна да излезе от колата. След това го придружи до болницата.

– Вие не сте Марк Сантино! – дрезгаво констатира Бенджамин, виждайки седящия на стола доктор.

– Марк Сантино днес не е на смяна. Ако желаете, утре през деня може да бъде на ваше разположение.

– Докторе, не виждате ли, че се нуждам спешно от помощ? – остро го скастри полицаят, като надигна заплашително глава.

Младият лекар се сви на стола, скован от неочакваната ярост на пациента, сетне го погледна плахо и промълви:

– Аз съм Клаус Баденхарт, а това е асистента ми Лий Чуин – докторът посочи седящият на другото бюро негов помощник. Бенджамин се здрависа с двамата.

– Аз съм Бенджамин Бърнстейн и ето на това място – той посочи ръката си – ме ухапа някакво животно. Идвах тук, доктор Марк Сантино ми постави ваксина против тетанус,

после – серум, но явно нищо не помогна. Направиха ми и изследвания, които показаха, че всичко е в норма.

– Защо сте със слънчеви очила и сте сложили тая шуба?

– Тъкмо щях да ви кажа за това – Бенджамин говореше със завлачен глас, като човек с умствено заболяване, а думите му звучаха глухо и с равен машинален тон. – Очите ми ослепяват през деня, а слънцето изгаря кожата ми. Ако затворите щорите, ще ви покажа бележите.

– Бен, аз излизам, защото ме чака клиент. Когато си готов, звъни по телефона – откъм вратата се обади таксиметровият шофьор, след което напусна кабинета.

Лий Чуин спусна щорите и в стаята настъпи мрак. Бенджамин махна шубата и свали слънчевите си очила. Доктор Клаус Баденхарт го погледна изненадан.

– Тази чувствителност към светлината от ухапването ли започна?

– Да. И с всеки изминал ден става по-зле.

– Мога ли да видя белега?

Бенджамин подаде ръката си и медикът му махна превръзката. Жълто-черната рана зееше зловещо върху бледата кожа.

– Господи – процеди през устни докторът, давайки свобода на изумлението си.

Бенджамин го гледаше с изпити очи, като осъден на смърт, очакващ присъдата си. Вече нямаше злоба в него, нито стремеж към отмъщение. Мислите му бяха празни, потънали дълбоко в блатото на отчаянието.

– Ще ви направя пълни кожни и кръвни изследвания, ще

поискам цялостен скенер на тялото ви. Вашият случай е нов за мен и след като получа данните от тези изследвания, ще мога да определя диагнозата.

– КАКВО ИСКАТЕ ДА КАЖЕТЕ, ЧЕ НЕ СТЕ КОМПЕТЕНТЕН ДА ОПРЕДЕЛИТЕ ЗАБОЛЯВАНЕТО МИ, ТАКА ЛИ ДА ГО РАЗБИРАМ? – Бенджамин изригна изведнъж, сякаш някакъв внезапен импулс бе дал воля на разсъдъка му.

Гласът му от дрезгав сега бе станал налудничав, а зениците на очите му се движеха напосоки като в пристъп на делириум.

– Само се успокойте, господин Бърнстейн, ще оправим всичко. Искam тези изследвания, за да се убедя в това...

– И ВИЕ ЛИ СТЕ ЛЪЖЕЦ КАТО ОНЯ САНТИНО? – На Бенджамин му се прииска да разкъса на парчета този проклетник, но някаква незнайна сила го удържа.

Импулсът изчезна така рязко, както бе дошъл. Изражението му отново придоби нормален, дори летаргичен вид.

– Успокоихте ли се вече? – лекарят пръв наруши няколкосекундното мълчание.

– Мисля, че да.

– Правя тези изследвания, за да съм сигурен в лечението, което ще предприема. Разбирате ли ме, господин Бърнстейн, не желая да ви предписвам неща, които няма да са ви от полза.

– Разбирам ви добре, доктор Баденхарт.

– В такъв случай смятам, че е време да започваме.

Последвайте господин Чуин, той ще ви съпроводи по кабинетите.

След като минаха през различните кабинети, Бенджамин и Лий Чуин се върнаха при доктор Клаус Баденхарт, който им предложи да изпият по кафе, докато чакат резултатите.

Когато полицаят допря чашата със силната напитка до устните си и усети кофеиновия аромат, изпита остра погнуса. Той смръщи вежди и върна чашата на масата.

– Какво има, господин Бърнстейн?

– И аз не зная. По принцип пия много кафе, но от онзи инцидент всичко ми се струва гадно и безвкусно.

– Ял ли сте нещо от тогава?

– Почти нищо, – слабият глас на пациента вече витаеше около границата на изтощението – след колко време ще бъдат готови резултатите?

– Поисках бързи изследвания и до два-три часа ще бъдат готови.

Бенджамин прекара тези часове в полусън, подпрян на една малка масичка, служеща за багаж. По някое време в кабинета влезе възрастен лекар, който носеше папката с резултатите. Той погледна плахо Бенджамин, а след това се обърна към Клаус Баденхарт:

– Ела отвън за малко.

Докторът стана от стола и тръгна към вратата. Бенджамин реши да го последва, но възрастният го спря с ръка:

– Вие почакайте тук.

След няколко минути Баденхарт влезе силно притеснен. Седна на масичката срещу Бенджамин и го загледа странно.

– Какво има, докторе?

Клаус Баденхард постави папката на масата, извади от нея три листа, изсумтя многозначително, после погледна пациента си право в очите и започна:

– Изследванията ви са готови. Ще ви ги предам най-образно, макар че има някои доста смущаващи факти.

Лекарят взе един лист и започна:

– Ето кръвната проба. Вижте тук, това е диференциалната кръвна картина, показваща броя на левкоцитите – белите кръвни телца, които от своя страна се делят на гранулоцити и агранулоцити. Броят на всички тези телца е нормален.

След това обърна листа.

– А ето го и съдържанието на хемоглобина – този, който пренася кислорода и въглеродния диоксид. Концентрацията му в кръвта също е нормална, което означава, че вие нямате анемия.

– В такъв случай какво се случва с мен, докторе?

– Момент, ще ви обясня – той взе друг лист и се загледа замислено в него. – Ето това е най-смущаващото – картината на тромбоцитите. И макар че кръвта бе взета в епруветка, за да се намали бързото ѝ съсирване, тук се вижда, че голяма част от тромбоцитите вече са се разпаднали.

Бенджамин слушаше безмълвно доктора, а той извади друг лист, на който имаше снимки от микроскоп.

– Сега погледнете тази снимка, правена две-три минути

след като сте дали кръв. Вижда се една стабилна мрежа от кръвни нишки с бели и червени кръвни телца по цепнатините, което е характерно за съсирена кръв.

– Съсирена кръв ли?

– Разгледайте обаче другата снимка, тя също е от вашата кръв. На нея са показани малки оформящи се елементи около течност. Това е кръв, току-що започнала да се съсирва, което всъщност е нещо нормално. Но предишната снимка...

– ДОКТОРЕ, АКО ОБИЧАТЕ, ГОВОРЕТЕ МИ НА ПО-РАЗБИРАЕМ ЕЗИК!

– Добре, добре, искам да кажа, че част от кръвта ви се съсирва още в организма. Макар че размерите на съсиреците са малки и няма опасност да се образува тромб. Тоест, кръвта ви се разпада.

– Разпада се в организма ми?! Това какво ще рече?

– Трябва да ви покажа и резултата от кожните изследвания и тогава ще ви обясня всичко - добиващият все по притеснен вид доктор извади друг лист, където имаше няколко снимки, схеми и формули.

– Ето, погледнете. Кожата губи цвета и устойчивостта си към светлината, защото кожният пигмент, наречен меланин, се разпада безвъзвратно. Това разпадане води също до засилване чувствителността на зрението и до евентуална слепота.

– О, боже – въздъхна тежко Бенджамин.

– Вашето състояние се нарича ВАМПИРИЗЪМ!

– ВАМПИРИЗЪМ ЛИ? – бившият полицай избухна в остър гняв – Как така вампиризъм? Вие шегувате ли се?

Искате да кажете, че съм вампир? Това ли искате да ми кажете?

– Не, не, не! Боже, не е това, което си мислите. Вампиризмът е просто медицински термин, едно физиологично състояние, чиито симптоми са точно такива – загуба на кръвни телца и силно чувствителна кожа.

– И какви са причините за заболяването? Какво трябва да се направи?

– Болестта все още е неизяснена, защото е изключително рядка. Много близка е до албинизма, който се получава заради отклонения в активността на ензима „тирозиназа“, но при албиносите не е характерно толкова рязко разпадане на меланина или тотално съсирване на движеща се в тяло кръв.

– ДОКТОРЕ, КАЗАХ ВИ ДА МИ ГОВОРИТЕ ПО-РАЗБРАНО! КАКВО СЕ ОПИТВАТЕ СЕГА? ДА МИ ЗАМАЖЕТЕ ОЧИТЕ С ВАШАТА НЕКОМПЕТЕНТНОСТ, ТАКА ЛИ? – Бенджамин отново се поддаде на изригналия порив, получен в резултат на все по-напиращото напрежение.

– Господин Бърнстейн, разбирам, че сте притеснен, но бъдете така добър да ми дадете шанс да ви обясня в какво състояние се намирате.

Бенджамин кимна смирено с глава, макар че гневният пламък в очите му още не бе изгаснал.

– Вие сте болен от вампиризм. Това е изключително рядко заболяване и все още никой не е открил причината за появата му. В изследванията ви не бяха открити вируси, бактерии или паразити, така че според мен заболяването ви е наследствено или в резултат на редки външни въздействия.

– Като например ухапване от животно.

Клаус Баденхарт се сепна, след което отвори уста и изкриви поглед като на човек, осенен от неприятна мисъл.

– Доктор Баденхарт, нали ви казах още в началото, че ме ухапа някакво животно, подобно на вълк.

– Вълк – повтори замислено той, – дали пък този вълк не е причината за това. Но няма как. Защото организмът ви е чист, без никакви зарази. И колкото и невероятно да звучи, в самата рана не открихме нищо смущаващо, а полепналата по нея жълтеникава слуз е просто гной. И все пак... – лекарят потърка лицето с потната си ръка и отново зае позата на дълбоко замислен.

– И все пак... – Бенджамин го подкани да продължи.

– Ще ви инжектирам доза кръв, би трябвало да е почувствате по-добре. Вашата кръвна група е Б, резус фактор „положителен“, което означава, че не е трудно да се намери подходящата. Но мисля, че в случая кръвната група не е толкова важна, колкото например набавянето на тромбоцити, макар че сега и това няма значение.

Клаус Баденхарт направи някакъв знак на Лий Чуин, той излезе и след малко се върна с една кръвна банка. Болният оголи ръката си и се подготви за иглата.

Веднага щом новата кръв влезе в организма, Бенджамин чувства невероятно отпускане. Изражението му се смени моментално, от нервно и напрегнато стана спокойно и

апатично, приличаше на закоравял наркоман, току-що инжектирал кокаина си. Спомни си за луната, която му бе дала неочаквана сила. Сега той не усещаше никаква внезапна енергия, а по-скоро прилив на живот, на успокоение, чувстваше, че отново се превръща в нормален човек.

Кръв и луна! Ето от какво има нужда тялото му!

Обзелото го спокойствие обърна мислите му в друга посока – той отново се видя силен, уверен, здрав, сякаш го бяха пакетирали в нова, много по-устойчива опаковка.

А дали не се бе превърнал във вампир, в легендарния смисъл на думата?! Когато докторът обяви диагнозата му и обясни на медицински език какво означава това понятие, той наистина повярва, че състоянието му се намира в зоната на нормалния диапазон. Обаче във вампиризма имаше куп недоизяснени неща, неизвестни за докторите.

Дали хората, болни от вампиризъм, всъщност не бяха онези страховити чудовища с острите кучешки зъби, които безмилостно изпиват кръвта на жертвите си? Дали и той не бе като граф Дракула или неговите потомци, излизаци при пълнолуние и убиващи невинни същества?

Бенджамин не се стъписа от внезапното прояснение, дори напротив – изпита още по-голямо успокоение. Той щеше да е различен, всемогъщ, велик, **ВЪПЛЪЩЕНИЕ НА САТАНАТА!** Щеше да живее вечно и да броди завинаги в здрачния и безсърдечен свят на нощта, който бе само негов и на никой друг.

– На никой друг! – остро извика Бенджамин пред слисания поглед на двамата лекари.

Луната

– Как си, Шона?

– О, скъпи, не те очаквах – сепна се жената. – Добре съм, но ти ми изглеждаш някак странен.

– И аз съм добре, досега бях в болницата. Ще се оправя.

– Рихард, водопроводчикът, дойде преди малко, защото имаше теч.

– Рихард ли? Какво прави Рихард тук? – Бенджамин говореше бавно и със сипкав глас, като някой мафиотски бос, току-що хванал свой подчинен в измяна.

Шона го изгледа с изумление:

– Нали ти казах, снощи банята протече и го викнах.

– Къде са Кейт и Мари?

– Още са на училище, след малко ще...

– Ти си сама тук с тоя Рихард, така ли?! – Бенджамин го каза на висок тон, който звучеше войнствено.

– Бен, какво ти става? Все едно не познаваш Рихард.

В това време водопроводчикът се появи и загледа с плах поглед бившия полицай

– Здравсти, Бен – поздрави той притеснено.

– Здравсти, Рихард. Ти по каква работа тук?

– Шона ме извика да поправя теча и вече е почти готов.

– Я сега да погледна. Елате с мен до банята да го видим тоя теч.

– Бен, какво се случва с теб? За пръв път се държиш така. А и това е Рихард, познавате се от толкова отдавна – нареждаше с недоумение Шона.

Бенджамин тръгна към банята, последван от Шона и Рихард. Цялото помещение бе пълно с мръсна вода, а от един от каналите шуртеше малка струя. По лицето на бившия полицаи се появи успокоение, той погледна уплашените хора до себе си и каза с усмивка:

– Значи всичко е наред и наистина е имало теч. Рихард, приятелю, извинявай за това недоразумение, но понякога се налага да проверявам. Това е знак за доверие.

– Няма нищо, Бен, но нали знаеш, че аз никога не бих... – Рихард вдигна рамене.

– Разбирам, приятелю. Е, скъпа, аз дойдох да си взема колата и веднага отпрашвам.

– Няма ли да останеш за вечеря, или поне да видиш децата? – попита Бети.

– Докторът ми каза да почивам на чист въздух. Другия път ще остана за по-дълго. Прегърни Кейт и Мари и им кажи, че ги обичам. А на теб, Рихард, ти казвам довиждане и ти пожелавам приятна работа.

Той целуна по бузата съпругата си, махна на Рихард и излезе.

Светлината не му пречеше или поне не оказваше влияние върху сетивата му. Зрението му се бе стабилизирило и той виждаше добре шосето пред себе си. Не искаше да мисли за нищо, защото главата отново щеше да го заболи, той се бе съсредоточил изцяло върху шофирането, което винаги

му бе доставяло удоволствие. Автомобилът напусна пределите на града и се насочи към предградията. Черният на цвят, гладък и добре маркиран път предразполагаше към приятно и меко каране.

„Вампиризм“ – той се сети за тази грозна дума, изречена от Клаус Баденхард. Сега, замисляйки се по-дълбоко, това понятие му звучеше абсурдно. Абсурдно и страшно! Какво ли го очакваше занапред? Как ли щеше да се чувства когато се събуди на другия ден, ако изобщо се събуди?

Пред него се появи хълма и отклонението за неговата вилна зона, носеща името „Чивас“. Той завъртя волана на ляво и автомобилът зави. Веднага почувства хладния аромат на дърветата и звънливото пеене на птиците. Естеството на природата отново се показва със своята чистота пред очите му и ласките на душевното успокоение го обляха с нежни лъчи. Колата криволичеше по стръмните завои и не след дълго спря пред вилата. Бенджамин слезе и се загледа в околността.

Като в плен на някаква притегателна сила първото нещо, което фиксира погледът му, беше гората. Тя чернееше в своята гъста обвивка от порочност и загадъчност, дива и неприкосновена по свой собствен начин. „Въплъщението на сатаната“ обитаваше тези мрачни двери, властвайки непоколебимо над всяко едно кътче.

Силни чувства връхлетяха като внезапен порой Бенджамин, той свърна рязко глава и пое с бързи стъпки към къщата. Влезе в двора, седна на едно столче под сянката на голямата липа и въздъхна. Часовникът му показваше седемнадесет и тридесет, а слънцето бавно се снижаваше към

хоризонта. И този тягостен ден вървеше към своя край.

Приятната сянка на дървото оказа своето въздействие върху умореното тяло на полицаия и той мигновено се унесе.

Когато се събуди, това, което усети най-натрапчиво, беше обилната пот по ризата и челото му – неприятното последствие от тежката дрямка. Намираше се в твърде неудобна поза – подпрял гръб на малката облегалка и навел силно глава над тялото си. Щом се помести, почувства силен бодеж в мускулите и ставите, както и адска, режеща болка в областта на сърцето. Стана от стола и направи няколко крачки, за да се разтъпче.

Небето бе добило тъмносиния цвят на сумрака, а оранжевите багри по облаците показваха, че слънцето все още царува до някаква степен над небосвода. Бенджамин се прибра в тъмната си обител, за да зачака началото на нощта.

Извади от хладилника картофената яхния, няколко филии нарязан хляб и кутия бира, постави ги на масата и се приготви за вечеря. От отдавна не бе хапвал нищо и гладът вече оказваше въздействие върху тялото му. Вкусът на яхнията му се стори някак особен, бирата като че беше изветряла, а хлябът – безсолен и безвкусен. Но той не изпита отвращение. Поне не както снощи.

След като изяде постната вечеря и изпи бирата, той легна на дивана и включи телевизора. По един от каналите даваха стар каубойски филм, който Бенджамин бе гледал отдавна. Тогава филмът му се стори интересен и той реши да го изгледа отново. След малко обаче очите му взеха да се

затварят и тялото му пожела да се слее със съня. Последното, което си помисли бе, че откакто го ухапа оня звер, започна често да му се доспива.

Събуждайки се върху мекия диван, той видя на екрана да текат финалните надписи на филма. Светлината от телевизора сякаш беше боядисала всяка част от стаята в сребристосиво, а контурите на прозореца едва се различаваха със своя синкав оттенък.

Бенджамин знаеше, че луната е изгряла на небето. Чувстваше нейното влияние, нейната животодаряваща сила. Стана и се запъти към двора.

Когато усети лунните лъчи върху тялото си, се почувства така, сякаш ще излети. Окрилен от неведом тласък, той ликуваше като победител, като завоевател... като Въплъщение на сатаната!

Гледа дълго небесното светило - толкова дълго, че всичко извън светещия диск бе заприличало на огромен лъчист ореол. Злобни и покварени мисли минаха тутакси през главата му, едно внезапно просветление се появи като мълния в неговите мисли.

„ВИНОВНИ“!

Всички бяха виновни за неговото състояние и трябва да си получат заслуженото. Бенджамин имаше цялата сила на земята и щеше да я използва срещу мерзавците.

„ВИНОВНИ“!...

Той бе страдал заради тях, бе преживял истински кошмар, защото никой не взе на сериозно болестта му.

Къщата на Кристина се намираше наблизко, само на около петдесетина метра от неговата. Старицата също бе от виновните! Вълча усмивка се появи по лицето на Бенджамин, в очите му засия лукава искрица. Той нададе свиреп вой, наподобяващ воя на вълк единак, и тръгна с тежка тромава походка в нейната посока.

Не се любуваше на красивата природна гледка, добила еднородния сивкав цвят на лунните лъчи, не се одухотворяваше от лиричния повей на слабия ветрец, полюшващ с нежните си ласки короните на дърветата. Той бе погълнат единствено от пагубната жажда за смърт.

Почука силно по дървената врата на притихналата в нощната тъма къща. В другия миг един от горните прозорци светна и се чува равномерни стъпки. След малко резето от другата страна изщрака, ключалката се въртна, бравата помръдна надолу и вратата се откряна. Пред него стоеше профилът на Кристина, затъмнен от силната светлина на електрическа лампа, идваща зад нея.

– Здравей, Бенджамин! – в гласа ѝ имаше едновременно учудване, удивление и страх.

– Здравей, Кристина – отговори Бенджамин с тежък нисък тембър, поразително наподобяващ ръмжене на трактор със спукан ауспук.

Преди жената да каже каквото и да е, той я хвана за гушата със здравите си ръце и стисна с всичка сила. Тя впи нокти в ръцете на полица, но той не разхлаби хватката си. От

гърлото на старицата заизлизаха променливи стенещи звуци, показващи пълната ѝ безпомощност да се бори за живота си. След малко тялото се завихри в лудешки танц, а ръцете заудряха с невероятна сила главата и рамената на Бенджамин. Спасителният инстинкт, последният коз на клетницата, изригваше с нечувана мощ от слабото ѝ тяло, стоварвайки цялата си ярост върху свирепия нападател.

Но потенциалът на бе много по-голям. Той усили още захвата на ръцете си и вече стягаше гушата на жената като примка на бесило. Тя намали драстично мощта на ударите, които сега приличаха на леки погалвания, след това бавно започна да се свлича по касата на вратата и накрая тупна безчувствено на земята.

Бенджамин не престана с пъкленото си дело. Той се наведе над трупа, натисна яростно с два пръста шията и я раздра. Алена червена артериална кръв бликна като гейзер от тънкия ѝ врат и боядиса с грозна краска циментовия праг на пода. Плътни балончета се появяваха и изчезваха редом с изтичащата кръв, и така отразяваха отчаяните хрипове на жертвата. Ръцете и краката ѝ заръкомахаха нецеленасочено, а тялото ѝ се разтресе спазматично от остатъчни предсмъртни конвулсии.

Силата на Бенджамин бе грамадна, титанична, исполинска, а агресията му – неистова, свирепа, безкомпромисна! С победоносен рев той бръкна под слънчевия сплит на Кристина, проби с привидна лекота кожата и извади сърцето ѝ, което все още туптеше и изтласкваше на талази кръвта, предназначена да снабдява

току-що разкъсаните ѝ кръвоносни съдове. Сетне доближи сърдечния орган до устата си и започна да пие от жизненоважната течност, която тутакси го дари с още енергия.

Когато изсмука и последната капка кръв, той захвърли сърцето настрани и клекна до убитата жена. Под гърдите ѝ зееше огромна дупка, пълна с прясна кръв, която всеки момент щеше да се съсори. Бенджамин се наведе над тъмния отвор и засмука жадно. Яростният му рев се бе превърнал в грухтящ стон, изразяващ някакво уродливо задоволство. Звярът ликуваше, окрилен от безконечното удоволствие, последвало това варварско светотатство.

„ВИНОВНА!“

Тази дума отново се появи в лишеното от здрав разум съзнание на Бенджамин и го накара спре за миг. Налудничавите мисли трескаво се въртяха в помътнелия мозък, давайки му все по-безумни идеи. Той реши, че трябва да се изгаври по най-долния начин с все още кървящия труп.

Разкъса всичките му дрехи, след което го вдигна с вещица, пренесе го до дървената барака зад къщата и го закачи за гърба на една от големите куки за месо.

„ВИНОВНА!“

Бръкна с лявата ръка в дупката на шията, а с дясната хвана главата и я наклони рязко назад, чупейки врата на клетата жена. После взе голяма и дебела тояга и я набута в аналния ѝ отвор, а накрая вдигна една мръсна маратонка, небрежно захвърлена в някакви цветя и злобно я напъха в зейналата ѝ уста.

Сладострастни вълни на изродена гордост преминаха по тялото му и той се закикоти зловещо, сякаш се подиграваше на неестествено разположения труп.

Кристина бе първата виновна, изтърпяла своето наказание. Имаше още хора, чакащи своя ред; още провинили се, които трябва да получат възмездието си. Защото светът се нуждае от ред, справедливост и сила. А силните винаги ще побеждават.

Бенджамин остави оскверненото тяло и тръгна бавно по пътеката, водеща към неговата вила. Беше щастлив, удовлетворен. Луната се движеше по своята невидима диря, като бавно и неусетно достигаше върха на планината, която скоро щеше да я погълне. Тази нощ Бенджамин ще заспи спокойно - много по-спокойно от предишните си нощи.

Страхът

Слънцето огря с топлите утринни лъчи лицето на Бенджамин и той се събуди. Не помнеше какво бе сънувал, но усмивката по лицето му даваше предпоставка за добро настроение. Съсредоточи поглед върху пострадалата си ръка и с удовлетворение видя, че раната беше доста по-малка, а на мястото на грозната бразда сега се бе образувала кафява коричка.

В един миг усмивката му застина на лицето, а тялото му се вцепени! Той изведнъж си спомни какво бе направил

предната вечер.

Искаше му се това да е било поредното кошмарно съновидение, надяваше се болното негово съзнание отново да му е спретнало номер, но споменът бе прекалено бистър, подробен, реален. Настроението му се срина, а въображението му трескаво процеждаше причините за този негов крах. Той бе убил Кристина, защото според неговите побъркани мисли тя бе една от виновните за страданието му. Това не беше вярно, Кристина не бе виновна, виновно бе неговото подсъзнание, приело доста лековерно безумната идея, виновно бе и чудовището от гората, причинило му всичките нещастия.

„Убиец“ – думата звучеше грубо и недостойно, имаше прекалено вулгарен привкус. В цялостната си полицейска кариера той се бе срещал с най-различни убийци – от неволни грешници до брутални злодеи, но всички те носеха със себе си едно и също проклятие – „причинители на смърт“. И поради този факт те биваха низвергнати от обществото, което по неписани принципи ги определяше като най-некачествения продукт от фабриката на живота. А снощи Бенджамин стана част от този продукт, дори зае достойно място в редиците на „низшата“ класа.

Защото той не само уби клетата жена, той се изгаври с трупа ѝ по изключително гнусен начин, сякаш бе най-закоравелият сериен убиец.

Може би наистина се бе превърнал в звяр. Навярно нещото в гората го бе заразило и сега той се пържеше в пъклената класа на вампиризма. Спомни си действието на

кръвта върху тялото му – то можеше да се сравнява с чувството, което изпитва много гладен човек при поемането, на вкусна храна или пък изтощен от горещина работник, изпиващ първата си глътка студена бира. Това бе усещане за душевно удовлетворение, незабравимо и несравнимо с нищо друго, отпускащо и опияняващо като красив любовен трепет. Защото бе „вампир“, а вампирите обичат кръвта. Той бе убил жената, понеже се намираше под ЧУЖДО влияние!

Бенджамин стана от леглото и седна върху мек и удобен стол. Едва тогава силата на това, което бе сторил, го връхлетя с ударната мощ на торнадо. Той беше причинил смъртта на невинна жертва по възможно най-зверския начин! Когато открият трупа ѝ, всички ще търсят убиец-психопат, и накрая ще попаднат на него, защото той бе един от съседите ѝ, а и отпечатъците му са пръснати навсякъде. Бе готов да се предаде на полицията, знаеше, че това е единственото правилното решение в случая, но когато в ума му се появиха образите на любимите същества – Шона, Кейт и Мари, той разбра, че няма да го направи. Поне не толкова бързо. Как ли щяха да се чувстват тези малки деца, щом осъзнаят, че баща им е коварен убиец? Как ли щяха да ги възприемат в училище? Какво ли би се случило с Шона, когато всички в обкръжението ѝ разберат за бруталното престъпление, извършено от нейния съпруг?

Освен това, бившите му колеги и многобройни приятели щяха да бъдат потресени, защото всеки го познаваше като невероятно спокоен, уравновесен човек, вършещ много стриктно задълженията си.

Трябваше да отиде в къщата на Кристина и да скрие трупа ѝ! Знаеше, че обиграните злосторници никога не се връщат на местопрестъплението, но за момента той нямаше друга алтернатива.

Стана и с бързи крачки тръгна към дома на Кристина Тейлър.

По пътя съвестта му заговори. Дори и да скрие трупа до неговото пълно изгниване, той щеше да чувства вина до края на живота си. Отнемането на живот винаги рефлектира по един или друг начин върху съзнанието на убиеца, най-вече ако той е нормален човек, променя начина на разсъждение и възприятията му, увеличава чувствителността и уязвимостта му, понижава самочувствието му. Образът на убития често се явява като неканен пратеник в сънищата му, често го спохожда в мислите му, втълпявайки със своето невидимо присъствие усещането за нечовешки грях. А той бе спрял тази невинна жена от живота, бе прекъснал невидимата нишка на съществуването ѝ. Тя, като всеки нормален човек на тази земя, имаше мечти и копнежи, имаше свои хора, които я обичаха и които тя обичаше, имаше роднини или приятели и те щяха да страдат по нея. Той се спря, като все още се двоумеше дали да не остави нещата такива, каквито са или да свърши докрай своята работа. Лошата идея обаче надделя и Бенджамин отново тръгна по своя път.

Лъчите на жаркото слънце внезапно замрежиха погледа му, болката в главата му отново се появи под формата на тъпо пулсиране. Силата, получена от кръвта, бавно отлиташе и даваше терен на познатото болезнено неразположение.

Още по-тревожни мисли запрепускаха в главата на бившия полицай. Ами ако злото въздействие се появи отново и той убие друг човек? Ако създанието, вселило се в него, продължи да му внушава мисли за убийства? Бенджамин бе сигурен, че НЕЩО е влязло в неговия мозък и го е тласнало към извратеното дело.

Той никога не си бе представял, че ще стигне дотук. Дори ако преди няколко дена някой силен гадател му бе предрекъл това събитие, той щеше да му се изсмее. Тъй като Бенджамин Бърнстейн бе градил и усъвършенствал своя уравновесен характер в продължение на много години, доразвивайки го непрекъснато с течение на живота. В работата му справедливостта се извисяваше над всичко останало, а в живота позитивното мислене и благоприятната атмосфера бяха на първо място. Когато се пенсионира, той беше постигнал всичко, представяше си бъдещето във вилата, седнал на верандата отпред и наслаждаващ се на прекрасната зеленина. Това щеше да е апогеят, изхождащ от цялостната градивна ниша на нрава му, плетена с преждата на многобройни проблеми, загуби и лоши моменти, дали му необходимите устойчивост и твърдост. Той желаше този миг, копнееше за него в последните няколко години, искаше го с цялото си същество и с цялото си съзнание, вярваше истински в него.

Но сега всички негови мечти бяха тотално съкрушени. Видя как животът му рухва безвъзвратно, как създаденият от него подреден свят се стопява бавно и мъчително.

Когато пристигна във вилата на Кристина Тейлър, той установи, че никой не бе идвал. Следователно трупът трябваше да виси, закачен на куката с килната назад глава, с огромна зееща дупка под гърдите.

Бенджамин добре съзнаваше какво бе сторил и какво щеше да види до кошарата, но когато пред очите му се появи обезобразеното и поругано тяло на жертвата, той едва не припадна от погнуса. Маратонката бе паднала от устата която зееше неестествено широко, но тоягата все още стърчеше като телевизионна антена от задните ѝ части. Дупката до слънчевия сплит бе почерняла, заради втвърдилата се кръв по нея, а тази на шията беше запълнена със съсухрен съсирек като стара рана. На гърба, около мястото, където бе закачена куката, също имаше малки ивици изсъхнала кръв. Слънцето вече напичаше безмилостно и около мъртвото тяло се усещаше слабата възкисела миризма на гниещо месо.

Бенджамин се огледа за случайни минувачи и когато установи, че няма такива, се зае с противната задача. С изражение на отвращение хвана тежкото вдървено туловище, бавно го откачи от куката и го постави на земята. След това влезе в къщата и след малко излезе с някакви стари вестници и бутилка зехтин. Поля жената със зехтина, сетне я покри цялата с вестниците, извади запалка от джоба си и запали хартията. Пламъкът горя спокойно, но при допира с мазната повърхност, той изгасна. Бенджамин взе парче вестник, сгъна го на няколко ката и го подпали. Огънят се надигна, увеличавайки рязко размерите си, но когато бившият полицаи го допря до пропитата със зехтин хартия, тя отново

не пожела да се възпламени. Държеше така около две минути и тъкмо бе решил да се откаже и да търси друго решение на проблема, когато изведнъж под ръката му лумна огромен синкав пламък, който светкавично се разпростря навсякъде и след секунди тялото на клетницата гореше с агресивен огън. Следите от престъплението бавно се стопяваха и изгаряха заедно с кожата и дрехите на убитата жена.

Той гледаше известно време горящото тяло, след това бавно се обърна и с тихи крачки излезе от двора. Успокоението обаче не дойде, вместо него в гърдите му се надигна тежка вълна, резултат от помътнялата му съвест. Неопределима печал го обгърна с мрачна пелена и той заплака прочувствено. Никога досега не бе плакал, освен в детските си години. Подсъзнателно смяташе, че плачът, особено при мъжете, е проява на висока ранимост и подчертано слаб характер. А неговият характер бе силен. Поне досега.

Трябваше просто да продължи по старому, абстрахирайки се от тези неприятни моменти. Трябваше отново да стане силен, както преди, и да победи врага.

Светлината отново бе станала ослепителна и удряше право в мозъка, където болката препускаше като озверял кон и туптеше учестено в ритъма на сърцето му. Чувстваше кожата си – слаба, уязвима, изгаряща от парещите слънчеви лъчи. Сега му бяха нужни сянка, тъмнина, хлад и... кръв! Той тръгна към къщата си, където го чакаше спасението.

Веднага, щом почувства тъмнината, тялото му се отпусна. Седна върху любимия си диван и по навик пусна телевизора, макар и да знаеше, че едва ли ще задържи поглед в екрана. В ума му отново навлезе думата „виновен“ и той се замисли върху значението ѝ:

„ВИНОВЕН означаваше „причинител“ на нещо. Кристина Тейлър не ми бе причинила нищо, затова тя не бе „виновна“. Тя, зверски погубената от ръцете ми старица, бе напълно невинна! Единственият ВИНОВЕН бе звярът в гората, Въплъщението на сатаната, както го описа вече мъртвата жена. Въплъщението на сатаната заразяваше чрез своето ухапване, превръщайки нормалния човек в звяр, във „вампир“, във ВЪПЛЪЩЕНИЕ НА САТАНАТА! Като самия него! То ме накара да убия Кристина Тейлър, то ще ме кара да убивам още много невинни жертви!

Аз трябва да намеря начин да се освободя от проклятието! Трябва да потърся помощ не от лекар, а може би от екзорсист! Или да опитам да разбера историята на тази злокобна гора и ДА СЕ ИЗПРАВЯ ЛИЦЕ В ЛИЦЕ С ЧУДОВИЩЕТО!“

Бенджамин закри прозорците с пердетата, защото топлещото небесно тяло вече хвърляше ярка светлина върху пода на помещението. В ума му достигаше звукът от телевизора – монотонен, проницателен, дразнещ. Той взе един от металните столове и го запрати с все сила към говорещия приемник, давайки воля на опънатите си до

скъсване нерви. Техниката падна звучно на пода, екранът рязко потъмня, нещо гръмна с глух пукот и лек сивкав дим се възнесе нагоре, разтваряйки се плавно в тъмнината на стаята.

Миризмата на изгоряла пластмаса го събуди от мимолетния шок.

Отиде до хладилника и извади кутия бира и три консерви фасул с наденица. Преди малко бе изразходвал доста физическа и психическа енергия и това бе причината за изострения му глад. Излапа набързо полуфабрикатите, изпи бирата почти на един дъх и изпита приятно опиянение. Стомахът му натежа заради бързо погълнатата храна, но усети как енергичността му бавно почна да се завръща. Въпреки всичко психическата умора си каза думата и клепачите му започнаха да се затварят, като дадоха ясен сигнал на организма, че е време да се пресели в света на сънищата. Отново си помисли, че напоследък спи прекалено много.

Сети се също, че обикновената храна му донесе удовлетворение, както преди. Дали заради новата кръв в него или заради друга причина, той не изпита погнуса. Но мозъкът му бе прекалено изтощен, за да се втурва към нови и нови разсъждения.

Затова Бенджамин се добра до дивана и зае хоризонтална поза. Последното, което загледа, преди да заспи, бе раната на болната му ръка, която се бе смалила до тънка тъмна ивица.

Силна гръмотевица го стресна, той се събуди, затърка

очи и се заслуша. Кънтенето в ушите му наподобяваше металически звън, който сякаш излизаше от тях и се разпръскаше в пространството. В стаята бе тъмно заради спуснатите щори, но множеството меки, периодични и различни по тоналност потропвания отвън, бяха показателни за дъждовното време. Бенджамин отиде до прозореца и го отвори. Вълна от хладен въздух навлезе в помещението и освежи потното му лице. Главата го болеше, но болката бе слаба, едва доловима и не можеше да повлияе върху напирания поток от мисли, който скоро щеше да обхване изцяло мозъка му. Гневът към съществото от гората бе станал неописуемо силен, защото макар и отдалеч, то властваше върху разсъдъка му и го тласкаше към пагубни действия.

Искаше да отиде в гората! Нужно бе да го направи! Съзнаваше, че ако загуби битката, това ще е неминуема катастрофа за него, в която смъртта би била най-доброто избавление. Но ако спечелеше, той щеше да възвърне предишното си състояние и може би да оздравее. Трябваше да рискува всичко! Вярваше в Бог и знаеше, че в Божия свят доброто винаги побеждава злото. Вярваше, че с Божията помощ той ще победи Въплъщението на сатаната.

Бенджамин излезе от вилата и въпреки дъжда решително тръгна към прокълнатото място.

Достигайки до гората, той спря и се загледа към мрачната ѝ паст, образувана от многобройните сенки на дърветата. Мокрите дъждовни капки, които падаха в лицето

му, охладиха с ледена свежест бурните страсти, напирани в него и разумни мисли окупираха мозъка му. Защото ТОЙ НЕ БЕ ГОТОВ ЗА БИТКА! Той нямаше никакви пособия и принадлежности, като сребърни куршуми, чесън и светена вода, които според вярванията можеха да прогонят злите сили. С голи ръце схватката би била обречена на неуспех.

Бледа мъгла, наподобяваща мек пух обхващаше горните слоеве на гората и им придаваше неподправена, приказна красота. Дъждът, който сега се бе ограничил до ситни капчици, издаваше лек еднотипен шум, а силата на тук-там появяващите се светкавици и гръмотевици намаляваше постепенно, показвайки приближаващия край на лошото време. На небето облаците лека-полека се разкъсваха и осигуряваха трасе на все по-напиращата слънчева светлина.

Обърна се и с леки крачки започна да се отдалечава от мрачния лес. По пътя си мислеше как би могъл да тръгне толкова смело към опасността, без оръжия и без подготовка. Той никога не бе постъпвал така. В полицейската му работа трябваше да бъде готов за всичко – така го бе научила практиката, така го бе научил животът.

Но ето, че той бе поел сляпо по пътя към неизвестността.

Или нещо го бе накарало? Същото нещо, което го накара да убие по зверски начин начин Кристина Тейлър. А сега отново го бе вързало с невидимите си въжета го теглеше към гората и към себе си. Бенджамин стисна главата си с ръце. Испита желание да закрещи гласно и свирепо, да изпусне парата на огромното количество отрицателна енергия, събрана в него. Но вместо това той задиша тежко, тъпчейки

по този начин огъня, идващ от плачещата му душа.

След като влезе в жилището си, Бенджамин видя през прозореца, че слънцето бе пробilo облаците и успоредните снопове лъчи навлизаха в разреждащата се мъгла. Отстрани горделиво се ширеше дъгата, завзела небосвода с красивите си многоцветни спектрални линии и своята грациозна извивка. Настроението му започна да се покачва, отрицателните мисли бавно заотстъпиха на увереността. Той бръкна в един джоб на ризата си и от там извади ключовете на автомобила. Трябваше да отиде до града и да купи всичко необходимо за битката в гората, след това да се разходи до някоя библиотека или зала с Интернет, за да потърси материали за злочестата гора. Искаше също да намери свещеник-екзорсист, който да прогони необуздания дух в него. Бенджамин бе от хората, които трудно се предават и приемат пораженията. Той щеше се бори с всички средства за спасението си. Иначе нямаше да бъде Бенджамин Бърнстейн!

Когато обаче излезе навън, той отново усети горещината на слънчевите лъчи. Очите му се заслепиха от светлината и внезапно появилата се болка раздра мозъка му. Със сетни усилия, опипвайки предметите в близост, той се прибра вътре. Нервите му отново не издържаха и той затвори с трясък външната врата. Всичко започваше отново.

Взе телефона си и набра номера на Тим Стоун. Таксиметровият шофьор вдигна почти веднага.

- Здравей, аз съм Бенджамин.
- Зная. Мога да дойда до двадесетина минути, защото имам клиент.
- О'кей, след двадесет минути ще те чакам отвън.

Бенджамин бе облякъл новия си костюм, който купи за пенсионирането. В дясната ръка държеше остър нож, а очите му бяха присвити от лукавост, презрение и вътрешна злоба.

„Идваш да ми вземеш парите, копеле мръсно! Да вземеш парите на един страдащ човек! И ти си виновен като всичките боклуци наоколо! Но аз ще те науча на ред и дисциплина! ВСИЧКИ трябва да се научат на ред и дисциплина!“

Вълча усмивка разкриви лицето му, в очите му запрепускаха игриви пламъчета. Скоро ще падне и поредният ВИНОВЕН!

Тим Стоун

Автомобилът весело препускаше по гладките шосета на Сакраменто, а усмихнатият Тим Стоун великодушно се носеше по сладките струни на доброто настроение и бе предразположен към почти безспирни разговори.

„Заради прекрасната зелена петдесетдоларова банкнота, с която го наех до вечерта“ – мислеше си Бенджамин, който бе далеч по-несловоохотлив.

В началото на пътуването той се опита да се издигне до неговото ниво, но слабостта и болката в тялото не му дадоха

тази възможност и полицаят потъна в мълчание. Бенджамин бе прекалено крехък. Денят му действаше зле. Знаеше добре от какво има нужда, виждаше таксиджията пред себе си като съвкупност от кръв и други, по-маловажни съставки, обаче в момента, въпреки острия нож в чантата си, той не бе в състояние да направи каквото и да е.

Но имаше на разположение целия следобед, докато нощта отново му даде енергия.

Трябваше да се сдобие с чесън, разпятие, сребро и светена вода, след което да посети някоя библиотека, а накрая да потърси екзорсист. Гневът му от сутринта се бе изпарил, желанието му да се бори с врага бе намаляло. Вече намираше тези мероприятия за досадни, губещи свободното му време, а борбата с врага – за безсмислена и ненужна.

Другото „аз“, което в този момент бе скрито нейде дълбоко в подсъзнанието му, подсказваше, че той все пак трябва да се освободи от проклетия капан, мъчещ го вече няколко дена. Думата „убиец“ отново изплува отнякъде, но сега тя нямаше оная сила, както преди обяд.

Таксито спря пред методистката църква, Тим Стоун слезе и му отвори вратата, за да покаже благоразположеност. Бенджамин излезе от автомобила, като бе покрил тялото си с дългата шуба. Двамата влязоха в един магазин пред църквата, носещ името „Църковни принадлежности“.

Бенджамин купи разпятие и светена вода. Когато обаче хвана с ръка светия кръст, веднага го хвърли на земята, защото предметът изгори кожата му. Тим Стоун взе разпятието от земята, уви го в хартията, която жената от щанда му даде, и го

сложи в чантата на Бенджамин, а пък той през това време се взираше втренчено в пластмасовото шишенце със светена вода.

Тази малка бутилка му изглеждаше гнусна и противна. Усещаше кожата на изгорената си дясна ръка, която трябваше да ври в дива болка, но за момента той не изпитваше реалната ѝ мощ, тъй като се бе концентрирал изцяло върху светената вода.

– Господине, добре ли сте? – чу грижовния глас на продавачката, която го гледаше с уплашено изражение.

– Да, да, добре съм. Искam само да попитам дали в църквата има свещеник екзорсист.

Когато чу думата „екзорсист“, Тим Стоун свърна рязко глава към Бенджамин. Очите на продавачката се разшириха още повече.

– Ами... не... всъщност, има... но... – объркано започна тя, после пое дъх и довърши изказването си по следния начин: – Свещеник екзорсист има при адвентистите в „Коултън“. Идете там. Мисля, че ще ви помогнат.

– Много ви благодаря – каза Бенджамин и се обърна да излезе.

– Водата ви! – извика след него жената.

– Дайте, аз ще я взема – намеси се Тим, сетне взе шишенцето от ръката ѝ и го пхна в чантата на клиента си.

По пътя към „Маккуин'с“ – най-голямата библиотека в Сакраменто, – Тим Стоун мълчеше замислен. По всичко

личеше, че съчувства на болния Бенджамин и не иска да му досажда с разни въпроси. Бенджамин от своя страна се бе присвил в шубата и също пазеше тишина.

Библиотека „Маккуин'с“ представляваше голяма модерна сграда с аеродинамична архитектура. Когато Бенджамин влезе в огромния вестибюл, придружаван от Тим Стоун, веднага изпита облекчение, защото многобройните климатици бяха охладили помещението до поносими стойности. Имаше множество насочващи табели за всяка една от залите, но те тръгнаха към „История и география на Сакраменто и околността“.

От два до четири търсиха безуспешно исторически сведения и накрая Бенджамин реши да се откаже от това предприемачество и да се запъти към Интернет залата, когато пред очите му като по чудо изникна книгата: „Мистерии и легенди на вилна зона Чивас“.

Той отиде до гишето и попита библиотекарката:

– Колко струва този том?

– Той не се продава, но можете да го вземете за месец и след това да го върнете. Абонаментът за библиотеката ще ви струва долар и петдесет...

– Искam тогава да се абонирам и взема книгата за един месец.

Пътувайки към адвентистката църква, Бенджамин разлистваше книгата, стараейки се да не изпуска нито една важна подробност. В един момент Тим Стоун неочаквано попита:

– Какво се е случило с теб, приятелче?

Бенджамин изпита силен гняв към шофьора.

„Тоя пък к’во ми се бърка в работите, не съм му плащал за това“ – каза си наум той.

Досега Тим спазваше някакъв такт, гледайки да не притеснява болния си клиент, но сега явно любопитството бе надделяло над всичко.

– И аз не знам. Сигурно съм болен.

– Купи светена вода, кръст, а сега вземаш някаква книга за мистерии и легенди.

– Не зная, човече. Лекарите не могат да ми помогнат и се надявам тези неща да свършат работа.

– Спокойно, приятелче, всичко ще се оправи.

Бенджамин отговори доста спокойно на въпросите, въпреки яростта си преди малко.

„Какво пък толкова, никак не е лошо някой да е загрижен за състоянието ти“ - помисли си той и отново се съсредоточи върху тома.

Малко преди таксито да паркира пред адвентистката църква, Бенджамин съзря в съдържанието следната глава: „Легендата за Въплъщението на сатаната“. Отвори на страницата, но в този момент колата спря. Бившият полицай остави книгата отворена върху седалката и излезе навън.

– Ще ви струва двеста и петдесет долара – с безизразно лице започна свещеникът екзорсис.

– А кога ще можете да дойдете? – запита Бенджамин.

– След два-три дни, зависи каква работа имам.

– О'кей. Само да ви кажа, че аз съм засегнатият. Нещо сякаш се всели в мен. Някакво животно ме ухапа в гората...

– Сега ли ще платите?! – прекъсна го рязко свещеникът. Бенджамин се изненада от наглостта на този Божи служител.

– Когато се видя излекуван.

– Аз по принцип вземам парите предварително.

– А ако не се справите с ритуала?

– Божия работа. Никой не знае на какъв демон ще попадне. Все пак рискувам живота си и затова вземам скъпо.

– Добре. След три дни ви чакам у нас – Бенджамин даде една бележка, на която написа адреса и телефона си. – Когато дойдете, ще ви платя.

Отецът взе бележката, гледа в нея известно време, след което я прибра в джоба на расото си, пред мътния взор на Бенджамин.

Слънцето вече бе добило оранжев цвят и се бе снижило над планините. Автомобилът отново вървеше по поредния си курс, а двамата членове на екипажа му мълчаливо изпълняваха своите задачи.

Бенджамин се бе вторачил в книгата или по-точно в една статия, която гласеше следното:

„В Чиваската гора дебне Въплъщението на сатаната. То приема различни форми – на животни, на човеци, на предмети, дори и на растения. Има много случаи на туристи, влезли в тази гора и впоследствие обладани от демон. Според слуховете жертвите му се променят, както външно, така и вътрешно, стават агресивни и непредсказуеми, а някои дори

убиват близките си. Малкото останали местни хора смятат, че преди векове на това място Сатаната е довел свой пратеник, известен като „Въплъщението на сатаната“. Той, по един или друг начин, се вселява в човека, превръщайки самия него във Въплъщение на сатаната. Хората всячески се мъчили да прокудят този горски звяр чрез различни ритуали, обреди, прогонвания и други нестандартни методи, но всеки път удряли на камък. А пострадалите били обречени на покварен живот - защото в нито една болница не успявали да ги излекуват и нито един ритуал за прогонване на духове не успявал да им помогне.“

„Тогава какъв е смисълът от всичко това?!“ – бе първата мисъл, появила се в главата на Бенджамин след прочита на статията.

Транспортното средство вече навлизаше в потъналата в зеленина вилна зона, а дневната светлина бавно се изсмукваше от небосвода. Фаровете на лекото возило галеха меко дърветата, храстите и подаващите се измежду тях покриви на къщите. Бенджамин бе махнал шубата от себе си и сега се любуваше да идващия мрак. Силата отново го поемаше и той лека полека се връщаше към живота.

Имаше искряща нужда от нещо! Това нещо бе кръв! Тази нужда бе много по-силна от всички разумни мисли, взети заедно. Той извади ножа от вътрешния джоб на ризата, разгъна го и го загледа жадно.

Колата завиваше по тясната каменна пътека, водеща към вилата му.

Бенджамин хвана здраво ножа в дясната си ръка и

замахна.

Тим Стоун, тласкан от някакъв вътрешен порив, спря колата, обърна се и интуитивно протегна двете си ръце към нападателя.

Ако Тим Стоун знаеше за свръхсилата на клиента си, навярно нямаше да постъпи по този начин, а щеше да отвори вратата на автомобила си и да избяга възможно най-бързо. Но спасителният инстинкт, появил се за да защити тялото от неочакваната атака, се бе задействал според възприятията на мозъка му. А в мозъкът на Тим Стоун, колкото и да бе подготвен за евентуален удар, предвид странното състояние на неговия клиент, не фигурираше такава зверска и безпощадна мощ. И поради това обстоятелство изборът на тялото да се съпротивлява пожъна тотален неуспех.

Ножът се заби яростно в рамото на таксиджията, като дори костите му изщракаха със звук, наподобяващ чупене на съчки! Кръвта започна да се стича под формата на тъмночервени поточета, сформиращи се около лакираната дървена дръжка на острия предмет.

Тим Стоун гледа озадачено около секунда, след което бързо хвана ножа и опита да го дръпне, но в този момент очевидно внезапната болка го срязва, защото той изкрещя панически.

Това, което таксиджията не успя да стори, го направи страдащият от „вампиризъм“ бивш полицай. Той хвана ножа

за дръжката и го извади с нечовешка енергичност, след което с острието проби горната част на гърдите. После отново го извади и го заби... и отново...и отново... Тим Стоун отчаяно опитваше да се съпротивлява с ръце, но силата на нападателя бе грамадна, нечувана и свирепа, сякаш срещу него не стоеше възрастен мъж, а слабо дете.

Един от ударите попадна в средата на гърдите и прониза сърцето на шофьора. Ръцете му тутакси се отпуснаха върху меката седалка, главата му се килна назад и се удари безчувствено в стъклото, а гъстата червена течност на живота опръска ръцете и дрехите на Бенджамин.

Убиецът се хвърли върху агонизиращото тяло, наведе глава към бликащата кръв и започна да я пие жадно.

От гърлото на смъртника заизлизаха слаби стенания. Кръвта от гърдите започна да се смесва с въздуха на последните издихания. Тялото се размърда, обзето от предсмъртни конвулсии. Наоколо се разнесе миризма на урина и изпражнения. Бенджамин се изправи и погледна трупа на Тим Стоун, който бе заел скована мъртвешка поза. Жадно се захили, все едно беше извършил подвиг, обърна се бавно и се приплъзна към задната седалка, откъдето взе чантата. Усещаше стягане по кожата на лицето и ръцете заради полепналата по тях съсирващата се кръв, чувстваше по тялото си тежките подгизнали дрехи, които все едно бяха направени от груба дочена материя. Бавно отвори вратата и тръгна към къщата със самоуверени крачки. Хвърли небрежно чантата в двора, след което отново се върна при колата с трупа.

Луната бе скрита от слой облаци, но той усещаше незримото ѝ присъствие. Могъществото, което го бе завладяло, му даваше изключителна якост, той чувстваше себе си като божество, като исполин, като непобедим! Можеше да прави всичко, което поиска и ТРЯБВАШЕ да го прави!

Отвори яростно предната врата. Тялото на умрелия се свлече на земята. Бенджамин го хвана и го вдигна над главата си така, все едно вдигаше леко перце. От гърлото му се извиси силен оглушителен вой, наподобяващ рев на тигър или лъв.

Той звучно ликуваше, хванал в ръце жертвата си. Мислите му бяха насочени към силата, даваща му воля и материализираща се в агресия. Някаква внезапна искра премина през него и го осени с идея! Той трябваше да провери дали се намира под чуждо влияние. Напрегна мозъка си, за да усети някакво външно въздействие. Не успя. Това бе самият той - същият, който днес сутринта проклинаше съдбата си. Но сега наблюдаваше всичко под много по-различен ъгъл. Сега беше разярен, а сутринта беше спокоен. Сега беше велик, а сутринта беше нищожество. Сега беше силен, а сутринта беше слаб. **ТОВА БЕ РАЗЛИКАТА, ЕДИНСТВЕНО И САМО ТОВА!**

Никой друг не бе **ВИНОВЕН**, освен глупакът в ръцете му, когото бе убил преди минути! **ЗАЩОТО ВСИЧКИ ГЛУПАЦИ СА ВИНОВНИ И СВЕТЪТ ТРЯБВА ДА СЕ ОТЪРВЕ ОТ ТЯХ!** Това бе единствената и най-правилна логика, най-висшето мото на силните, изконната същност на „великия“ прогрес!

Бенджамин още виеше като подивял, вече чуваше воя, прииждащ от дълбините на гърлото му в най-пълната си

степен. Преди малко, когато бе вникнал дълбоко в съзнанието си, този вой бе останал далеч и се бе слял с тишината на мислите му, но сега, щом отново навлезе в реалността, гласът едва не му спуска тъпанчетата.

Отново бе изпаднал в умопомрачение, гневът му бе толкова всепоглъщащ, че той бясно хвърли мъртвеца към автомобила. Чу се глух тропот, тялото се плъзна по вратата, оставяйки тъмна диря по нея, и беззвучно се строполи на тревата.

След това той вдигна трупа за краката, замахна с него и удари главата му в близкия дънер (захватката му бе толкова здрава, че усети как с пръстите си проби плътта на мъртвия, а при самия замах се чуха изщракванията на чупещи се стави и кокали). После пак... и пак... и пак... докато главата не придоби неправилни очертания.

Пълната месечина се бе показала между облаците и осветяваше всичко с невероятно ярката си светлина. Тим Стоун лежеше мъртъв на земята, заел необичайна изкривена форма, на фона на лунните лъчи странно хлътналата му глава имаше цвят, вариращ по всички нюанси на сивовиолетовото, а от устата му извираше лигава смес между парчета кръв и слюнка. Бенджамин застана прав над убития, гледайки го с огромно презрение и несравнима по своите показатели гордост. Грозна усмивка, придружена със злъчен кикот, се появи на лицето му.

Тим Стоун бе вторият виновен, получил справедливото си наказание, вторият слабак, доведен до заслужения си край.

„Дали на другия ден, когато се събудиш, съвестта ти пак

ще те гризе като миналия път?“ – заговори далечният вътрешен глас на добродетелта.

„Едва ли – бе отговорът на останалите гласове. – Съвестта не е нищо друго, освен безпредметно чувство на вина, характерно за глупаците. Съвестта прави хората уязвими, страхливи, слаби и покорни, а ти си неприкосновен, смел, силен и непокорен!“

„Убиец“ – провикна се отново онзи далечен глас, глух и отслабнал, като последната реч на умиращ.

„Не убиец, а ПРЕЧИСТИТЕЛ“ – отвърнаха множеството отпорни „личности“ на обзетото от възбуда негово съзнание. – „Точно така – пречистител, спасител на рационалното, повелител на реда и хармонията!“

Вдигна глава и погледна към яркия земен спътник, който му отвърщаше с мощна енергийна аура. Сякаш луната бе отражение на неговата същност, диригент на неговата рапсодия, водач на неговата армия. Защото вампирите, възплъщенията на сатаната и всички други сатанински твари са ЗАВИСИМИ ОТ ФАЗИТЕ НА НЕЙНОТО ИЗЛЪЧВАНЕ! Луната – тази видимо малка сияеща частица в небесния всемир, – бе събрала в себе си цялата сила на света, достатъчна едновременно да го пресътвори и унищожи.

„Трябва да се скрият следите на престъплението!“ – отново се обади разумното „аз“.

„Този път си прав, може би ще е забавно“ – отговориха и другите гласове, послушали го за пръв път през времето на този спектакъл.

Бенджамин грабна трупа и го хвърли в колата, след това

влезе в нея, запали мотора и зави по каменната пътека. На едно място – точно където остри варовикови скали образуваха голяма и почти отвесна падина, - Бенджамин спря. Хвана тялото и го постави на шофьорското място, а той самият излезе навън. После се наведе през отворената врата, разхлаби ръчната спирачка и автомобилът пое надолу, към бездната. Извиси се страховит стържещ звук от острия допир между металната конструкция и скалите. Веднага след това се разнесе оглушителен взрив, придружен от мигновен и ярък оранжев проблясък.

Той наблюдаваше с усмивка светлинно-звуковото представление. Тим Стоун, заедно с таксиметровия си автомобил, вече бяха заличени от лицето на земята.

След като околността отново потъна в тъмнина, Бенджамин се обърна и тръгна пеша към вилата. И сега чувстваше с всички брънки на душата си удовлетворението от добре свършената работа и постигнатата цел.

„Въплъщението на сатаната“

Събуди се с усещане за леко неразположение. Този път събитията от миналата нощ го връхлетяха почти веднага. Можеше да си спомни абсолютно всичко, с най-подробните детайли, но осъзна, че не иска да го прави. Все пак, противно на неговите желания, спомените сами започнаха да прииждат.

Всичко стана прекалено сложно, прекалено голямо като мащаби. „Убиец!“ Той бе убиец, а не пречистител, както си

мислеше снощи. Сега бе съвестен и покорен, като човешко същество, а не зловец и силен, като вампир.

Колкото и да не искаше, злочестите излази от най-закътаните тайни на паметта му си проправиха пъртина между хаоса от мисли. Спомни си, че снощи бе усетил миризмата на страха, която великата му ярост бе игнорирала като нещо незначимо, но сега тази миризма лека полека изплуваше на повърхността. Защо пък миризмата на страха? Защото страхът е нормалната реакция на организма в случай на потенциална опасност, характерна за всяко човешко същество. Той бе почувствал страха, дори не точно миризмата му, а по-скоро усета, който много прилича на любовното усещане (чувството на трепет при близост или допир до възбудено същество) - въпреки че усещането за страх по-скоро сковаваше тялото, вместо да го отпуска. Възможно ли е именно това усещане да провокира серийните убийци при извършването на злодеянията си?

„Сериен убиец“! Дали пък не се превръщаше в сериен убиец, като Джак Изкормвача, Чикатило, Гордън Касапина или Брендън Тес? Има вероятност и някои от тях да са жертва на сатанинско изчадие и също като него да са обладани и управлявани. Едва ли нормален човек би могъл да откачи на мига и да се превърне в злодей, без да е повлиян от свръхестествени външни фактори.

Бенджамин беше обладан и го знаеше. Снощи, по време на касапницата, той бе навлязъл в паметта си, за да усети чуждо въздействие и не бе усетил такова. Но дали именно тази липса на усещане е самото чуждо въздействие? Тогава

убийството му се струваше велико, благородно дело. Той никога не бе мислил по този начин. Винаги се бе отвърщавал от убийствата и от извършителите им. И не бе единствен – всички нормални хора мразят убийствата. Мразят ги, защото са убийства. Защото са отнемане на животи.

Но през нощта неговите разсъждения бяха коренно различни.

Защото бе ОБЛАДАН! Защото бе тласкан към този начин на мислене! Защото „Въплъщението на сатаната“ се бе впило в него и направляваше разума му! И то бе най-силно нощем, при пълна лунна активност.

А сега бе ден. Дали злият демон бе по-слаб през деня? По логика би трябвало да е така, понеже светлината от слънцето го изгаря, а денят му действа потискащо и пагубно. Освен това сега си спомни една статия, посветена на вампирите, в която бе описано как те мразят дневната светлина и обичат луната. Слънцето и луната, денят и нощта, светлината и мрака! Това са противоположностите на живота, на земята, на вселената. СИМВОЛИТЕ НА ДОБРОТО И НА ЗЛОТО!

Той трябва да го предизвика през този ден! Най-късно до настъпването на нощта! Утре щеше да бъде късно!

Погледна часовника си и с изненада установи, че е около два следобед. Имаше само няколко часа на разположение! Той се изправи, подпря се на леглото и въздъхна тежко. Беше жизнено необходимо да намери чантата с принадлежностите си.

Стъпи тежко на земята, все едно бе преял. Нахлузи стар

панталон и някаква мръсна тениска и тъкмо се готвеше да излезе когато телефонът му звънна.

– Бенджамин Бърнстейн ли е на телефона? – обади се учтив мъжки глас.

– Да – плахо отвърна бившият полицаи, като сърцето му бе готово да хвъркне.

– Обажда се доктор Клаус Баденхарт. Вие наскоро бяхте наш пациент, нали така?

– Да.

– И страдате от рядкото състояние, наречено „вампиризъм“?

– Мисля, че да.

– Искам да ви кажа, че преди няколко дена беше взето решение за отпускане на държавни средства за лечение на редките болести, какъвто е вашия случай. И така, според това решение, вие имате право на две безплатни кръвопреливания месечно.

– О'кей, и кога да дойда?

– Първо заповядайте при нас да се регистрирате. После, когато пожелаете, ще идвате по два пъти в месеца да правим тази процедура. Разбрахте ли?

– Разбрах ви.

– Имате ли въпроси?

– Засега не, ако имам, ще ви потърся.

– Приятен ден, господин Бърнстейн.

– И на вас.

Бенджамин излезе от къщата и се огледа. Кафявата чанта небрежно бе захвърлена върху един храст в долната част на

двора. Той я взе и отвори ципа ѝ.

Разпятieto се появи със сребрист проблясък, а под него белееше книгата от библиотеката, която покриваше шишенцето със светена вода. Той взе кръста и в същия миг го хвърли, защото свещената вещ опари ръката му.

– О, Господи – промълви Бенджамин. Тогава видя ръкавиците във вътрешността на чантата. Беше ги взел, за да предпазват ръцете му от лъчите, и сега щеше да ги използва срещу изгарящото действие на Божия символ. Сигурен бе, че и светената вода ще изгори кожата му. Затова нахлузи ръкавиците, вдигна търкулналото се на земята разпятие и го сложи в обратно в чантата.

Вече бе готов за борба. Слънцето напичаше здраво, но заради снощния пир, то все още не изгаряше кожата му така, както до преди. Чувстваше силен глад, но мозъчната му дейност, притъпена от огромното напрежение в него, потискаше и това неразположение. Той сложи чантата на рамо и се запъти боязливо към гората.

Докато крачеше през покритата с листа пътека, до ума му достигна една идея. Помисли си дали пък да не се възползва от предложението на болницата за преливането на кръв. Какво ли би му коствало посещението при лекаря? Нямаше да се налага да търси кръв, нямаше да се пече като пуйка на Вси Свети или като прасе на Коледа. Спомни си колко добре му бе подействало първото кръвопреливане.

„Само тук-там някой зверски убит“ – намеси се един от гласовете в главата му.

Не, това не трябва да се случва повече! В никакъв случай!

Може би кръвта ще го успокои, ще утоли жаждата му и няма да се налага да убива хора. Желанието му за кръв няма да е толкова силно, защото щеше да я получава своевременно. Кръвта ще го държи известно време в стабилно състояние, поне до другата доза. Кръвта щеше да го спаси.

„Докато не дойдат ченгетата и не те тикнат в пандиза“.

Да, разбира се, той бе оставил два трупа. Все още не бе напълно сигурен дали огнят е заличил напълно следите му и в двата случая. А при втория дори не знаеше колко изгоряло е тялото и дали въобще е изгоряло. Снощи бе чул страховития взрив, бе видял издигналия се огън, но все пак автомобилът би могъл да се взриви по най-различни начини. Възможно бе и частите от тялото на Тим Стоун да са се разхвърчали на посоки и въпреки всичко да не са обгорени.

„Не трябва да мисля за това, сега имам по-важна задача“!

Наистина, тази мисия бе по-важна от следите по мъртвите тела, защото тя решаваше съдбата на неговата съвест и на неговия живот.

Чиваската гора отново се откри пред погледа му. Честотата на сърцето му вече приемаше резонансни стойности, а пулсът болезнено хлопаше в главата и някои почувствителни части на организма му. Той доближи първите дървета и се спря объркан.

Дали теорията му бе вярна? Той не бе убеден в нея, макар логически да изглеждаше съвсем реалистична. Дали съществото не бе също толкова силно и през деня? Спомни си момента, когато то го ухапа – беше през деня, въпреки голямото количество дъждовните облаци на небето. Облачен

ден, но все пак ден. То го бе одрало и бе избягало. Не го бе нападнало, не го бе убило, не му бе изпило кръвта. Просто го бе ухапало за ръката... и се бе ВСЕЛИЛО в него!

Какво ли можеше да означава всичко това? Ако имаше повече знания за подобен тип създания, навярно щеше да открие някакъв ключ към загадката. Но неговата прагматичност тотално отхвърляше историите за такива твари, мятеше ги в кошчето и палеше боклука. Той не се интересуваше от свръхестествени явления – бяха му безинтересни, понеже беше сигурен, че е невъзможно те да се случат, освен в някои нискобюджетни телевизионни предавания или безсмислените филми на ужасите.

Обаче точно такава събитие се случи, противно на всичките му представи за света Незаинтересоваността и песимизма му бяха попречили, защото съдбата го тикна неподготвен в тясна клопка.

Стоеше така, вперил поглед във вътрешността на гората. Дишаше тежко, все едно се готвеше за съдбовен скок от голяма височина, а страхът от неизвестното в момента доминираше над желанието му да се пребори с врага. Помисли си, че трябва смело да прескочи границата и да хукне слепешком към опасността. Това беше единственият шанс да обори вцепенението – в противен случай никога нямаше да го направи.

Пое силно въздух и го изпусна звучно, затвори очи и стисна устни, стегна ръцете и краката си, после отвори очи и рязко навлезе в гората. Хладината му подейства ободряващо и той уверено се насочи към вътрешността.

Вплетените едни в други клони на високите дървета бяха заспали непробудно, пазейки завинаги от слънцето цялата красива сенчеста одисея. Здравите стволоче се издигаха високомерно, като мрачни обелиски, а дебелият слой шума под тях сякаш ги правеше неприкосновени. Бенджамин ходеше бавно и отмерено, като се вглеждаше за познат обект от онзи злочест следобед. Преди няколко дена той все още се намираше под знака на блаженото неведение и обръщаше внимание единствено на красивата идилия около него. Не забелязваше разликите между дърветата или детайлите на отделните местности и поради тази причина не можеше да си спомни точното местонахождение на срещата.

Достигна до по-светло място, където пространството между дърветата беше по-голямо и спря. Погледна към ръцете си, за да се убеди, че ръкавиците са върху тях. Отвори чантата, взе в едната ръка кръста, а в другата – светената вода и зачака.

Не искаше да мисли за нищо и затова не допускаше постоянно появяващите се нотки на разум да пробият здравия щит на мозъка му. Защото щеше да се откаже, щеше да побегне назад и ако имаше късмет, да се измъкне. Ако имаше късмет! Понеже беше силно уплашен и респективно – уязвим и слаб.

Ами ако нещото не дойде? Тогава всичко щеше да остане както преди. Бенджамин скрито се надяваше врагът да не се появи – преживяното досега беше повече от ужасно, за да понесе още нещастия. А и щеше да има свое лично оправдание за непостигнатата цел.

Навярно звярът чакаше нощта. В този момент той бе твърде слаб, за да се появи пред него, или твърде умен, за да рискува собственото си унищожение. Никой не би се появил в битка, ако предварително знаеше, че ще бъде победен.

Дали да почака края на деня? Тази идея до преди малко му се струваше безумна, но сега му се видя доста добра. Звярът ще дойде по мрак, защото тогава е силен, но и той имаше своите оръжия – светената вода и разпятието. Освен това и самият Бенджамин бе по-силен по време на тъмнината. Да, ще стои тук до мръкване, до появата на Въплъщението на сатаната! Решителността му отново се възвърна в обзетото от лудешка треска негово съзнание. Той стисна здраво двата атрибута.

Но друга, по-страшна мисъл изригна като вулкан в него. Нали именно мракът го побъркваше? Нали по време на тъмнината звярът го обземаше най-силно? Бенджамин не бе силен през нощта, силен бе ЗВЯРЪТ в него! А и сигурни ли оръжия са кръстът и светената вода? Той само бе чувал, че прогонват злите сили, но нямаше как да е УБЕДЕН в истинността на това твърдение. Дали звярът ще се изсмее, като види тези безполезни неща в двете му ръце или изобщо няма да ги забележи? Тогава...?!

„Тогава аз и Въплъщението на сатаната ще се слеем в коварен братски съюз!“

Почувства как краката му се подкосяват, а тялото му се вдървява. Ако почака нощта, това ще е краят!

Може би стоеше тук напразно. Създанието се бе вселило в него и нямаше как да се появи от другаде. То обладава,

повелява, унищожава и отново се връща в гората, в очакване на поредната си жертва. И той, както...

В това време някакви малки храсти в далечината се раздвижиха и се чу шум от стъпкване на изсъхнали листа! Бенджамин протегна двете ръце по посока на звука, мускулите му се стегнаха заради внезапните конвулсии в резултат на сковаващия страх.

НЕЩОТО ИДВАШЕ!

Докато гледаше с втренчен поглед към прииждащия звук, в главата му изскочиха още няколко идеи, като „биологично оръжие“ или „правителствен експеримент“, но мозъкът нямаше време да ги обработи, защото появяващото се пред очите му беше толкова зловещо, че всичките му мисли се изпариха като втечен азот при допир с въздуха.

Листата шумоляха, сякаш някой се движеше по тях, макар че отпред нямаше нищо. Все пак, невидимото същество идваше към него, защото този шум се чуваше все по-отчетливо. Мозъчна буря завземаше главата на Бенджамин. Той съзнаваше, че губи позиции, че се предава на страха, че поема по пътя на отчаянието. Чувстваше навлизането на паниката и нямаше време да ѝ се противопостави.

„Трябва да запазиш спокойствие!“ – казваше един негов вътрешен глас, но тялото му явно нямаше намерение да го послуша.

В ЕДИН МОМЕНТ ГО ВИДЯ!

То стоеше пред него и го наблюдаваше със страховитите си светещи червени очи. Огромен ужас премина като ледена вълна през тялото му, всичките му косми настръхнаха, а кожата му се сгърчи, сякаш бе залята с киселина.

Съществото наподобяваше вълк, но беше далеч по-голямо – може би колкото тигър или ягуар. Устата и зъбите му бяха страховити и приличаха на стара машина за рециклиране на боклук, а очите му – грозни, несиметрични, сияещи и свирепи, символизиращи някакво патологично съвършенство. Около него се носеше атмосфера на злост, на прокоба, на тежест, която допълнително потушаваше и малкото останала воля у Бенджамин.

То просто стоеше и го гледаше! Бенджамин също се взираше в него, по-точно в очите му, които го парализираха. Той не забелязваше козината на звяра – гъста, сплъстена, огромна – или главата му – груба и продълговата, като на опасен хищник, – или пък краката му – месести и дебели, излъчващи необятна сила. Виждаше само очи. Сурови и диви очи, оформящи се като блестящи планински езера върху косматата глава.

То прозираше! През него се очертаваха дърветата, тревите, листата и малките храсти. Беше като някаква мъгла или сянка, която едновременно пречупваше светлината и поглъщаше част от нея.

Но очите му бяха други. Те сякаш се материализираха напълно или светлината им се противопоставяше изцяло на останалата светлина. Бенджамин не можеше да откъсне

поглед от тях и единствено с периферията на зрението опитваше да проучи обекта пред себе си. Но не успяваше, нещо неведомо навлизаше в главата му и разбъркваше потоците от мисли. То го караше да концентрира вниманието си в очите и да отбие на страна всичко останало.

Дяволска сила прииждаше от тези очи. Тя го заставяше да се подчинява, да бъде покорен слуга на злото срещу него. Погледът го облъчваше с невидими лъчи. Завърташе всяка частица от разума му в някаква определена посока. Бенджамин усети как изпусна едновременно разпятието и светената вода. Чантата се свлече от рамото му и падна на земята.

Той не можеше да се наведе да ги вземе, понеже съществото срещу него не позволяваше това да се случи!

Очите вече не бяха очи, а огнени пламъци, които постепенно увеличаваха размерите си. Бенджамин виждаше в тях друга Вселена, в която главно божество е светлината.

СВЕТЛИНАТА НА ЗЛОТО!

Въплъщението на сатаната му заповядваше да поеме по пътя на злото! И той бе готов да го направи, защото ТО БЕ ПО-СИЛНО ОТ НЕГО! Чувстваше неговото стоическо, върховно надмощие. В главата му се появи неистов копнеж и той самия да се допре до този велик апогей.

Трябваше да се докосне до величието, да се извиси до размерите на светлината. Нужна му бе само една крачка, една стъпка напред, едно леко придвижване в правилната посока. И той го направи!

Страхът и напрежението бяха изчезнали напълно.

Силата отново го пое и го пренесе далече, в онази Вселена, където слабите, виновните и глупаците са премахнати. А силните са наистина силни, велики, развиващи се, защото няма кой да спира техния непрекъснат растеж. Там, където времепространствената диаграма не приема никакви параметри. Където природните закони се губят безследно в морето на безкрайния стремеж към съвършенството. Където думата светлина означава върховенство, връх, начало и край. Където всичко друго освен светлината е пълен мрак, тотален покой или абсолютна гибел.

КАТО ЛУННАТА СВЕТЛИНА НА ФОНА НА ЧЕРНОТО НЕБЕ!

Той ще достигне до нивото на тази светлина – това му казваха огнените очи на Въплъщението на сатаната, неговия господар. Сатаната, този повелител на злото и символ на великата светлина, бе тук – по-могъщ и по-височайш от всичко останало, населяващо поробения свят. Той бе СВЕТЪТ!

Бенджамин стоеше изправен и се взираше в празното пространство пред себе си. Встрани се намираше чантата му, от която се показваше част от книгата „Мистерии и легенди на вилна зона Чивас“, а пред него, в краката му, белееха сребърният кръст и шишенцето със светена вода. Тъмнината на идващата нощ се процеждаше като черна луга между дърветата и превземаше от всички страни крепостта на вековния лес.

Той се размърда, наведе се, взе чантата и я сложи на рамо. После вдигна „оръжията“, напъха ги в чантата и си тръгна. Лицето му бе изкривено в налудничава усмивка, зъбите му бяха оголени като на истински вампир, очите му блестяха с огнено сияние. Той бе готов за подвиг! Бе готов за апокалипсис! Вече нищо не можеше да го спре!

В далечината чу вой на полицейски сирени.

„Навярно са намерили оная кучка Кристина, или оная глупак, таксиджията!“ – каза си той и се захили звучно.

Това не го засягаше, защото той беше непобедим! Напълно непобедим!

„Началото на касапницата“

Първото нещо, което съзряха очите му, бе колата му, паркирана пред вилата. Бялото „Ауди“ сякаш сияеше в тъмнината и го очакваше. Той рядко фокусираше вниманието върху надписа „Ауди“ – за него това бе „неговата кола“, или „неговият автомобил“, но сега марката или по-точно надписът ѝ, прикова вниманието му. Ключовете бяха на връзката, той отвори возилото и влезе. Надписът „Ауди“ отново беше пред него, само че вече бе разположен върху волана. Бенджамин въртна ключа на стартера и превозното средство запали.

Тази нощ Бенджамин ще отмъсти на всички виновни! Идеята му бе дошла преди малко, когато беше в гората, но той имаше чувството, че тя се намираше в неговото съзнание доста по-рано, може би от началото на съществуването му.

„Злото винаги е било с теб!“ – шепнеше разсъдъкът.

„Сигурно си спал досега и не си я забелязал!“

„Да убиваш простосмъртните е твое признание!“

Говореха гласовете в главата му.

Автомобилът слизаше по стръмната пътека и скоро щеше да завие по гладките тъмни пътища в предградията на Сакраменто.

В главата му мислите си играеха на гоненица. Появяваха се импулси, които изчезваха почти веднага и бяха заменяни с нови и нови. Бурята вършееше в мозъка му като необуздан кон, който го теглеше безвъзвратно към черните дебри на здрача.

Погледна към огледалото и вместо себе си видя „Въплъщението на сатаната“. То се вторачваше в него с ненаситните си червени очи и безгласно го приканваше към действие.

Той успяваше да различи няколко вътрешни гласа в съзнанието си. Единия кръсти „добрият Бенджамин“ – старото негово „аз“, стремящо се към добронамереност и към спокойствие. Този глас обаче оставаше някак назад, скрит и незабележим, изгубен в мъглата на порочността. Друг негов глас – „гласът на презрението“ се стараеше да го убеди, че той е великият, вездесъщият, върховният, че всички останали живи същества са нищожества и трябва да бъдат унижавани по най-различни начини. Имаше и глас, който нарече „шеговитият глас“, който огласяваше мозъка му с кратки фрази, съдържащи доста грубовати майтапи, които всеки

нормален човек би нарекъл „гаври“.

И накрая дойде времето на най-властния и най-безскрупулния вътрешен глас, господар на всички останали. Той щеше да се казва „Лойд“! Просто „Лойд“! Не можеше да проумее как наименованието влезе в главата му, то дойде от нищото. Не познаваше човек с такова име, сецаше се само за един анимационен герой в детството му – Лойд Чеврелър, който обаче не бе страховит, а по-скоро – смешен и глуповат. И въпреки това Бенджамин нарече този най-силен глас „Лойд“.

Той спря на светофара и изчака да дойде зелената светлина. След това отново потегли.

Първата жертва щеше да е Рихард – оня водопроводчик, който Бенджамин бе хванал с жена му. Или по-точно - не бе хванал.

„Тоя нищожен мерзавец е правил секс с нея, докато ти страдаш поради болестта си“ – обади се „гласът на презрението“, последван от „шеговития глас“, с неговото присмехулно излияние:

„Водопроводчикът чука скапаната ти кучка, пич“!

Злобна ярост премина като вълна през тялото му и той даде мръсна газ.

Опиянението, превзело мозъка на Бенджамин, бе повече от върховно – той виждаше реалността под много поразличен ъгъл. Всички предмети излъчваха някакво бледо сияние, изглеждаха леко сплескани и раздалечени, като приличаха на декори за театрално представление. Шосето, осветявано от светлините на уличните лампи, другите

автомобили, пешеходците, сградите, тъмното беззвездно небе над тях, сякаш бяха направени от хетерогенна плазмена материя, която непрекъснато се движеше и променяше.

Спря пред къщата на Рихард. Тя беше стара, олющена и изглеждаше печално в сравнение с другите къщи покрай нея. Единият прозорец светеше, което значеше, че Рихард си е въщи. Той живееше абсолютно сам, така че никой нямаше да попречи на пъкления му план.

„Човекът не спи с жена ти, онзи ден просто дойде да ви поправи водопровода. Дори ти го доказа“ – говореше „добрият Бенджамин“.

„Приятелче, нали не искаш без твоето знание Кейт и Мари да се сдобият с още братчета и сестричета“? – дразнеше го „шеговитият глас“ и у Бенджамин се появи силно желание да премахне тази „личност“, защото бе подхванал доста деликатна тема. Обаче в следващия миг прие идеята му за разумна.

„Как можеш да позволиш някакъв си тъп водопроводчик да се подиграва с ТЕБ“? – това бе „гласът на презрението“, гласът, който, ако можеше да приеме предметна форма, би представлявал човек със силно присвити очи, вирнат нос и стиснати от омраза устни.

И тогава се появи „Лойд“ – най-величественият от великите, императорът на императорите, исполинът измежду титаните. Извиси се със своята кратка, но всепоглъщаща реч:

„Ти ТРЯБВА да го направиш!“

Той слезе от Ауди-то си и тръгна към къщата на Рихард.

Рихард гледаше телевизия и беше по халат. Той едва не падна от фотьойла, когато чу силния звук от разбиването на входната врата.

Бенджамин почувства сковаващия страх в стаята, след това зърна изкривеното от внезапния стрес лице на Рихард и това му даде допълнителна енергия. Той, чувствайки около себе си подкрепата на „Въплъщението на сатаната“, бавно отиде до парализирания водопроводчик и някогашен негов добър приятел, хвана здраво главата му и завъртя рязко, докато не че чу силния тракащ звук от счупен врат. Рихард дори не опита да се противопостави – може би всички негови инстинкти и сетива бяха изпаднали в нещо като вцепенение.

„Глупак“ – казаха вкупом някои от гласовете му. Прекалено лесно бе станало всичко, Бенджамин не почувства тръпката от тази победа, имаше чувството, че преди малко бе убил не човек, а комар.

„Той още не е мъртъв. Чупенето на врат означава парализа, а не смърт, ти не се намираш в някой стар уестърн“.

„Погледни реалността в очите, тоя твой приятел е практически мъртъв и ти не почувства сладостта от това деяние“.

Бенджамин със завидна вещина скъса халата на големи парчета, натисна силно с пръст в корема на жертвата и пробиха голяма дупка, от която потече струйка кръв. Той мушна палците на двете си ръце и разшири дупката, след това ги

провря в нея и със зверски хъс разкъса тъканта. Някаква интересна смес между светлочервена артериална и тъмночервена венозна кръв се появи на повърхността и се стече по тялото на Рихард, а откъм главата му излезе слаб, измъчен стон.

„Кръв!!!“

Бенджамин се наведе и жадно отпи от червения извор, като отново почувства прилив на сила. Кръвта имаше познатия металически вкус и странния електриков аромат на живота, тя лека-полека се сгъстяваше в устата му като фъстъчено масло и лепнеше блажено, сякаш беше ягодов конфитюр или сладко от смокини. Той чуваше слабите удари на сърцето, което изтласкваше все по-малко количество от животворната течност. Изворът намаляваше струята си, подобно на фонтан със спираща вода. Но Бенджамин вече се бе заситил.

Озверелият мъж стана бавно и погледна към изпълнатия на фотьойла труп. Кръвта бе изцапала меките жълти покривки, като на места се бе стекла чак до пода. Той погледна към голямото огледало на една от стените. Там се видя – изцапан в кръв, с хищен поглед. Лицето му постепенно избледняваше и даваше път на друго лице – това на „Въплъщението на сатаната“, с неговите хипнотизиращи светещи очи. Бенджамин не се уплаши, а дори чувства радост, облекчение и гордост.

ЗАЩОТО САМИЯТ ТОЙ БЕ ВЪПЛЪЩЕНИЕТО НА САТАНАТА!

Рихард лежеше мъртъв и окървавен. Бенджамин оглеждаше къщата. В една стая, навярно килер, съзря здраво въже, закачено за голяма кука.

„Това пък що за дявол е?“ – той го откачи от куката и го заразглежда.

„Можеш да го обесиш, нали знаеш колко прекрасно изглежда обесеният човек“ – шепнеше му „шеговитият глас“.

Бенджамин се усмихна криво, но „гласът на презрението“ обори тази идея:

„Няма смисъл, той вече е мъртъв, няма да ги има ефектите на изплезването на езика, на подуването и почерняването на устните или на посиняването на ръцете, защото кръвта му вече е неподвижна“.

„Вържи го с въжето и го закачи на куката“ – появи се „Лойд“ с типичното си завладяващо звучене.

Бенджамин хвана голия труп, пренесе го в килера, след това го изправи в седнало положение и с рязък удар пречупи гръбнака му. После взе въжето, омота го около врата и бедрата, като стегна много силно примката така, че главата на Рихард да се притисне до половия му орган.

– Пра'й си свирки, копеле – злобно му подвижна Бенджамин, но гласът му вече не бе глас, а дрезгаво буботене.

След това вдигна трупа, замахна силно и го стовари върху здравето острие на голямата кука така, както направи с тялото на Кристина. И отново се захили със звучен смях:

- „Ха-ха-ха!“

Следващата спирка щеше да бъде неговият собствен дом!

По пътя се мъчеше да определи болестта си. Искаше да я свърже с някое от известните състояния, характерни за нормалните хора.

Дали не бе просто луд?! Може би лудостта и вселяването вървят рамо до рамо.

Не, не е така, според представите на Бенджамин лудостта се дължи на някакво притискане на мозъка, което пречи на болния да разсъждава правилно и да координира действията си.

Или пък е шизофрения – раздвояване на личността? Такава ли е тайната на шизофренията? Напълно възможно е обладаването от дух и шизофренията да са едно и също състояние.

„При шизофренията мозъкът се разделя на две части, като съзнанието преминава ту в едната, ту в другата“ – каза един от гласовете, но Бенджамин не успя да определи кой.

Ето защо, шизофренията не може да се лекува с разваляне на магии или екзорсистки ритуал, защото тя бе чисто и просто психологическо състояние.

„Тогава би могло да е сомнамбулизъм. Какво ще кажеш?“

„К’ъв сомнамбулизъм бе, ти луд ли си? Това е просто вампиризъм“.

Дали като медицински термин или като паранормално явление вампирът бе в него, свиреп и неуморим, страховит и безпощаден.

Бурята в главата му бе станала неизмеримо силна, бе прераснала в спорове между различните гласове, които сякаш се бореха за сурово надмощие. Бялата лента върху пътното платно светеше със силен блясък, а отражението на пътните знаци сякаш искаше да се впие в размътения му мозък.

По това време на денонощието всички гледат телевизия. Просто защото петък вечер не е време за компютри или игри, или сън, или разходки – единствено и само за телевизия“.

Наистина бе така. И Шона, и Кейт, и Мари се намираха в хола и гледаха телевизия, наслаждавайки се на някакъв игрален филм, чието действие се развиваше през средновековието.

Първа се обърна Шона и щом зърна Бенджамин, очите ѝ се разшириха като на сова. Следващата, която го видя, бе Кейт и писъкът ѝ отекна звучно в стените на апартамента, което накара и Мари да се обърне и също да изкрещи.

„Това е семейството ти, няма да убиеш семейството си, нали“? – кънтеше в главата му „добрият Бенджамин“, който току-що се бе освободил от клопката на безгласността.

„Довърши делото си докрай – и тя е грешница, и тя трябва да си получи своето“ – опонираше „гласът на презрението“.

„Щом се е чукала, ще продължава да се чука, вълкът не мени нрава си, виновният НИКОГА не може да стане невинен“ – съветваше го „шеговитият глас“, с неговото грубо-иронично прозрение.

И тогава на преден план изникна „Лойд“, който пак заглуши всички останали гласове:

„УБИЙ ГИ ВСИЧКИТЕ“!

– Бенджамин, ти ли си? – извика Шона, протягайки предпазливо ръцете си срещу него и гледайки го с боязлив поглед.

– Аз съм, скъпа. Дойдох да търся възмездие.

През това време децата се разбягаха с писъци! В стаята останаха само Бенджамин и Шона.

– Ти си пиан, нали? Кажи ми, че... – тя не довърши изказването си, защото мощната ръка на съпруга ѝ се заби яростно в нейната глава.

Жената се извърна назад, залитайки и въртейки се като дрогирана, все едно се намираше в екстаза на някакво духовно превъзнесяне. Стената навярно щеше да я спре, ако това не го бе сторил Бенджамин с нов чудовищен удар по слабата ѝ глава. Шона падна безчувствено върху балатума, заемайки странна крива поза.

– Курва – изграчи „Въплъщението на сатаната“, като стовари тежкия си крак върху гърдите на клетницата.

От устата и от носа ѝ потече кръв, но Бенджамин не обърна внимание на това, защото вече бе сит.

Излезе от хола и закрачи с тежки стъпки към тъмната детска стая. Той надушваше, че останалите членове на семейството му са там. Ритна с крак вратата и светна лампата. Кейт и Мари се бяха свили в един от ъглите и плачеха.

„Нима ще убиеш твоите собствени деца?! Това вече ще е върхът на всичко!“ – говореше разпалено „добрият

Бенджамин“, явно добиващ все по-голяма сила.

Дори и „гласът на презрението“, който до преди малко се противопоставяше на „добрия Бенджамин“ сега защитаваеше съчувствено неговата позиция:

„Не, ти не можеш да го направиш. Защо си мислиш, че като убиеш двете си деца, ще си по-велик“?

А „шеговитият глас“ бе притихнал в странно мълчание, навярно се бе загубил в церемонията на „добрите мисли“.

И тогава, от дъното на ада, отново изригна „Лойд“, с плътен раздиращ глас, наподобяващ този на Терминатор или чудовището от „Франкенщайн“. Той нареди кратко, ясно и точно:

„УБИЙ ГИ ВСИЧКИТЕ!!!“

Изрече го така, все едно укоряваше Бенджамин за факта, че изобщо е могъл да си помисли за някаква милост. За това, че се е наложило да повтори зловещото изказване. И сякаш с тези думи го подсещаше, че в света на злото няма как да има място даже и за минимална доброта.

Той тръгна към момичетата и когато доближи до тях, ги хвана за гушите и стисна. Те дори и не успяха да извикат а захъркаха отчаяно, като кучета пред опасен враг.

Както при Рихард, и сега не беше нужно да използва цялата си сила, за да убие малките деца – просто леко им изви вратлетата и така прекъсна завинаги връзките на мозъците с телата им. Те се отпуснаха в ръцете му, подобно на парцалени кукли.

Занесе малките тела в антренцето и ги захвърли небрежно. После отиде до всекидневната, хвана окървавения

труп на съпругата си, довлече го до антрето, съблече горната му блуза го положи по гръб на пода. Накрая взе телата на Кейт и Мари, разкъса дрехите им и ги намести така, че главите им да легнат върху двете гърди на жената, а труповете им да са разположени едно срещу друго, перпендикулярни на трупа на Шона, образувайки по този начин богохулен кръст.

Стореното току-що бе гавра с Бога, подигравка с традициите на християнството. Бенджамин го съзнаваше добре, но все пак деянието го удостои с върховно удоволствие, защото такива бяха и такива трябва да бъдат делата на Сатаната – брутални, подигравателни. Тук сексуалната възбуда е изцяло изгубена и скрита, отстъпила място на възбудата от страха и смъртта.

Той бръкна в чантата, взе разпятието и го постави върху корема на съпругата си, после с презрително движение отвори вратата на антрето, погледна за последен път мъртвото си семейство и изрече с грапав, присмехулен глас:

– Спете в мир.

„Краят“

Автомобилът летеше по пътя, отминаваше безкомпромисно светофарите и кръстовищата и препречваше пътя на другите автомобили, които спираха, за да му осигурят предимство. Бенджамин вече се намираше на върха на блаженството, устните му мърдаха непрекъснато,

като с всеки един момент променяха гримасата на неговото лице от люта злоба до безконечно презрение, от грозно задоволство до пъклена ярост. Той чувстваше в себе си и около себе си Въплъщението на сатаната, то го поздравяваше за успеха и го изкачваше все по-нависоко в йерархичната стълбица. Могъществото го бе заляло изцяло, като че ли току-що бе направил рязък психологически скок или бе потушил най-силните си душевни ограничения.

Следващата стъпка бе агенцията за недвижими имоти „Хюз“! Собственикът ѝ Майкъл Хюз му бе пробутал този имот, той бе поредният виновник, поредната измет на живота. Спря „Ауди“-то точно пред входа ѝ и видя тъмните прозорци на остъкления офис.

„Човече, той си е отишъл, да не е глупак да стои по нощите, това не е много умно решение“ – Бенджамин позна „шеговития глас“ в главата си.

„Счупи му стъклата на този боклук“ – отвърна „гласът на презрението“, което отново предизвика „шеговития глас“ със следната фраза:

„Най-много да те гепят ченгетата“.

„Кви ченгета бе, някакви слаби идиоти“ – не се даде „гласът на презрението“.

Изведнъж гласовете замряха и дадоха път на безгрешния, непокорния, вечния „Лойд“ да изкаже своята тежка дума:

„Него го няма, а ти не знаеш къде живее. Нямах работа тук.“

Светлините на фаровете осветяваха ярко насрещните коли, сякаш ги облъчваха и стопяваха като в някоя

компютърна игра. Голите и безинтересни куполи на адвентистката църква се показаха в далечината и му дадоха тласък към нови върховни идейни пространства.

– Иаааааахуууу!!!! – Бенджамин издаде победоносен вой, завъртя рязко волана в онази посока, като гумите изпищяха върху гладкия асфалт и возилото потегли с мръсна газ към Божия храм.

„Втора грешка! Църквата също затваря рано и оня тъпанар вече е изтегнал задника си в леглото. Отново получаваш слаба оценка“.

– Мамка му! – викна Бенджамин и удари толкова силно волана, че ръката му рикошира и пробиха с кокалчетата кожената тапицерия на тавана.

„Болницата! В болницата ще стане яко клане, защото има лекари на смяна! А нали знаеш, че по принцип всички лекари са виновни“.

„Те не са виновни, че твоето състояние няма медицински аналог“ – обади се „добрият Бенджамин“, но той все още оставаше далеч от реалността.

„Карай към успеха, Бен!“ – подкани го „шеговитият глас“.

Бенджамин отново натисна газта и се запъти решително към болницата.

По пътя се размина с цял конвой от полицейски автомобили с пуснати сирени, а в огледалото видя, че те обърнаха и тръгнаха след него.

„Заблудени мои бивши нещастни колеги, защо не можете да проумеете, че никой няма да успее да победи

„великия?“

Той настъпи още педала на газта, който опря в пода на автомобила. Щеше да стигне до болницата много преди тях.

Спря пред здравното заведение и влетя като хала през вратата. Чиновничката, стояща в информационната кабина, когато го видя, наддаде силен писък и в пристъп на паника се блъсна здраво в затворената врата на гишето си, след което се залюля заради мигновената загуба на равновесие. Бенджамин, който вече бе във вихъра на лудостта, разби стъклото на кабинката, хвана жената за косата и я издърпа толкова рязко, че огромни кичури останаха в ръката му. Главата на чиновничката се удари в стената и тя се свлече на земята, оставяйки червена диря.

Той се сети за ножа, но не го намери по джобовите на ризата си, затова влезе в кабината, клекна над жената и ѝ нанесе толкова силен удар в гърдите, че ребрата ѝ се счупиха и хлътнаха към белите дробове.

В това време няколко човека със светлосини престилки дойдоха към него, но при вида на това зрелище, те се стъписаха и замръзнаха като парализирани. Бенджамин позна в един от тях лицето на Марк Сантино. Светкавично се завъртя, тръгна срещу него и му натресе мощен шамар; клетият доктор излетя назад и заби главата си в парапета на стълбището. Друг лекар се опита да го нападне, но агресивният звяр го хвана и го запрати към входната врата.

После отиде до Сантино, сграбчи го за навлажнената от кръв и пот коса и заблъска главата му в стълбите.

Изправи се пред слисаните погледи на служителите и закрачи по стъпалата, водещи до многобройните кабинети.

Чу изстрел и усети удар в крака, последван от тъпа болка. Извърна глава и съзря някакъв въоръжен охранител, който бе насочил димящо дуло срещу него и го гледаше с широко отворени от потреса очи.

„Ти не трябва да вървиш назад“ – прошепна глухо един от гласовете му, който сякаш бе изтънял до неузнаваемост.

Бенджамин се обърна и с отмерени стъпки тръгна по стълбите.

Кабинетът, в който вече идваше за трети път, бе празен - очевидно зеещият стол очакваше Марк Сантино да се върне и отново да го заеме. Бенджамин фокусира някакъв остър предмет, приличащ на огромно шило или заострен шиш от грил. Влезе вътре, взе го и го разгледа с любопитство, а по лицето му отново се появи злобна усмивка. Тъкмо се канеше да излезе, когато двама мъже и една жена със светлосини престилки влетяха при него:

– Какво искате? – глухо попита един от тях.

– Докторееее, аз съм вампир и идвам заради оная правителствена програма да ми налеете малко тромбоцити – отвърна с престорен глас Бенджамин, след което се приближи и с шиша наръга единия от тях право в сърцето.

Другият хвана жената и я поведе по коридора, като и двамата издаваха някакви смешни панически звуци. Звярът ги

настигна и стовари острието първо върху гърба на мъжа, а след това върху гърдите на жената.

Вече не чуваше гласове в главата си – нямаше ги „шеговития глас“, „гласа на презрението“ или пък „добрия Бенджамин“, нямаше го дори великия „Лойд“ със своята страховита проникателност. Съзнанието му бе тъмно като в дълбока мина. Той се водеше само от някакви инстинкти, които беззвучно го насочваха към ада. Не чувстваше тялото си, не усещаше сърцето си, а околните звуци се бяха превърнали в слаби стенания и бяха добили особен писклив тембър. Старата и уравновесена личност на Бенджамин се бе изпарила завинаги и бе отстъпила мястото си на Въплъщението на сатаната.

Отнякъде се появили полицейски сирени и той инстинктивно усили интензитета на тези познати звуци, заглушавайки всички останали; сякаш частица от миналото се бе отключила и го бе пренесла в небитието. Но в следващия момент друг тласък го върна в настоящето - той отново крачеше по коридора на болницата, оставяше трупове след себе си и нищо друго нямаше значение.

Някои от вратите се отвориха и от кабинетите се показаха уплашените лица на докторите. Над една от тях той съзря надпис: „Ендокринолог, д-р– Герда Фрайс“, но тя веднага се затвори с трясък и се заключи. Това не спря развихрилия се звяр, който нанесе чудовищен удар с дланта си върху ключалката на алуминиевата врата, чу се тихо дрънчане на падащи метални елементи по мозаичния под и

вратата се откряна широко.

Възрастната лекарка бе взела някакъв нож и крещеше, но Бенджамин сякаш не чуваше паническият ѝ вой. Той заби оръжието в гърлото ѝ, след това го извади, бръкна с пръст в раната, издърпа с привидна лекота хранопровода и го разкъса. После взе шилото и прониза корема, а внезапно бликналата кръв погали с нежен полъх кожата му. Когато отново извади острието, за да пробие гърдите ѝ, във въздуха проехтяха пукотевици, които го избутаха напред и той падна тежко върху агонизиращата жена.

Обърна се и различи няколко полицейски служители с насочени автомати срещу него. Те му говореха, но той не чуваше нито дума от тяхната реч. Стана и тръгна към тях, ала нови изстрели го спряха. Почувства слабост в тялото си, след малко коленете му се сгънаха и той се строполи на земята.

Тялото му ставаше по-леко, но болката постепенно нахлуваше в него като пипала на гъста мъгла. Спомените заприиждаха в мозъка и картината на жестоката истина лека полека започваше да изпълва съзнанието му. Пред очите му тази картина се променяше непрекъснато, като телевизионен екран, той различаваше образите на лекари и на полицаи, които се опитваха да го пренесат някъде, но не чувстваше нищо по себе си, освен постепенно появяващата се раздираща болка.

Нещо се опитваше да излезе от него. Злото отпускате

своята жестока захапка и оставаше безпомощното тяло да тлее в агония. Още малко оставаше, за го освободи напълно от присъствието си. След това щеше да настъпи краят.

И изведнъж Бенджамин го видя! То се материализира като сянка над главата му; като огромен нощен прилеп със светещи червени очи, които го гледаха с презрително съчувствие!

Тогава чу и гласа му! Това бе гласът на „ЛОЙД“! Гласът на „ВЪПЛЪЩЕНИЕТО НА САТАНАТА“!

„ТИ ВЕЧЕ СИ СВЪРШЕН, НО АЗ ЩЕ НАМЕРЯ ДРУГО ТЯЛО И ЩЕ ПРОДЪЛЖА“!

В този миг дойде реалността, която сякаш го удари с твърдата сила на огромен камък. Той бе убил жестоко много невинни хора, съпругата си и децата си! „Въплъщението на сатаната“ се бе вселило в него и бе използвало тялото му, за да извърши своите злодеяния! И да го превърне в жесток убиец, който ще бъде мразен дори и след смъртта си!

Искаше да извика, за да потуши болката от тези спомени, но тялото му беше като парализирано. А навярно идващата смърт щеше да заглуши тази болка завинаги.

И така щеше да бъде най-добре.